

Лемківський співаник

Українські народні пісні з Лемківщини

Зібрав
Орест Ґижа

Загальна редакція
Софії Грици

Горлиці
1997–2002

Українські народні пісні з Лемківщини

Зібрав Орест Гижа

Загальна редакція С. Грици

Горлиці 1997–2002

Wydano przy wsparciu finansowym
Ministerstwa Kultury i Sztuki

Видавець: Об'єднання лемків
38-311 Szymbark
Bielanka 41

ISBN 83-907645-0-4

Комп'ютерна верстка: «Тирса» Т-во з о. в.
03- 614 Warszawa, ul. Kościeliska 7

Вартовий лемківської пісні

Орест Ґижа та його збірка *Українські народні пісні з Лемківщини*

Вартовим народу та його пісні називаємо автора збірки Ореста Ґижу, перевидання якої сьогодні перед нами. Орест Ґижа походить з тієї потужної (а зараз майже унікальної) когорти подвижників-збирачів народної пісні – не музикантів за фахом, а лікарів, учителів, правників, священиків, – що були покликані до праці ще Миколою Лисенком до його фольклорних збірників (згадаймо численних кореспондентів композитора і серед них Порфирія Демуцького). Дух Лисенка був прийнятий Орестом Ґижою через Філарета Колессу, з яким він мав пам'ятну зустріч ще 1936 року, а пізніше Максимом Рильським і Пилипом Козицьким, з якими консультувався через свої фольулористичні зацікавлення. У такому потужному «опроміненні» великих особистостей та без зайвого галасу у славному місті Бережанах на Тернопільщині скромний лікар працював над своїми фольклорними пошуками серед лемків-переселенців. У 60-х роках його провідала славетна Марія Байко – сучасна берегиня лемківської пісні, – яка у розмові з автором цих рядків згадувала, що була прямо-таки заскочена дивною невідповідністю між зовні невиразною і скромною поставою Ореста Ґижі і тим величезним обсягом праці, що стояв за збіркою із 300 пісень, яка, власне, тоді готувалася до друку. Він згадував рідне село Висову на Лемківщині, де 1933 року після закінчення гімназії та Варшавської медичної академії почав займатися записами народних пісень у рідному краї, згадував про численні поїздки селами і містами Тернопільщини після 1945 року, де знайшли свою другу батьківщину сотні лемківських родин після насильного переселення на Схід. У такий спосіб Орест Ґижа рятував зранені душі своїх краян, які у середині *освіченого* ХХ століття, у центрі старої Європи переживав своє насильницьке вигнання, свій *голокост*, геноцид за мовчазної згоди законодавців демократичних цінностей у повоєнному світі.

Минуло 30 літ з того часу, коли 1972 року вперше ця збірка лемківських пісень Ореста Ґижи вийшла друком. Той рік був

пам'ятним для України – завершилася розпочата ще Хрущовим відлига і розпочався новий етап політичних репресій. З подивом сьогодні розмірковую, як у сам розпал чергової «антинаціоналістичної» кампанії зміг вийти друком цей збірник лемківських пісень, що засвідчив велике пісенне багатство забутого всім світом куточка спльондрованої землі. Зредагувала тоту славну збірку та написала до неї передмову відома дослідниця української пісні Софія Грица. Попри вимушені трафаретні славослів'я на адресу радянської влади, за якої ніби-то «творчість українців-лемків на повний голос вперше зазвучала в нових соціалістичних умовах» і картаючи «реакційних апологетів лемківського сепаратизму»[1], авторка виклала цікаві спостереження над поетикою лемківської пісні, які не втратили своєї вартости до сьогодні. Вона влучно характеризує риси лемківської пісні: речитативні типи мелодій при відсутності внутрískладових розспівів, а ритмічна інерція тут долається вишуканими засобами ритмо-акцентної перемінності – словесної та музично-інтонаційної; особлива пружність ритміки, що йде, очевидно, від переваги інструментально-танцювальної суті лемківського фольклору, з частим використанням різних форм так званого *оберненого пунктиру*, тобто синкопи; їх *маломовність*, переважно двовірші з повторенням другої строфи, де в різних видозмінах (ритмічне розширення чи звуження) немов би продовжується її рух у часі. Софія Грица слушно зазначає розмаїття інтонаційного обсягу мелодій – від архаїчних вузькооб'ємних поспівок з перемінною секундою, терцією, квартою до широких розгорнутих мелодій з октавними, секстовими і септимовими кроками та модуляціями. Правда, не можемо цілком погодитися з її твердженням, що «в лемківській пісні явно переважають лади мажорного нахилу..., які підкреслюють її вольовий оптимістичний характер»[2], адже таке твердження суперечить часто подибувана у лемківській пісні мажоро-мінорна перемінність, як і варіяційність щаблів ладу, що надає особливої чарівности її ладовій організації, дозволяє уникнути одномірності, що врешті психологізує образність. Також якось не в'яжеться з «переважаючим оптимі-

[1] С. Грица, *На схилах карпатських Бескидів, Українські народні пісні з Перемищини*, Зібрав Орест Гижа, Київ: Музична Україна, 1972, с. 15.
[2] Там само, с. 14.

стичним характером» особлива глибина ліричних почуттів, незмірний сум, ба, навіть трагізм найпопулярніших лемківських пісень, як-от «Ой, верше, мій верше».

Цілком вмотивованими видаються уточнення, які внесла редактор у структуру збірки Ореста Ґижі, що побудована за жанрово-тематичним принципом. У межах кожної групи (обрядові пісні, пісні про кохання та балади, побутові та жартівливі) здійснена систематизація тематичними підгрупами, за типовими сюжетами та мелодіями, до, по змозі, зводилися споріднені варіянти. Важливим доповненням є паспортизація пісень, подана наприкінці збірки. Солідаризуючись з думкою Філарета Колесси про нерозривну спільність лемківської пісні з іншими українськими музичними діялектами, «безсумнівну приналежність до українського матірного пня», Софія Грица вказує на відчутні впливи у стилістиці лемківських пісень сусідніх фольклорних культур – словацької, чеської, польської та угорської. Розвиваючи ідеї Станіслава Людкевича про національний стиль як продукт культурного ендосмосу-взаємообміну, можемо твердити, що оригінальність лемківської пісні закорінена саме у тому пограниччі культур, на якому вона виросла; у тих несподіваних комбінаціях елементів, різнонаціональних фольклорних традицій, що породили питомі ознаки лемківського музичного фольклору.

Чим ще хотілося б доповнити редактора першого видання збірки Ореста Ґижі, так це спостереженнями і роздумами над сучасним побутуванням і майбутнім лемківської пісні. При всьому бажанні, не можемо підтримати оптимізму Софії Грици щодо «стійкости пісенної традиції», про переймання її лемківською молоддю. Геополітичні катастрофи XX століття, вигнання лемків із своєї батьківщини, мабуть, назавжди знищили природнє середовище побутування лемківської пісні, а процеси глобалізації ще більше прискорюють її маргіналізацію у духовному житті українського народу. На мою думку, одним з енклавів, у якому в майбутньому і далі житиме лемківська пісня, є феномен фольклоризму на концертній естраді та в композиторській творчисоти. Перлами непромінальної духової краси й артистичної вартости є хорові та сольні опрацювання лемківської пісні Левка Ревуцького («Кед ми прийшла карта», «Червона ружа» у збірці *Галицькі пісні*, Миколи Колесси («Лемківське весілля»), Василя Барвінського

(фортеп'янні твори, зокрема, «Лемківськй марш»), Романа Сімовича («Лемківська симфонія»), Анатолія Кос-Анатольського (лемківська коляда у другій частині Концерту для фортеп'яно з оркестром ля-мінор), Євгена Козака (хори), Богдани Фільц («Лемківські варіяції» для фортеп'яно, хорові та сольні обробки). По-суті, лемківський фольклорно-музичний діалект став однією із визначних детермінант галицької композиторської школи у загальноукраїнському контексті і був авансований до національного музичного словника як один із глибинних мовних стереотипів, що все більше ототожнюється як загальнонаціональний, втрачаючи завдяки частій артикуляції свою етнорегіональну замкнутість (у Юлія Мейтуса, Григорія Майбороди та ін.). Тож лемківська пісня сьогодні є далеко не вичерпана, і свіжим тезаврусом мовно-музичних архетипів, потужним джерелом національної своєрідності сучасної композиторської творчості.

Що ж до так званого фольклоризму як можливого середовища побутування лемківської пісні на концертній естраді, то нового подиху після уславленого вокального тріо сестер Байко, ансамблю пісні і танцю «Лемковина», вона набула в інтерпретаціях Квітки Цісик, Оксани Білозір, декількох фолькрокових гуртів України та Польщі. Не слід також легковажити можливістю «чуда», коли у пошуках власної ідентичности, в тому і національної, що так помітним є сьогодні серед молоді, лемківська говірка і пісня постане як Фенікс з попелу античних часів. І тоді тим молодим, які прийдуть нам на зміну, стануть у пригоді перевидана сьогодні збірка Ореста Ґижі, і довгоочікувана *Антологія лемківської пісні*, впорядкованої і підготованої до друку славною лемкинею Марією Байко у видавництві «Каменяр» у Львові.

Станьмо ж і ми разом з Орестом Ґижою та його збіркою *Українські народні пісні з Лемківщини* на варті демківської пісні.

Доктор мистецтвознавства, професор, композитор
Олександр Козаренко

Свіжий струмінь пісенного багатства лемків

В'язка спогадів про Ореста Ґижу

Про визначного збирача лемківських народних пісень Ореста Ґижу я чув багато доброго вже під час аспірантури в Україні у 1964–1965 роках від своїх друзів Василя Хомика, Івана Красовського, Івана Майчика та Ярослава Полянського (який саме тоді стажував у Львові). Збирався відвідати його в Бережанах та не довелось, бо в грудні 1965 року мене арештували, аспірантуру скасували й назавжди видворили з Радянського Союзу. Наші взаємини обмежились принагідним листуванням.

У 1972 році він надіслав мені свої *Українські народні пісні з Лемківщини*, видані під загальною редакцією Софії Гриці київським видавництвом «Музична Україна». Я, як починаючий фольклорист, був захоплений прекрасно оформленою книжкою (художником Й. Шелестом), яка містила тексти і мелодії 312 пісень із 12 лемківських сіл Польщі, записаних ним від 32 співачок і співаків. Записи були зроблені дуже старанно, зі збереженням діалектних особливостей та мелодійних нюансів. В коментарях до кожної пісні було наведено точну паспортизацію: де, коли і від кого її записано, а також вік інформатора. Пісні були упорядковані за жанрово-тематичним принципом, діалектні слова пояснені в окремому словнику. У вступній статті Софії Гриці (с. 4–15) було подано їх ґрунтовний аналіз та характеристику. Після *Народних пісень з Галицької Лемківщини* Філарета Колесси (Львів 1929), це – найповажніша збірка лемківських пісень. Недарма упорядник присвятив її «Світлій пам'яті академіка Ф. М. Колесси». До речі, вони особисто спілкувалися від 30-х років.

З того часу між нами розпочалося листування, зосереджене, головним чином, на обмін літературою. На жаль, саме в 1972 році мене було звільнено з роботи у Пряшівському університеті, заборонено друкуватися і робити будь-які фольклористичні дослідження на території Пряшівщини. Щоб не

дразнити «власть імущих» у себе вдома, я, працюючи пастухом колгоспної худоби в рідному селі урові (1973–1977), пізніше кочегаром у Пряшеві (1976–1990) – провадив дослідження серед русинів-лемків у Чехії, Румунії, Югославії, і, ясна річ, у сусідній Польщі.

Одна з перших моїх подорожей вела в рідне село Ореста Ґижі Висову Горлицького повіту, в якому ще в 1912 році записував народні пісні за допомогою фонографа згадуваний вже Філарет Колесса. Під його безпосереднім впливом почав записувати народні пісні й Орест Ґижа: в 1933 році від Софії Окарми, Степана Гойсака та Теодора Дулина, пізніше (1939–1944) – від Олени Гатали, Теодосії Коблош, Осипа Ференця та, зокрема, Марії Макари та її доньки Іванни. Їх пісні (разом з піснями Теодори Мачик з Нижньої Мохначки та Антоніни Пелеш з Волиці) становлять основу вищенаведеного пісенника Ореста Ґижі, який був для мене своєрідним путівником по слідах його записів.

Мені і справді пощастило. Вже перша моя співачка Марія Макара виявилася феноменальним носієм фольклору. Оскільки вона була вже похилого віку і довше співання її втомлювало, часто виручала її донька Іванна (замужем Ференц). Їх я пізніше відвідав кілька разів і записав понад 400 пісень, здійснив опис сімейно-побутових та календарних звичаїв, легенд, переказів, народних оповідань тощо.

Обидві вони дуже добре знали не лише Ореста Ґижу, але і їх батька Марка Ґижу (1869–1941), який був довгорічним учителем у Висовій та брата Михайла (1902–1964), який був там лікарем. Лемківська «трійця» Ґижів зіграла величезну роль в національновиховній роботі лемків. Орестові ці дві жінки в 1940–1943 роках проспівали понад 80 пісень, з яких досі було опубліковано лише незначну частину. Саме від Марії Макари й Іванни Ференц я довідався основну біографію їхнього земляка.

* * *

Орест Ґижа народився 15 жовтня 1913 р. в с. Висова. Після закінчення Горлицької гімназії він певний час жив у батьків

у Висовій. Ще будучи гімназистом, він почав записувати пісні, які час від часу публікував у західноукраїнській пресі. Тоді ж він заснував у Висовій хоровий колектив, який давав концерти і поза межами села. Всі члени хору виступали в автентичних висовських костюмах, що в тому часі не було ще загально розповсюдженим явищем. Великим успіхом серед глядачів користалося «Лемківське весілля», яке на конкурсі хорів у Сяноці здобуло одну з перших премій. Малярка Олена Кульчицька там зафіксувала на полотні висівську молодицю (Іванну Макару). Ця часто репродукована картина експонувалася на багатьох виставках. Разом з батьком і братом вони заснували у Висовій споживчий кооператив, побудували кооперативну крамницю, яка користалася доброю славою в широкій околиці. Вони влаштовували зустрічі на горі Явір, в яких брало участь і населення Пряшівщини.

Дуже активним було у Висовій товариство «Просвіта», при якому діяв драмгурток. Гурток під керівництвом Ореста Ґижі поставив п'єси «Ой, не ходи, Грицю», «Украдене щастя», «Невольник», «Лимерівна» та інші українські класичні п'єси.

У 1933 р. О. Ґижа поступив у Варшавську стоматологічну академію, однак зв'язків з рідним селом не переривав, заочно керуючи хором та драмгуртком. У Варшаві він брав участь в роботі Української студентської громади та в студентському хорі. Там він познайомився з Оленою Телігою, Євгенем Маланюком, Олегом Кандибою (О. Ольжичем) та іншими українськими патріотами.

Після закінчення академії він повернувся в рідне село, де відкрив приватну стоматологічну амбуляцію. І надалі активно займався просвітянською роботою. До 1944 року О. Ґижа був частим гостем в хаті Макарів. Між ним і панною Іванною (як мені по секрету сказала вона) виникла взаємна симпатія. Їх одруженню однак перешкодила війна і післявоєнні перипетії. Симпатії одне до одного вони зберегли на все життя.

У 1945 році Ореста було депортовано в Україну. Поселившись в м. Бережани на Тернопільщині, він до виходу на пенсію працював лікарем-стоматологом у районній лікарні і надалі продовжуючи записувати народні пісні від лемків-переселенців. Одночасно він утримував тісні контакти з Інститу-

том мистецтвознавства, фольклору та етнографії М. Рильського АН УРСР. Патрона інституту М. Рильського він знав особисто. Тісні стосунки він утримував теж з львівським відділом цього інституту та рядом інших установ.

З пряшівських науковців він довгі роки листувався з музичним фольклристом Юрієм Костюком та письменником, літературознавцем і громадським діячем Іваном Мацинським. Від 1973 року він інтенсивно листувався з празьким фольклористом Орестом Зілинським, уродженцем с. Коростенька (Красна) Кроснянського повіту. Всі вони високо цінували *Українські народні пісні з Лемківщини* та інші праці О. Ґижі. Було б дуже корисно опублікувати його взаємне листування з земляками, яке б напевно принесло багато нового у контактах лемків з трьох споріднених територій: Закарпатської України (Ю. Костюк), Пряшівщини (І. Мацинський, М. Мушинка) та польської Лемківщини (О. Ґижа та О. Зілинський).

Орест Маркович дуже уважно стежив за подіями, що відбувалися на Пряшівщині. В листі до мене від 9 жовтня 1980 року він писав: *Прочитав оце «Нариси [історії українців Східної Словаччини]» Ваната та й читатиму ще не один раз (чи не стане книжка трефною у вас?). А зараз читаю працю Ю[рія] Ю[рійовича Костюка] про колискові пісні в «[Науковому] збірнику МУК» № 9 і думаю, як добре було б, коли б такі видання і так часто випускало також і варшавське УСКТ... Мушу признатися, що в міжвоєнному періоді, коли ми ще жили близько Цигелки [сусіднє село з Висовою на словацькому боці кордону – М. М.], я не сподівався, що там по вашій стороні виросте така численна плеяда літераторів, науковців і взагалі повноцінних плугаторів на суспільній ниві... Втішає, те, що тонус вашої праці й продуктивності у фольклористиці й суміжних ділянках науки йде по висхідній лінії.*

У 1973 рові О. Ґижу зустріло велике горе: на 23 році життя трагічно загинув його син Богдан – надійний математик, який в Київському науково-дослідному інституті автоматизованих систем планування і керування в будівництві щойно почав успішно розробляти складні питання ком'ютерних програм. Батько дуже важко переносився через цю трагедію. Відраду знаходив в інтенсивній праці. Через сім років, згаду-

ючи цю трагічну подію він писав: *Він [син Богдан – М. М.] був найбільшою гордістю мого життя і неждано став найбільшою трагедією [..] Я вважаю себе жебраком в порівнянні з духовною величчю та інтелектуальною силуетою Богдана. Такі люди родяться дуже рідко і його образ розгортається переді мною навіть тепер, як його вже не стало. Чому пішов з життя не я старий, а він – 23-річний юнак, що ще не жив для себе, і стільки тихого світла й користі міг ще принести людям і науці, – на це питання не знайду вже відповіді.* (Лист до автора від 7 травня 1980 р.).

Я його доволі детально інформував про результати своєї експедиції у Висову. З одної такої експедиції я вислав йому фотографію колишньої висівської читальні, що в ній зараз знаходиться курортна крамниця. З приводу посилки він мені писав: *Карточка Ваша з фотографією колишньої коопперативи й читальні у Висовій навіяла мені багато спогадів з минулого. На тому ґанку просидів я багато-багато вечорів.*

Прочитавші мою ювілейну статтю *Лемківська співачка Марія Макара*, опубліковану до її 80-ліття у варшавській «Нашій культурі» (1980, № 2, с. 11–12), він писав: *З великою приємністю прочитав Вашу статтю про Марію Макару. Написана вона на високому публіцистичному рівні, стисло, об'єктивно і з дуже позитивною громадською тенденцією. Дякую за теплу згадку про мого покійного батька. Проте Ваш закид відносно потреби видання тих цінних записів мабуть залишиться ще довго без відгуку; такі, на жаль, часи. А шкода, велика шкода. Та все ж таки я впевнений, що Ваша праця й зусилля не пропадуть марно.* (Лист від 7 травня 1980 р.). Він мав повну рацію. Пісні Марії Макари заради браку коштів на видання і досі знаходяться в рукописі.

У травні 1979 року мені нарешті органи безпеки дозволили відвідати меморіальний музей Володимира Гнатюка у Велесневі на Тернопільщині, побудований на підставі мною знайдених матеріалів. Про це я повідомив й Ореста Ґижу, який запросив мене до себе. На першотравневій листівці він писав: *Мило буде мені привітати Вас у своїх низеньких порогах.* На жаль, з-за технічних причин, я так і не зміг поїхати до нього.

Дев'ятнадцятого лютого 1990 року Ореста Ґижі не стало (Детальніше про життя і діяльність Ореста Ґижі див.: І. Красовський, *Діячі науки і культури Лемківщини. Довідник*, Торонто–Львів 2000, с. 89).

Визначний збирач лемківського фольклору помер, однак його пісні живуть. З його збірника *Українські народні пісні з Лемківщини* ціле покоління любителів лемківського фольклору черпало репертуар. Цим прекрасним збірником і досі користаються фольклористи, композитори, керівники та члени гуртків співацьких колективів, професіональні співаки та аматори. Кожен з них знаходить в книжці те, чого шукає – свіжий струмінь пісенного багатства найзахіднішої галузки українського народу.

Та пісенна збірка Ореста Ґижі давно стала бібліографічним раритетом. Тому ми щиро вітаємо її перевидання в поповненій версії. Віримо, що це перевидання буде поштовхом до видання досі не публікованих пісенних записів О. Ґижі, що зберігаються в архівах иева, Львова та в його приватному архіві. Вони на це вповні заслуговують.

Проф. Микола Мушинка, доктор філологічних наук
академік НАН України

О Б Р Я Д О В І

Календарно-обрядові

Веснянки
Собіткові
Колядки

ВЕСНЯНКИ

Бердо, бердо, бердовичко

Помірно

Бер-до, бер-до, бер-до-вич-ко, Як нас ма-ло,

не - ве - лич - ко, Гей, гей, ма - ло

нас, Под же, дів - ча, ме - жде нас!

Бердо, бердо, бердовичко,
Як нас мало, невеличко,
Гей, гей, мало нас,
Под же, дівча, межде нас!

Бердо, бердо, бердовичко,
Як нас дуже, як величко,
Гей, гей, дуже нас,
Розийдмеся вшитки враз!

До саду, дівчата

До саду, дівчата, до саду,
Сіяти розсаду, розсаду!
Іщи наша розсада не зишла,
Юж ся наша любов розишла. Двічі

Під грушку, дівчата, під грушку,
Сіяти петрушку, петрушку!
Іщи наша петрушка не зишла,
Юж ся наша любов розишла. Двічі

На лучки, дівчата, на лучки,
Сіяти павучки, павучки!

Протяжно

До са - ду, дів - ча - та, до са - ду,

Сі - я - ти роз - са - ду, роз - са - ду!

І - щи на - ша роз - са - да не зи - шла,

Юж ся на - ша лю - бов роз - иш - ла.

Іщи наши павучки не зишли,
Юж ся наши дівки розишли. Двічі

Де ти їдеш Яничку

Протяжно

Де ти ї - деш, Я - нич - ку, Я - нич - ку,

На тім си - вім ко - нич - ку, ко - нич - ку?

Не - да - ле - ко, за Ти - су, за Ти - су,

Сво - їй ми - лій дар не - су, дар не - су.

Де ти їдеш, Яничку, Яничку,
На тім сивім коничку, коничку?
Недалеко, – за Тису, за Тису,
Своїй милій дар несу, дар несу.

Чи ти мене, Яничку, не знаєш,
Же ти нашу хатину минаєш?
Наша хата край води, край води,
З високого дерева, з лободи.

Де ти мене, Яничку, поведеш,
Кед ти свойой хатини не маєш?
Поведу тя в чужую, в чужую,
Закля свою збудую, збудую.

Будуй хату з лободи, з лободи,
До чужой мя не веди, не веди
Чужа хата – не своя, не своя,
В чужій хаті недоля, недоля.

Вилетіла ластівка зо скаля,
Зобудили нас вшитких зо спаня,
Дерева ся в садах розвивают,
Висовяне нову яр витают.

Вилетіла ластівка зо скаля,
Зобудила дівчатко зо спаня,
Кед ся тото дівчатко збудило,
До ярной ся роботи пустило.

Орали би волоньки, орали,
Кеби мали орача з Висови,
Але мают зо світа, зо світа,
Не поорют до літа, до літа.

– Де ти ідеш, дівчино, дівчино?
– До стодоли по сіно, по сіно.
– Не заперай за собом, за собом,
Бо я іду за тобом, за тобом.

День би-м косив, день би-м жав, день би-м жав,
Я би таке дівча взяв, дівча взяв,
Ани коси, ани жни, ани жни,
Лем зав'яжи, та й возми, та й возми.

Ой на роваш, мамичко, на роваш,
Кому же ти дівчатко виховаш?

Ой тобі то, Яничку, тобі то,
Будеш мати фраїрку на літо.

Ой сіяла Ганичка лободу,
Посилала Яничка по воду,
Ей по воду студену, студену,
Там на лучку зелену, зелену.

Горіла липка, горіла

Горіла липка, горіла,
Дівчина під ньом сиділа.

Іскорки на ню падали,
Хлопці за нею плакали.

В решеті воду носили,
Зелену липку гасили,

Кілько в решеті той води,
Тілько парібской уроди.

В решеті воду носили,
Зелену липку гасили,

Кілько в решеті тих дірок,
Тілько г' Висові крас дівок.

Іщи я ся не видала

Не швидко

І - щи я ся не ви - да - ла, А юж мя муж бив,
І - щи я ся не ва - ди - ла, Юж ри - хту - є кий.
Мам я мо - туз за пе - цом, Як мі же - на
да - што ре - че, Та ей бу - ду бив.

Іщи я ся не видала,
А юж мя муж бив,
Іщи я ся не вадила,
Юж рихтує кий.

Мам я мотуз за пецом,
Як мі жена дашто рече,
Та єй буду бив.

Де лес бив

Рухливо

Де лес бив, Де лес бив, Чор - ний ба - ра - не?
Во мли - ні, Во мли - ні, Вель - мож - ний па - не.

Де лес бив, (2)
Чорний баране?
Во млині, (2)
Вельможний пане. Двічі

Хто тя застав, (2)
Чорний баране?
Сам млинар, (2)
Вельможний пане. Двічі

Чим тя бив, (2)
Чорний баране?
Ціпами, (2)
Вельможний пане. Двічі

Било втікац, (2)
Чорний баране?
Не било де, (2)
Вельможний пане. Двічі

В мишу діру, (2)
Чорний баране?
Вельки роги, (2)
Вельможний пане. Двічі

Било зривац, (2)
Чорний баране?
Кед боліло, (2)
Вельможний пане. Двічі

Било мастиц, (2)
Чорний баране?
Не било чим, (2)
Вельможний пане. Двічі

На пецу молотив

На пецу молотив, за пецом віяв,
Жена го лаяла, а він ся сміяв.
Тепер лем ся розскакала, тепер же мі грайте,
Чорни-м бути попраскала, червени мі дайте!
Чорни бути до роботи, червени до танцю,
Мам я пальці дрітуванці, то їх не потрачу.

Шила сом чепчики, вишивала сом
Зеленим, червеним, білим гарасом.

Весело

На пе - цу мо - ло - тив, за пе - цом ві - яв,

Же - на го ла - я - ла, а він ся смі - яв.

Те - пер лем ся роз - ска - ка - ла, те - пер же мі грай - те,
Чор - ни бу - ти до ро - бо - ти, чер - ве - ни до тан - цю,

Чор - ни–м бу - ти по - прос - ка - ла, чер - ве - ни мі дай - те!
Мам я паль - ці дрі - ту - ван - ці, то їх не по - тра - чу.

Тепер лем ся розскакала, тепер же мі грайте,
Чорни-м бути попраскала, червени мі дайте!
Чорни бути до роботи, червени до танцю,
Чом же зо мном не танцюєш, фалечний Іванцю?

Трубаче трубіли, музика грала,
Мій милий танцював, а я плакала.
Тепер лем ся розскакала, тепер же мі грайте,
Чорни-м бути попраскала, червени мі дайте!
Чорни бути до роботи, червени до танцю,
Под же зо мном танцювати, шалений Іванцю!

СОБІТКОВІ

Ой на Яна

Ой на Яна, на Янонька
Не палена собітонька.

Не палена і не буде,
Док' святий Ян не приїде.

Як святий Ян приїхавши,
Собітоньку розпалявши,

Тоді будем говорити,
Кого маєм з ким злучити.

Гоці, гоці, на потоці
Два голубці воду пили.

Пили, пили, скамутили
І на іншу полетіли.

Сіли собі на явора
Та й зачали говорити.

Та й зачали говорити,
Кого мают з ким злучити.

А в Барана гарний Петрусь,
А в Пелеха красна Євця.

Треба би їх получити
І на глота положити.

Як на глота, так на люде,
Шо май бити, то най буде!

На святого Яна

На святого Яна собітку палиме,
Ой, Янс, Яне, святий Яне!

А палимс ми єй з троякого зіля,
Ой, Яне, Яне, святий Яне!

Єдно зіля маме – то Божеє древко,
Ой, Яне, Яне, святий Яне!

Друге зіля маме – то біла лелия,
Ой, Яне, Яне, святий Яне!

Третє зіля маме – то кіньская м'ята,
Ой, Яне, Яне, святий Яне!

А з Божого древка – Христу пану пірка.
Ой, Яне, Яне, святий Яне!

А з білой лелиї – Панєнці Мариї,
Ой, Яне, Яне, святий Яне!

А кіньская м'ята – парібкам не свята,
Ой, Яне, Яне, святий Яне!

Ой на Яна, на Яонька

Помірно

Ой на Я - на, на Я - нонь - ка,

Ой на Я - на, на Я - нонь - ка, Го - рі - ла нам

со - бі - тонь - ка, Го - рі - ла нам со - бі - тонь - ка.

Ой на Яна, на Янонька (2)
Горіла нам собітонька. (2)
Як горіла, так палала, (2)
Аж ся челяд чудувала. (2)

Як горіла, так загасла,(2)
Стоїт при ній челяд красна. (2)

Ішли дівки на собітку

Помірно

І - шли дів - ки на со - біт - ку,

На - шли со - бі чор - ну кіт - ку.

Ішли дівки на собітку,
Нашли собі чорну кітку.

Ніж ся хлопці посходили,
Дівки кітку розхватили.

Не солену, не мащену,
Лем попелом потрясену.

І попелу дост не мали,
Лем од хлопців пожичали.

А попелу дост по селу,
А куколю дост по полю.

КОЛЯДКИ

В нашой Марисі

Помірно

В нашой Марисі трої молодці,
Я в неї, гей, я в неї,
Я молоденький стратив літойка для неї.
Єдни мі сіли в новиї сіни,
Я в неї...
Други мі сіли до комнатойки,
Я в неї...
Треті мі сіли до іздебойки,
Я в неї...
Єдни мі пили та горівойку,
Я в неї...
Други мі пили солодец медец.
Я в неї...
Єден дарував єдвабну хустку,
Я в неї...
Другий дарував злотий перстінок,
Я в неї...
Третій дарував трепіток вінок,
Я в неї...
Трепіток вінок най ся тріпоче,
Я в неї...
Най ся тріпоче, за кого хоче,
Я в неї...

Пішла Марися

Помірно

1._Пі - шла Ма - ри - ся в Ду - най по во - ду,

Я за ньом! Гей, я за ньом, За том Ма - ри - сьом

ко - ха - ном. 2._В на - шой Ма - ри - сі

крас - на ху - сточ - ка, Хто ї дав? Гей, я ї дав,

Бо я Ма - ри - сю вір - но, вір - нень - ко по - ко - хав.

Пішла Марися в Дунай по воду,
Я за ньом! Гей, я за ньом,
За том Марисьом коханом.

В нашой Марисі красна хусточка,
Хто ї дав? Гей, я ї дав,
Бо я Марисю вірно, вірненько покохав.

На тій Марисі красни коралі,
Хто ї дав?..

На тій Марисі красний горсетик,
Хто ї дав?..

На тій Марисі красна сорочка,
Хто ї дав?..

На тій Марисі красна запаска.

Хто ї дав?..

На тій Марисі красний фартушок,
Хто ї дав?..

На тій Марисі красни чобітки,
Хто ї дав?..

РОДИННО-ОБРЯДОВІ

ВЕСІЛЬНІ
СПІВАНІ НА ХРЕСТИНАХ

ВЕСІЛЬНІ

Ганцьо, не дримай

Помірно

1.(2.)_Ган - цьо, не дри - май, двер - ка от - ве - ряй,

Пуст мя на за - гра - ду! Роз - ма - ри - я

і ле - ли - я на бі - ло про - кви - та - ла, На - ша

Га - нич - ка лем за Я - нич - ка би ся ви - да

Кінець

ва - ла. 3.(4.)_Так мі по - ві - да - ла, Так мі

Же о - на мі нс даст, Же о

по - ві - да - ла Мо - йой Га - нич - ки мац,

на мі не даст Ган - цю за же - ну взяц.

Ганцьо, не дримай, дверка отверяй,
Пуст мя на заграду!
Розмария і лелия на біло проквитала,
Наша Ганичка лем за Яничка би ся видавала.

Ой в лісі, в лісі, в лісі на дубі
Зозуля кукала.
Розмария і лелия на біло проквитала,

РОДИННО-ОБРЯДОВІ

ВЕСІЛЬНІ
СПІВАНІ НА ХРЕСТИНАХ

ВЕСІЛЬНІ

Ганцьо, не дримай

Помірно

1.(2.)_Ган- цьо, не дри - май, двер - ка от - ве - ряй,

Пуст мя на за - гра - ду! Роз - ма - ри - я

і ле - ли - я на бі - ло про - кви - та - ла, На - ша

Га - нич - ка лем за Я - нич - ка би ся ви - да

Кінець

ва - ла. 3.(4.)_Так мі по - ві - да - ла, Так мі
Же о - на мі не даст, Же о

по - ві - да - ла Мо - йой Га - нич - ки мац,
на мі не даст Ган - цю за же - ну взяц.

Ганцьо, не дримай, дверка отверяй,
Пуст мя на заграду!
Розмария і лелия на біло проквитала,
Наша Ганичка лем за Яничка би ся видавала.

Ой в лісі, в лісі, в лісі на дубі
Зозуля кукала.
Розмария і лелия на біло проквитала,

Наша Ганичка лем за Яничка би ся оддавала.

Так мі повідала (2)
Мойой Ганички мац,
Же она мі не даст (2)
Ганцю за жену взяц.
Розмария і лелия...

Як она мі не даст (2)
Ганцю за жену взяц,
Буду я єй дівку (2)
З корчмички виганяц.
Розмария і лелия...

По широкій річці

По широкій річці плили каченята,
Гарний той віночок, що плели дівчата.

Вінок мій зелений, а завтра зів'яне,
Молода дівчина до шлюбоньку стане.

Як буду ставати, то буду плакати,
Мою маму в гробі буду споминати.

Ой прийди, мамуню, бо я ся видаю,
Зелений віночок на голові маю.

Ой не прийду, доню, бо я не здужаю
Ту землю піднести, що сили не маю.

Ой рідна мамуню, я на вас чекаю,
Кому ся поклоню, як мами не маю.

Ой прийди, мамуню, най ся вам поклоню
Поблагословте свою рідну доню.

Ой прийди, мамуню, в неділю зраненька,
Як до шлюбу стану така молоденька.

Ой не прийду, доню, прийде друга мама,
Я встати не можу – заглубока яма.

Ой горе на світі бідній сиротині,
Нихто не пригорне при лихій годині.

Здалека-сме приїхали

Жваво

Здалека-сме приїхали,
Коні ся нам замачали,
Треба би нам ручничка
Поутерац коничка. Двічі

Наша млода довго спала,
Та ручнички не наткала.
Било взяти палицю
Витрепати молодицю. Двічі

І сам не знам по што їду,
Ци по жену, ци по біду.
Як по жену, то на возі,
Як по біду – на телізі. Двічі

І сам не знам, по што їду,
Ци по жену, ци по біду,
Як по жену – оженюся,
Як по біду – звербуюся. Двічі

Чом тот дружба

Швидко

Чом тот друж - ба ко - ня не ма? Бо го о - сід
ла - ти не зна; О - сід - лай - ме ми му ко - та,
Най си ся - де на не з пло - та.

Чом тот дружба коня не ма?
Бо го осідлати не зна;

Осідлайме ми му кота,
Най си сяде на не з плота.

Чом тот дружба дружки не ма,
Бо з ньом танцювати не зна,

Ой дайме ми му циганку,
най си з ньом сяде під лавку.

Чом же дружки не співают?
Бо зарідки зуби мают;

Треба тісто замісити,
Дружкам зуби заліпити.

Ой чом свашки не співают?
Ой бо рідки зуби мают;

Треба карпіль виструтати,
Свашкам зуби повставляти.

Ой злі, недобрі

Помірно

Ой злі, недобрі, – женитися треба;
Беру собі таку, не на мою дяку,
Ой злі, недобрі, не на мою дяку.

Ой злі, недобрі, – женитися треба;
Беру собі вдову, нема свого дому,
Ой злі, недобрі, нема свого дому.

Ой злі, недобрі, – женитися треба;
Беру собі попівску, вітер за ньом дує,
Ой злі, недобрі, вшитко прогайнує.

Ой злі, недобрі, – женитися треба;
Беру собі таку, што любит горівку,
Ой злі, недобрі, проп'є мі газдівку.

Ой злі, недобрі, – женитися треба;
Беру си худобну, што не ма родини,
Ой злі, недобрі, не буде гостини.

Ой злі, недобрі, – женитися треба;
Беру собі таку, не на мою дяку,
Ой злі, недобрі, не на мою дяку.

Виберайся, сину

Повільно

Виберайся сину, в щасливу годину,
В щасливу годину по добру газдиню.

Жеби била швачка, жеби била ткачка,
Жеби ти вишила на кошелі пташка.

Г' Васильвім дворі проквитат туліпан,
Василь ся виберат, як дакий капітан.

А коло водички зелени лозички,
Запрігай Василю до воза конички.

Запрігам, запрігам, хоц ся поплянтали,
Іщи мі Ганичку до ручок не дали.

Їдеме, їдеме

Жваво

Їдеме, їдеме, дражки не знаєме, (2)
Добри люди знают (2)
То нам повідают.

Не тота мі мати, што мя виховала, (2)
Але тота мати, (2)
Што мі дівча дала.

Чого ти ту пришла, чого ти ту сіла, (2)
Кед ти не робила, (2)
Што ти будеш їла?
Хоц я не робила, але мій муж робив, (2)
Сама-м ту не пришла, (2)
Але по мя ходив.

Сама-м ту не пришла, вода мя принесла, (2)
Бодай тота вода (2)
На ярок зишла!

Варіант

Їдеме, їдеме, дороги не знайме,
В калиновім лісі ночувать будеме.

Їдеме, їдеме і піском, і медом,
Ачей достанеме палюнечки з медом.

Їдеме, їдеме з гори до долини,
Їдеме глядати той новой родини.

Їдеме, їдеме, де дві свічки горят,
Будеме дуркати, ачей нам отворят.

Кед нам не отворят, даме коням сіна,
Будеме чекати, де Ванцьова жена.

На подвір'ю став

Весело

На по - дві - р'ю став, де ти та - ку взяв?

А бив я там в У - кра - ї - ні, Лю - де мі єй

на - ра - ї - ли, Пан - Біг мі єй дав.

На подвір'ю став, де ти таку взяв? (2)
А бив я там в Україні,
Люде мі єй нараїли,
Пан-Біг мі єй дав.

Пан-Біг мі єй дав, отец записав (2)
Половину маєтности,
Дає дівку до любости,
Дівці одказав.

І мати також дівці одкаже (2)
Половину маєтности,
Дає дівку до любости,
Дівці одкаже.

Одкаль павичка летіла

Одкаль павичка (2) летіла,
Злоти перечка (2) тратила.

Швиденько

Од - каль па - вич - ка, Од - каль па - вич - ка, ле - ті - ла,

Зло - ти пе - реч - ка, Зло - ти пе - реч - ка тра - ти - ла.

Летіла она (2) през гору,
До свойой любой, до свойой мамички двору.

Там ей весіля (2) стояло,
Десят гудаків, шіст пахоляків і грало.

Грайте гудаки (2) весело,
Закля мій вінок, злотий перстеник над челом.

Як я ся його (2) позбуду,
И половину така весела не буду.

Заграйте же мі весело

Весело

За - грай - те же мі ве - се - ло,

За - грай - те же мі ве - се - ло, Зак - ля мій ві - нок,

зло - тий пер - сте - ник Над че - лом, Над че - лом.

Заграйте же мі весело, (2)
Закля мій вінок, злотий перстеник
Над челом. (2)

Замочила го в росі, покотила го по столі,
Ой їмай, їмай, мій найм иленьший
Соколе! (2)

Соколятко го зїмало, (2)
На врани коні (2)
Сідало. (2)

Запрігай коні, смаруй віз, (2)
Сідай же, мила, моя наймиленьша,
І я тіж! (2)

Закукала зозуленька

Пожвавлено

За - ку - ка - ла зо - зу - лень - ка за го - ром,

За - пла - ка - ла па - ні мло - да за сто - лом.

Мла - ди лі - та, мла - ди ча - си, ид - те преч!

Злож ві - но - чок на кли - но - чок, воз че - пец!

Закукала зозуленька за гором,
Заплакала пані млода за столом.
Млади літа, млади часи, идте преч!
Злож віночок на клиночок, воз чепец!

Засияло срібло, злото

Повільно

Засияло срібло, злото
Докола, (2)
Поклонися, молодая,
До стола. (2)

Ой до стола, до порога,
Низенько, (2)
Буде тобі тяжко-важко
На твоїм серденьку.

А як приде пан молодий
З дружбою, (2)
Возме тебе за рученьку
З собою. (2)

Возме тебе за рученьку
В Божий храм, (2)
Там ти будеш присігала
Образам. (2)

Там ти будеш присігала
Навіки, (2)
Покотятся густо слези,
Як ріки. (2)

Треба би нам, треба

Треба би нам, треба стільця широкого,
Бо наша Марися роду великого.

До стільця сідати, а мати не мати...
Придте, мамо, з неба, бо вас гнес ту треба.

Дівко моя люба, весельтеся сами,
Бо мої кісточки в порох розсипани.

Ходила Марися на цментар по зіля,
Просила нянюся: подте на весіля!

Дівко моя люба, весельси ти сама,
Бо моя голова глином присипана.

Кед єст присипана, ми вам одкриеме,
Лем ви іщи встаньте, кед ми вас кличеме.

Шуміла ліщина

Шуміла ліщина,
Як ся розвивала, Двічі
Плакала дівчина, (3)
Як ся видавала.

Не шум ти, ліщино,
І не розвивайся, Двічі
Не плач ти, дівчино, (3)
І не видавайся.

Як же не шуміти,
Коли розвила-м ся, Двічі
Як же не плакати, (3)
Коли віддала-м ся.

Як я ишов без тот хотар

Як я ишов без тот хотар,
Возик ся мі розчеркотав,
Лучка-лучка, травка зелена,
Возик ся мі розчеркотав.

Зберай, мила, колісечка,
Будеш моя фраїречка,
Лучка-лучина, травка зелена,
Будеш моя фраїречка.

Як я ишов з любуваня,
Впав мі коник до Дуная,

Лучка-лучина, травка зелена,
Впав мі коник до Дуная.

Дай го, Боже, верх Дуная,
Заречуся любуваня,
Лучка-лучина, травка зелена,
Заречуся любуваня.

Як ишов я од Ганички,
Впав мі коник до водички,
Лучка-лучина, травка зелена,
Впав мі коник до водички.

Дай го, Боже, верх водички,
Заречуся той Ганички,
Лучка-лучина, травка зелена,
Заречуся той Ганички.

Як я ся ти не подобам,
Одпровад мя, одкаль-с мя взяв,
Лучка-лучина, травка зелена,
Одпровад мя, одкаль-с мя взяв.

Одпровад мя в такій вері,
Яку-с мя взяв од матері,
Лучка-лучина, травка зелена,
Яку-с мя взяв од матері.

Одпровад мя в тім віночку,
В якім-с мя взяв за жіночку,
Лучка-лучина, травка зелена,
В якім-с мя взяв за жіночку.

А хоц би я світ преврацив,
Таку би-м не наврацив,
Лучка-лучина, травка зелена,
Таку би-м тя не наврацив.

Хоц би-м нашов шиту піпку,
Та не зроблю з баби дівку,
Лучка-лучина, травка зелена,
Та не зроблю з баби дівку.

Шита піпка може буде,
З баби дівка юж не буде,
Лучка-лучина, травка зелена,
З баби дівка юж не буде.

Як я ишов поза гумен

Як я ишов поза гумен, ищи не бив ден, (2)
Стрітив я там свою милу, (2)
Як полола лен.

Гей-же, гей-же, милий Боже, мала-с моя биц! (2)
Што ж ти по мі, мій миленький, (2)
Кед не знам робиц?

А чи тота не робота, што ти полеш лен? (2)
Ледво ж мене матусенька (2)
Вивела мя в лен.

А стоїт там березина пред наши врати, (2)
Навчу я тя, моя мила, (2)
Всякой роботи.

Іщи не маш, мій миленький, не маш до мя нич, (2)
А юж ся мя обіцюєш (2)
Березином биц.

Не хочу тя, моя мила, брудни ноги маш! (2)
А я тебе, милий, не хцу, (2)
Бо ти в карти граш!

А піду я до Дунаю, умию ноги, (2)
А ти програв два тисячи, (2)
Будеш убогий.

А у мене два тисячи били – не били, (2)
Ти голови не чесала (2)
Штирі неділі.

Не дозерай, мій миленький, мойой голови, (2)
Лем запрігай штирі воли, (2)
Идий до вдови!

Не хочу я жадной вдови, ні невістиці, (2)
Бо-м полюбив тебе дівча (2)
В тоти м'ясниці.

А у Львові, при Лємберку, малюваний двір, (2)
А в тім дворі камениця, (2)
Осідланий кін.

Під тим коньом біла ножка, срібна підкова, (2)
Котра дівка мя полюбит (2)
Та буде моя!

Юж лем ся оженив

Юж лем ся оженив,
Юж буду свою мав,
Юж я вас, дівчатка,
Не буду любував.

Юж лем ся оженив,
Взяв лем си женичку,
Взяв лем си велький жаль
На свою главичку.

Юж лем ся оженив,

Юж лем ся потішив,
Юж лем свою волю
На клинец повісив.

На клинец, на клинец,
Аж на самий сподок,
Жеби люде знали,
Же я не паробок.

Гей, юж я ся видала

Помірно

Гей, юж я ся видала,
Гей, та юж я невістечка,
Гей, юж я там не стану,
Ой та де стала дівечка.

Бо дівечка си стане,
Гей, та близко к олтарйови,
Ой, а я, невісточка,
Гей, та лем ку порогови.

Ой сідай, сідай

Ой сідай, сідай, коханя моє,
Бо ти не поможе плаканя твоє,
Твій велький жаль не поможе,
Бо коники стоят г' возі
Позапрігани.

А як же би я з вами сідала,
Іщи-м няньови не дякувала,

Досить жваво

Ой сі - дай, сі - дай, ко - ха - ня мо - є,

Бо ти не по - мо - же пла - ка - ня тво - є,

Твій вель - кий жаль не по - мо - же, Бо ко - ни - ки

сто - ят г'во - зі По - за - прі - га - ни.

Дякую ти, мій отче,
Мав лес до мя завсе гості,
Тепер не будеш.

Ой сідай, сідай, коханя моє...
А як же би я з вами сідала,

Іщи-м мамичці не дякувала,
Дякую ти, моя матко,
Ховала-с мя завсе гладко,
Тепер не будеш...

Ой сідай, сідай, коханя моє...

А як же би я з вами сідала,
Іщи-м сестричці не дякувала.
Дякую ти, моя сестро,
Била-с на мя завсе остра,
Тепер не будеш.

Ой сідай, сідай, коханя моє...

А як же би я з вами сідала,
Іщи-м братови не дякувала,
Дякую ти, мій брате,

Бо било в нас завсе грате,
Тепер не буде.

Будеш ти, мамичко

Будеш ти, мамичко,
Горенько плакала,
Як ти буде єдна
Лижка зоставала.

Зостане ти лижка
І в полю робота,
Будеш ти плакала,
Як бідна сирота.

Дала-с мене, мамо,
за третю границю,
Жеби-м не ходила
До тя по жентицю.

Ани по жентицю,
Ани по молоко,
Дала-с мене, мамо,
Од себе далеко.

Виберай, мамичко,
Зо стіни клиночок,
Де Ганця вішала
Зелений віночок.

Ей, ци то я, мамичко

Ей, ци то я, мамичко, не ваша дітина,
Ей, же сте мі наклали до перини сіна?

Ей, до перини сіна, до лади каміня,
Ей, мамцьо моя, мамцьо, не ваша-м дітина?

Ей, кед я ся од свой мами одберала,
Ей, пред нашими дверми стала, заплакала.

Ей, оставайте здрави, мамини порожки,
Ей, што по вас ходили мої біли ножки.

Ей, оставайте здрави, мої сусідове,
Ей, не зобудят юж вас мої фраїрове.

Ей, оставайте здрави, мої товаришки,
Ей, юж з вами не піду веце на орішки.

Виберайся, Ганцьо

Виберайся, Ганцьо, виберай, виберай,
Што-с заробила, то си і позберай. (2)

Виберайся, Ганцьо, виберайся з нами,
Вшитки свої злости прилож каменями. (2)

Я їх приложила, они ся двигают,
Який то жаль велький, як ся виберают. (2)

Не плач, Ганцьо, не плач, най ти плаче мати,
Же юж ї не будеш хижу замітати. (2)

Не старайся, Ганцьо, же не знаш хліб печи,
Напече ти Ванцьо дост помедже плечи. (2)

Будеш ти, Ганичко, горенько плакати,
Як тя буде свекра з хижи виганяти. (2)

Одріже ти хліба, як буковий листок,
Іщи ся тя звідат, ци-с з'їла вшиток. (2)

Не з'їла, не з'їла! Де лес го поділа?
В сіньох, за дверями, змочений слизами. (2)

Думала-с си, мамцю

Думала-с си, мамцю,
Шо ся мя не збудеш;

Я ти повідала, (2)
Шо плакати будеш.   Двічі

Бувай здоровая,
Моя рідна мати,
Вже я ти не буду (2)
Хати замітати. Двічі

Хати замітати,
Курам їсти дати,
Будеш мене, будеш, (2)
Мамцю, жалувати.   Двічі

Чого ви мя видавали

Чого ви мя видавали таку молоденьку,
А ци я вам не варила обіду раненько?

Обіду вам не варила, додня не вставала;
Чого ви мя видавали, – ищи-м не думала.

Никому ся не чудую, лем то сама собі,
Же-м ся дала намовити, мій миленький, тобі.

Же-м ся дала нагварити, із розума звести,
Же я дала свою косу навіки розплести.

Іди, дружбо, до комори

Повільно, протяжно

І - ди, друж - бо, до— ко - мо - ри,

І - ди, друж - бо,— до ко - мо - ри,—

Просьро - ди - ну— до— по - ко - ри.

Іди, дружбо, до комори, (2)
Просьродину до покори.

Як вітця, так матоньку, (2)
І цілую родиноньку.

Маш родину богатую, (2)
Так як в полю лозиную.

Вийд, молода, з комороньки, (2)
І привитай бояроньки.

І свойого миленького, (2)
І сядеш си коло нього.

Грайте же, музики, ризько, (2)
Кланяй ся, молода низько!

Ти мя, Ганцьо, рада маш

Ти мя, Ганцьо, рада маш, рада маш,
Попродай ти, што там маш,
Попродай коні, волки,
Вибав мене од воєнки. Двічі

А Боже мій, Боже мій, Боже мій,
Чия же я, хто же мій?

Швиденько

А неє ту такого,
Жеби бив мій, а я його, Двічі

Наша молода розкошна, розкошна,
Де нам така виросла?
Ей, г' вітцівскім садочку,
Іщи в тихім холодочку. Двічі

Як я млоду чепила, чепила,
Кура з поду злетіла,
А як я єй лапала,
Курочка ножку зламала, Двічі

Як ми млоду чепили, чепили,
Кури з поду злетіли,
А за ними курята,
Поламали си крилята. Двічі

Дав ся нам Бог діждати, діждати,
Дав ся нам Бог діждати
Дітину виховати,
Весілячко ї справляти. Двічі

Як ся свашка напила

Як ся свашка напила, напила,
То чепчиско стратила, стратила,
А староста холоші, холоші,
Бо то било розкошні, розкошні.

Ой било биц, било биц, било биц,

Швидко

1.(2.3.)_Як ся ваш - ка на - пи - ла, на - пи - ла,

То чеп - чис - ко стра - ти - ла, стра - ти - ла,

А ста - рос - та хо - ло - ші, хо - ло - ші,

Бо то би - ло роз - кош - ні, роз - кош - ні.

(2.)_Што на тво - є ве - се - лє, ве - се - лє.
(3.)_Што на тво - ю му - зи - ку, му - зи - ку.

(4.)_А бо - же мій, бо - же мій, бо - же мій,

Де ся по - дів роз - кіш мій?

Взя - ли мі го друж - бо - ве, друж - бо - ве .

Вче - ра г'ве - чір в ко - мо - ре.

Било ти ся не жениц, не жениц,
Іщи житко зелене, зелене,

Што на твоє веселє, веселє.

Ой било биц, било биц, било биц,
Било ти ся не жениц, не жениц,
Іщи овес в сусіку, в сусіку,
Што на твою музику, музику.

А Боже мій, Боже мій, Боже мій,
Де ся подів розкіш мій?
Взяли мі го дружбове, дружбове
Вчера г'вечір в коморе.

А пониже озера

Помірно

А по - ни - же о - зе - ра

Сто - їт ли - па зе - ле - на, А на тій ли - пі,

на тій зе - ле - ній Три пташ - ко - ве спі - ва - ют.

А пониже озера
Стоїт липа зелена,
А на тій липі, на тій зеленій
Три пташкове співают.

Не били то пташкове,
Але кавалірове,
Намовляют ся до єдной дівчини,
Котрому ся достане.

Єден гварит: то моє,
Другий гварит: як Бог даст.
А третьому ся серденько крає,
Котрому ся достане.

А в тій новій коморі
Стоїт ліжко зелене.
Ой ложе, ложе, красне – зелене,
Хто на тобі спав буде?

Ой як буде старий спав,
Дай му, Боже, би не встав;
А як молодий, красной уроди,
Би-с, Боже, здрав'я дав!

Ой а свашка я

Жваво

Ой, а свашка я, свашка,
Та юж я пресващила,
Ой скоро по весіллю,
Ой што буду робила?

Ой ни мі в ступці товчи,
Ой ни мі куділь прясти,
Ей, бо я ся навчила,
Ей, по весілю трясти.

Ой ни мі в ступці товчи,
Ей, ни мі молотити,
Ой а Боже мій любий,
Ей, што буду робити?

Ой а мужу мій, мужу,
Ей, мій, прекрасний мужу,
Ой так тя рада виджу,
Ей, як в заграді ружу.

Ей, бо в заграді ружу,

Ей, сама я садила,
Ой а тебе мій мужу,
Ей, од Бога-м просила.

Варіант

Жваво

Ей, сваш-ка то я, сваш - ка, Ей, юж лем пре-сва-щи - ла,

Ей,___ ос- тат- ню ко- ро - ву, Ей, з друж- ба - ми про- пи - ла.

Ей, свашка то я, свашка,
Ей, юж лем пресващила,
Ей, остатню корову,
Ей, з дружбами пропила. Двічі

Ей, наши пані свашки,
Ей, велики пиячки,
Ей, пропили зо себе,
Ей, остатні запаски. Двічі

Ей, свашка то я, свашка,
Ей, премилена свашка,
Ей, кеби мі стояла,
Ей, перед гамбом фляшка. Двічі.

Ой до Львова дороженька

Ой до Львова дороженька, ой до Львова, до Львова, (2)
Засаджена виноградом, засаджена довкола. (2)

Ішла за ньом Ганусенька і там она заснула; (2)
Ішов за ньом ей нянюсьо, але она не чула. (2)

Вирубав би-м тот виноград, вирубав би-м, – не вмію, (2)
Зобудив би-м свою доню, зобудив би-м, – не смію. (2)

Помірно

Ой до Льво - ва до - ро - жень - ка, ой до

Льво - ва,— до Льво - ва, За - сад - же - на

ви - но - гра - дом, за - сад - же - на дов - ко - ла,

За - сад - же - на ви - но - гра - дом,

за - сад - же - на дов - ко - ла.

Ой до Львова дороженька...

Ішла за ньом Ганусенька і там она заснула; (2)
Ішла за ньом єй мамуся, але она не чула. (2)

Рубала би-м тот виноград, рубала би-м, не вмію (2)
Збудила бм-м свою доню, збудила би-м, – не смію. (2)

Ой до Львова дороженька...

Ішла за ньом Ганусенька і там она заснула; (2)
Ішов за ньом єй власний брат, але она не чула. (2)

Вирубав би-м тот виноград, вирубав би-м, – не вмію, (2)
Зобудив би-м свою сестру, зобудив би-м, – не смію. (2)

Ой до Львова дороженька...

Ішла за ньом Ганусенька і там она заснула; (2)
Ішов за ньом єй сестричка, але она не чула. (2)

Вирубала би-м тот виноград, вирубала би-м, – не вмію, (2)
Зобудила би-м свою сестру, зобудила би-м, – не смію. (2)

Ой до Львова дороженька...

Ішла за ньом Ганусенька і там она заснула; (2)
Ішов за ньом єй Василько, але она не чула. (2)

Я вирубам тот виноград, я вирубам, бо вмію, (2)
Я зобуджу свою Ганцю, я зобуджу, бо смію. (2)

Вставай, Ганцю, вставай, мила, бо юж на тя волают, (2)
Вся родина і дружина – вшитки на тя чекают. (2)

Гей, як ідеш попред нас

Гей, як ідеш попред нас,
Гей, помаленки крачай,
Гей, єст там студенечка,
Та би-с ся не замачав. Двічі

Гей, а яка то добра,
Ей тота фраїречка,
Гей, што мі повідала,
Же єст там студенечка. Двічі

Гей, як ідеш коло нас,
Гей, не зазерай до нас,
Ей, бо ти в нашім дворі,
Ей, фраїречки не маш. Двічі

Ой про мою фраїречку

Ой про мою фраїречку,
Ей, зламали мі праву ручку,
Ей, права ручка ся мі зросла,
Ей, фраїречка замуж пошла,

Мадяр, мадяр, тримай добре,
Ей, аж ся на ти чуга подре,
Ей, една подре, друга буде,
Ой, мадяр, мадяр, тримай добре!

Боже, Боже, Боже любий,
Ей, не взяв мя тот, што мя любив,
Ой, а мя взяла ледачина,
Ей, што мі світа не скоротила,

Боже, Боже, што мам робиц,
Ей, ци ся жениц, чи так ходиц,
Ей, оженюся – біда моя,
Ей, вандруючи, ніжки болят.

Боже, Боже який то жаль,
Ей як попатрю де я лежав,
Ей, як попатрю на ту лавку,
Ой, де я лежав на заглавку.

Боже, Боже, што лес ми дав

Боже, Боже, што лес мі дав, (2)
Ой, до серденька (2)
Великий жаль.

До серденька, до мойого, (2)
Ой не вийде мі (2)
Нигда з нього.

Боже, Боже, што ся стало, (2)
Же на яблони (2)
Яблок мало?

Ци не било, ци упали, (2)
Ой, ци їх хлопці (2)
Обірвали?

Боже, Боже, што лес мі дав, (2)
Ой, ани я ся (2)
Не сподівав.

А дав лес мі таку жену, (2)
Ой, штирі воли (2)
З ньом прижену.

А за нашом хижом сиви волчата

А за нашом хижом сиви волчата, (2)
Младий я ся женив, (2)
Плачут дівчата.

Не ошукав я ся, яко на віні, (2)
Воли може продац, (2)
Але жену ні.

Ой, бо воли продаст за триста злотих, (2)
Ой, але жену ні (2)
За сто дукатів.

Ой, який то тяжкий тот стан малженьский, (2)
Ой, а іщи тяжший, (2)
Як камін млиньский.

Ой, бо камін млиньский вера хлоп рушит, (2)
Ой, а стан малженьский (2)
Лем Бог розлучит.

А за нашом хижом лучка

А за нашом хижом лучка широчка, (2)
Лучка широчка,
Травка височка. (2)

Ходит по ній дівча красне, червене, (2)
Красне, червене,
Личко румене. (2)

Мамусь моя люба, кому мя ховаш, (2)
Кому мя ховаш,

За кого мя даш? (2)

Дівко моя люба, ховам младому, (2)
Ховам младому,
Дам тя старому. (2)
Мамусь моя люба, не по мой воли, (2)
Не по мой воли,
Вшитко мя болит, ажи голова. (2)

Дівко моя люба, ховам старому, (2)
Ховам старому,
Дам тя младому. (2)

Мамусь моя люба, юж по мой воли, (2)
Юж по мой моли,
Нич мя не болит, ани голова.

Ой який тяжкий

Ой який тяжкий
Тот стан малженьский
Іщи є тяжший, (2)
Як камін млиньский.

Бо камін млиньский
Вода порушит,
А стан малженьский (2)
Лем Бог розлучит.

Помірно

Ой я - кий тяж - кий

Тот стан ма - лжень - ский И - щи є тяж - ший,

И - щи є тяж - ший, Як ка - мін млинь - ский.

Світ, місячку

Помірно

Світ, мі - сяч - ку, зо - ре, так - же,

Пі - ду до дів - чи - ни, што мі ска - же.

Світ, мі - сяч - ку, зо - ре, так - же,

Пі - ду до дів - чи - ни, што мі ска - же.

Світ, місячку, зоре, також,
Піду до дівчини, што мі скаже. Двічі

Што мі скаже, што мі визнат,
Бив я там два рази, она не знат. Двічі

А ще піду по третій раз,
Вигод мі, дівчино, в послідній раз. Двічі

Чим же я ти виходиц мам?
Вінка на офіру тобі не дам. Двічі

Женитися ти забраняют,
Богацки дівчата представляют. Двічі

Волю я бідну зо щербами,
Як тую богацку з тисячами. Двічі

Бо бідная Бога просит,
Богата горою главу носит. Двічі

Ішов до шлюбу – гірко плакав,
Же свою миленьку бридку достав. Двічі

Весільни гості, весельтеся,
Я возму ліворвер, застрілюся. Двічі

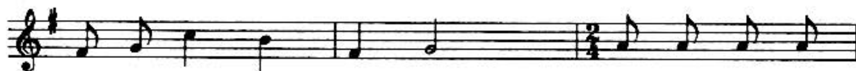
Хоц би-м семох синів мала,
Жадному би-м я не збраняла. Двічі

Же-м тому єдиному забронила,
Ах, што я, нещасна, наробила! Двічі

Юж минули м'ясничeньки

Швиденько

Юж минули м'ясниченьки, в цілім селі тихо,
Гуслі, баси заніміли, музикантім лихо.

А неборак пан староста на груди захрипнув,

Лежит бідак у кочергах, іщи нич не хлипнув.

А свашенька покашлює, не вирве з нєй слова,
Лем все сідат на припецок, болит єй голова.

Шкода, Боже, тих м'ясничок, – тихо собі мурчит,
Не є палюнки в коморі, по брісі і гурчит.

А дружбове посмутніли, хочеся їм спати;
Хто же буде за тя, дружбо, весіля тримати?

Дівчатонька посмутніли, минатся їх доля,
І солодкая надія, осінная воля.

Не журітся, дівчатонька, дівоцтво так, як тін,
Приде, приде і на вас час під зелену осін.

Ліпше в літі женитися, як в зимі студеній,
Ліпше босо поскакати по траві зеленій.

Зародит Бог пшениченьку і просо, і вино,
Буде каша і пероги, – добра то гостина.

Час додому, час

Жваво

Час, додому, час,
Не треба ту нас.
Юж за гору сонце зашло,
На молоди дружки страшно,

Час додому, час.

Господарю наш,
Што нам іщи даш?
Ой, ідий ти в комороньку
По мед, вино, горівоньку,
Бо зараз підем.

СПІВАНІ НА ХРЕСТИНАХ

Куме, куме, дайте вина

Куме, куме, дайте вина,
Гей, будете мац на рік сина,

Гей, як не дате, лем горівки,
Гей, будете мац сами дівки.

Куме, куме, дайте їсти,
Гей, будете мац, куме, діти,

Гей, як не дате, лем випити,
Гей, не будете мати діти.

Ани тото хресня

Ани тото хресня (2)
Веселе не буде,
Як му хресна мати (2)
Співати не буде.

Заспівай ти собі (2)
І ти, хресний отче,
Бо твоє хреснятко (2)
Слухати не хоче.

Помірно

А - ни то - то хрес - ня, А - ни то - то хрес - ня
Ве - се - ле не бу - де, Як му хрес - на ма - ти,
Як му хрес - на ма - ти Спі - ва - ти не бу - де.

За кумовом хижом (2)
Виросла береза,
Не буду співати, (2)
Бо-м іщи твереза.

За кумовом хижом (2)
Виросла там вільха,
Не буду співати, (2)
Бо-м випила кілька.

Чудуются люде, (2)
Де я ся напила,
А я в свого кума (2)
На гостині била.

А пришло нам, пришло

Жваво

А при - шло нам, при - шло, А при - шло нам, при - шло
Од ста - рос - ти пис - мо, Же - би ку - ма спа - ли,
Же - би ку - ма спа - ли А кум ко - ли - са - ли.

В пришло нам, пришло (2)
Од старости писмо,
Жеби кума спали, (2)
А кум колисали.

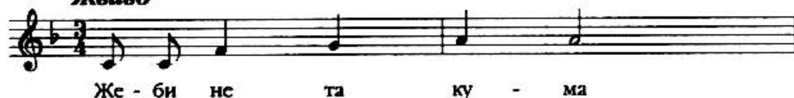
А в нашого кума (2)
Високо облачки,
Не будеме ми ту (2)
Аж о пак два рочки.

Кумо моя, кумо, (2)
Велика видумо,
Видумала-с на мя (2)
Же-м ти вкрала ягня.

А я го не вкрала, (2)
Оно само пришло,
А я го заперла (2)
До стаєнки фришно.

Жеби не та кума

Жваво

Жеби не та кума
І не та дітина,
Не била би нині
У кума гостина.

Гостина, гостина
Іщи ліпша буде,

Як наша кумуня
Здоровенька буде.

Ой напиймеся, кумо

Швиденько

Ой на - пий - ме - ся, ку - мо,

Ой на - пий - ме - ся о - бі, Бо нам там

не да - дут – Ой па - лю - неч - ки в гро - бі.

Ой напиймеся, кумо,
Ой напиймеся обі,
Бо нам там не дадут –
Ой палюнечки в гробі.

Ой кумо моя, кумо,
Ой покумали-сме ся,
Іщи рочку нееє,
Ой погнівали-сме ся.

Ой кумо моя, кумо,
Ой кумо моя добра,
Не будеш ти мала,
Ой такой куми, як я.

Ой палюнечка наша,
Ой не тече нам з ліса,
Але з-під ретязі,
Ой за наши пінязі.

Куми мам

Весело

Куми мам, куми мам,
Што їм дам, што їм дам?

Дам їм горівочку, –
Пийте же, кумочку!

У нашого кума
На оборі студня,

Будеме си пили
Завтра до полудня.

У нашої куми
Зелена фіранка,

Нема кума дома,
Пішов до коханки.

А пию я, пию,
Іщи-м не пияна,

Док' ся не напиє
До мя кума сама.

Ой який то наш кумонько

Ой який то наш кумонько справедливий,
Вималював образочок, але живий.
А, Боже мій, што робиц мам,
Де же я тот образочок положиц мам?

Швиденько

Ой я - кий то наш ку - монь - ко спра - вед - ли - вий,
Ви - ма - лю - вав о - бра - зо - чок, а - ле жи - вий.

А, Бо - же мій, што ро - биц мам,

Де же я тот о - бра - зо - чок по - лж - иц мам?

До кута го не положу, попечеся,
За образ го не положу, задусится,
А, Боже мій, што робиц мам,
Де же я тот образочок положиц мам?

Положу го на постілку, кричит: мамо!
Зложу його до колиски, гуцяй, мамо!
А, Боже мій, аж тепер знам,
Же то я тот образочок колисац мам!

ПІСНІ ПРО КОХАННЯ

БАЛАДИ

ПІСНІ ПРО КОХАННЯ

Ой ти, козаче

Весело

Ой ти, ко - за - че, з русь - ко - го кра - ю,

Ти ся пи - та - єш,

1. де я меш - ка - ю, 2. де я меш - ка - ю.

Ой ти, козаче, з руського краю,
Ти ся питаєш, де я мешкаю. (2)

А я мешкаю близько керниці,
Приходь, козаче, на вечерниці. (2)

В моїй хатині низенькі віконця,
Приходь, козаче, по заході сонця. (2)

А я мешкаю близько дороги,
Приходи, козаче, не бійся ворогів. (2)

Моя хатина кичками покрита,
Приходи, козаче, хоц буду бита. (2)
Як буду бита, знаю про кого,
Про козаченька молоденького. (2)

Заріжу гуся, не обійдуся,
Заріжу двоє, серденько моє. (2)

Впечу качура молоденького,
Про козаченька чорнобривого. (2)

Чом ти на мене

Чом ти на мене не заволала,
Як ти до гаю волоньки гнала?

Як я волала, не чули ви-сте,
Музика грала, танцювали-сте.

Ой, дівча, дівча, з панського роду,
Вийд же ти ко мі на загороду.

Дам я ти яблок, дам я ти грушок,
Буде ти мати повний фартушок.

Там на луці зеленій

Швиденько

Там на луці зелений,
Зеленій (3)

Пасло дівча єлені,
Єлені. (3)
Ой пасла їх мой мила,
Мой мила, (3)

Што мя в серці носила
Носила. (3)

Дівча, дівча, што там маш,
Што там маш! (3)

Же фартушком закриваш,
Закриваш? (3)

Грушка, ябка, сливки мам,
Сливки мам, (3)

Кого люблю, тому дам,
Тому дам. (3)

Кого люблю трошечку,
Трошечку, (3)

Дам му едну грушечку,
Грушечку. (3)

Кого люблю сердушком,
Сердушком, (3)

Дам му з цілим фартушком,
Фартушком. (3)

Там на горі шівета

Там на горі шівета, шівета,
Пасло дівча ягнята, ягнята, раз.

І копало коріня, коріня
З-під білого каменя, каменя, раз.

Варило го в молоці, в молоці,
Жеби пришли молодці, молодці, раз.

Іщи корін не скипів, не скипів,
Юж молодец прилетів, прилетів, раз.

Чого ж ти ту прилетів, прилетів,
Кед ти мене не хотів, не хотів, раз.

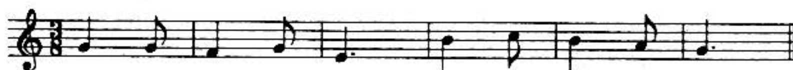
Што тебе ту принесло, принесло
Ци помело, ци весло, ци весло, раз.

Принюс мя ту сивий кін, сивий кін,
Будеш моя, а я твій, а я твій, раз.

В гаю зеленім

В гаю зеленім соловій співат,
Повідж же мі, моя мила, чи будеш моя? (2)

Чи будеш моя, чи мі ручку даш,
І тот вінок з розмариї, што на главі маш? (2)

Як би-м не дала, кед ти мя любив,
Дам го Богу, а і тобі в церкві, при шлюбі. (2)

Юж сонечко зашло

Помірно

Юж сонечко зашло за високу гору,
Засвітив місячок до нашого двору. (2)

Засвіт мі, місячку, на узку дражечку,
Піду одвидіти свою фраїречку. (2)

Бо она так думат, же єй не любую,
А я на м'ясниці взяти єй рихтую. (2)

Вершком, мила, вершком, а я піду крайом,
Там ми ся зийдеме під зеленим гайом. (2)

Гори єм обишов

Гори єм обишов,
Долини не можу,
Дівчину-м си знайшов, (2)
А жінку не можу.

Дівчину-м си знайшов,
Би мя любувала,
А жінку не можу, (2)
Аби газдувала.

Таку миленьку мам,
Як гусар конична,
Лем ї преквитают (2)
На червено личка.

Ой миленька моя,
Што-с мі за приятель,
Же тя радше виджу, (2)
Як отця і матір?

Гором воли, гором

Гором воли, гором,
А я під долом,
Вийд до мя, дівчатко, (2)
Бо гину за тобом. Двічі

Світив би місячок,
Хмари му не дают.
Взяв би шугай дівча, (2)
Люде огваряют. Двічі

Прид ко мі милий, прид
Або ся мі присни,
Водне ани в ночи (2)
Не зійдеш ми з мисли. Двічі

Водне-с мі на мисли,
А ніч без сну мине,
Добрі моє серце (2)
За твоїм не згине. Двічі

А серденько моє,
Чом мя поболюєш,
Чом ти мі не повіш, (2)
За ким так势 бануєш? Двічі

Баную, баную,
Жаль мі не поможе,
Кого я любила, (2)
Наврац мі го, Боже! Двічі

Чиє то дівчатко
Вчера воду брало?
Я на не запискав, (2)
Оно заплакало. Двічі

Я на не запискав
На цепкім листочку,
Оно заплакало: (2)
Врац ся шугаїчку! Двічі

А, Боже мій, Боже,
Хто ж мене споможе,
Милий Бог високо, (2)
Родина далеко. Двічі

Летіли лебеді

Швиденько

Летіли лебеді через став, (2)
Просили водиці, я не дав. (2)

І крильцями били по леду, (2)
Солодша дівчина від меду. (2)

На високій горі шальвія, (2)
Тоту дівчиноньку взяв би я. (2)

Упало мі дівча до дяки, (2)
Не любив го іще ніякий. (2)

На високій горі

На високій горі
Сніжок ся біліє,
Де ся моя мила,
Ей, на зиму подіє? Двічі

Збудую ї хижу
На високій горі,
Буде си сиділа,
Ей, яко в паньскім дворі. Двічі

Збудую ї хижу
З тесанего древа,
Іщи ї донесу
Єй, што ї буде треба. Двічі

На високій горі
Травка ся колише,
Моя наймиленьша,
Ей, листи до мя пише. Двічі

Зелено, зелено

Зелено, зелено, коло зеленого,
Пасе милий волки і я коло нього. (2)

Пасе милий волки, я пасу ягнята,
Обой ми си, обой, чорни оченята. (2)

Чорни очи маме, обоє ся здаме,
Шо ж кому до того, же ся ми кохаме. (2)

Шо ж кому до того, і шо ж кому на тім,
Же ми ся кохаме, як сестричка з братом. (2)

На поли, на поли

На поли, на поли
Ой деревце зелене,
Повідж мі, дівчатко,
Ой ци підеш за мене.

А не знам я, не знам,
Ой, як тобі сказати,
Хоче мене мама
Ой за другого дати.

Писала би-м листок,
Ой писати не знаю,
Сама я молода,
Ой дороги не знаю.

Дівчина молода
Ой дороги не знає,
Хоц она молода,
А зводити юж знає.

Як я воли пасав,
Ой дост я ся наплакав,
Не так за волами,
Ей, як за дівчатами.

Червене яблочко

Червене яблочко попід гору скаче,
Не єден паробок за дівчатом плаче.

Гором волки, гором, а я піду долом,
Вийд же до мя, дівча, бо гину за тобом.

За тобом, за тобом, за твойом подоборм.
За рум'яним личком, за білом Ганичком.

Співам я си, співам, але не з розкошу,
Бо я в своїм серци великий жаль ношу.

Жалі мої, жалі, як-сте мя зуяли,
Не з єдного боку, але з каждой страни.

Як я си заспівам

Не швидко

Як я си за - спі - вам по - над я - во - ри - ки,

По - чу - є мя мій ми - лий

аж до Га - ме - ри - ки, По - чу - є мя

мій ми - лий— аж до Га - ме - ри - ки.

Не поспішаючи

Як я си за - спі - вам по - над я - во - ри - ки,

По - чу - є мя ми - лий аж до Га - ме - ри - ки.

Як я си заспівам понад яворики,
Почує мя мій милий аж до Гамерики. (2)

Віє вітер, віє в зеленім Бескиді,
Ой давно я не била з милим на бесіді. (2)

Ани на бесіді, ани на шептаню
Принес мі го, Боже мій, на солодкім спаню! (2)

Зродилися терки за горами

Досить жваво

Зродилися терки за горами,
Підеме ми на ні з кошиками;
Будеме торгати, будеме ламати
З конарями. (2)

Пришов би я до вас каждий вечір,
Жеби сте мі дали, што би я хтів:
Тото дівча шварне, што ма очка чорни,
То би я хтів. (2)

Пришов би я до вас каждий вечір,
Жеби сте мі дали, што би я хтів:
На мисочку лену і шварну Олену,
То би я хтів. (2)

Пришов би я до вас каждий вечір,
Пред вашими дверми велька мочар,
Прелож, мила, дручки, пройду помалючки,
Каждий вечір. (2)

Пришла би-м я до вас, кед би-м сміла,
Жеби сте мі дали, што би-м хтіла:
Того шугаїчка, што ма чорни очка,
То би-м хтіла. (2)

Два дуби, два дуби

Досить жваво

Два дуби, два дуби,
Зрослися докупи,

Любит мя двох хлопців (3)
З єдної халупи.

Два дуби, два дуби,
Оба зелененьки,

Любит мя двох хлопців, (3)
Оба молоденьки.

Два дуби, два дуби,
Оба ся схилили,

Любит мя двох хлопців, (3)
Оба братя били.

Ей люде гадают,
Мало ся не знудят,

Шо ж я тому винна, (3)
Же мя братя люблят.

Беру лен, беру лен

Беру лен, беру лен, борозду за тиждень;
Вибрала-м до краю, воз мене шугаю!

Беру лен, беру лен, сама команичка,
Воз мене, шугаю, хоц я невеличка.

Хоц я невеличка, але я шумничка,
Стану коло бочки, яко фраїрочка.

Ой, лене, мій лене, мій зелений лене,
Хто тя ту посіяв, най тя і вибере.

Посіяли його миленького ручки,
Я го буду брати стиха, помалючки.

Беру лен, беру лен, зимна роса на нім,
Пішов мій миленький і я піду за ним.

Не світи, місячку

Не світи, місячку, не світи никому,
Лем мому милому, як іде додому.

Засвіти, місячку, і ти, зоре ясна,
Перед тоти дверка, де дівчина красна.

Спали би мі спали, мої чорни очи,
Бо ся не виспали, ой, той третьой ночи.

Бо ся не виспали, милого чекали,
Чекали милого до рана білого.

Темна ночка, темна, ни кус не видома,
Пішов би-м до милой, не знав-єм, ци дома.

На зеленій пасіці

Досить жваво

На зеленій пасіці (2)
Розмарий зелений, (2)
А хто не зна, што біда. (2)
То най ся оженит. (2)

Там пониже селечка (2)
Дівки ся купают. (2)
На зелени вербинки (2)
Фартушки вішают. (2)

А тоти фартушки (2)
З білими краями, (2)
А тоти дівчата (2)
З чорними очами. (2)

На зеленій убочи (2)
Дівча леник мочит, (2)
Шугай ся му припатрят, (2)
Чи ма чорни очи. (2)

Кеби таки очата (2)
В крамі продавали, (2)
То би їх дівчата (2)
Хлопцім купували. (2)

А і я би купила (2)
Свому фраїрови, (2)
Жеби ся му чорніли, (2)
Яко гавранови, (2)

Іщи би-м му купила (2)
Перстеник на палец, (2)
Жеби ся му миготав, (2)
Як піде на танец. (2)

Іщи би-м му купила (2)
Скірні з осрогами, (2)
Жеби собі поцвенкав, (2)
Горе Кошицями. (2)

Іщи би-м му купила (2)
Гадвабну хустечку, (2)
Жеби люде познали, (2)
Же ма фраїречку. (2)

Іщи би-м му вивила (2)
Піречко зелене, (2)
Жеби люде познали, (2)
Же то єст од мене. (2)

Ой тади, милий

Помірно

Ой тади, милий, тади,
Ей, попід наши сади,
Ой би тя не виділи
Ей, тоти стари баби.

Ой тади, милий, тади,
Ей, попід наши сливки,
Ой би тя не виділи
Ей, язикати дівки.

Ой бо як тя увидят,
Ей, матери повідят,
Ой а мати сердита,
Ей, то я буду бита.

Не кашляй, Ганичко

Не кашляй, Ганичко, не кашляй,
Жеби мя при тобі не нашли,
Бо як мя при тобі учуют,
Возмут мі капелюх і чугу.

Возмут мі капелюх з пірцями,
Жовтіцкій ременик з чачками,
Возмут мі, Ганичко, і тебе,
А што би я робив без тебе?!

Не швидко

Не ка - шляй, Га - нич - ко, не ка - шляй,
Же - би мя при то - бі не на - шли,
Бо як мя при то - бі у - чу - ют,
Воз - мут мі ка - пе - люх і чу - гу.

Високий брежок

Помірно

Ви - со - кий_ бре - жок, би - стра во - дич - ка,
На - пій мі,__ ми - ла, мо - го ко - нич - ка,
Ве - ра, не на - по - ю, бо я
ся го бо - ю, Бо я ма - люч - ка.

Високий брежок, бистра водичка,
Напій мі, мила, мого коничка,
Вера, не напою, бо ся го бою,
Бо я малючка. Двічі

Бо твій коничок остро кований,
Покопав би мя підковечками;
Я би не виросла, замуж би не пошла,
Ганьба би била. Двічі

Ганьба би била мойому личку,
Же ся остала старом дівечком;
Бо я не богата, не било би свата,
Ганьба би била. Двічі

Не піду до леса

Швиденько

Не пі - ду до лє - са ко - ни - ка - ми,
Бо би мя гай - то - ве по - ла - па - ли,
А - ле пі - ду на луч - ки,— Воз - му дів - ча
на руч - ки, Бу - ду го ба - ви - ти по - ма - люч - ки.

Не піду до леса з кониками,
Бо би мя гайтове полапали,
Але піду на лучки,
Возму дівча на ручки,
Буду го бавити помалючки.

Не піду до леса без сокири,
Што би я там робив без свой милой,
Я нарубам на фуру,
Моя мила на другу,
Гей, гей, гей, гей, яворини.

Варіант

Швиденько

Не пі - ду я до лє - са з ко - ни - ка - ми,

Бо би ме - не гай - ду - ци по - ла - па - ли,

Лем я пі - ду на луч - ку, Воз - му дів - ча

на руч - ку, Бу - ду го ко - ли - сав по - ма - люч - ки.

Не піду я до лєса з кониками,
Бо би мене гайдуци полапали,
Лем я піду на лучку,
Возму дівча на ручку,
Буду го колисав помалючки.

Не піду я до лєса без сокири,
Древко рубац не буду без свой милой,
Древко би мя забило,
Што ж би дівча робило.
Хто би го колисав помалючки?

А Боже мій, Боже мій, як то шумні,
Кед мій фраїр коханий приде ку мні,
Стане собі к постели,
Стане собі к постели,
Ой аж мі серденько розвеселит.

Ой високо мій отец

Не швидко

Ой ви - со - ко мій о - тец, Ой ви - со - ко

мій о - тец Та пло - ти по - го - ро - див,

А же - би я зве - че - ра, А же - би я

зве - че - ра До ми - лой ой не хо - див.

Ой високо мій отец (2)
Та плоти погородив,
А жеби я звечера (2)
До милой ой не ходив.

А хоц би погородив (2)
Од землі аж до неба,
А я до ней зас піду, (2)
Ей, як мі буде треба.

Повідж же мі

Повідж же мі, любе дівча,
Ци-с кохало кого юж,
Ци ти хочеш, ци не хочеш
Тот віночок з білих руж?

Ци я хочу, ци не хочу,
Нс питай ся о то мя,

Помірно

По - віджже мі, лю - бе дів - ча,

Ци-с ко - ха - ло ко - го юж, Ци ти хо - чеш, ци не

хо - чеш Тот ві - но - чок з бі - лих руж?

Бо видят то вшитки люде,
Же я бідна кохам тя.

Пришов би я до вас

Досить жваво

При - шов би я до вас каж - дий ве - чір,

Же - би - сте мі да - ли, што би я хтів:

– Пришов би я до вас каждий вечір,
Жеби-сте мі дали, што би я хтів:
Тото дівча шварне, што ма очка чорни,
Тоби я хтів. (2)

Пришов би я до вас, жеби я смів,
Жеби-сте мі дали, што би я хтів:
На мисочку лену і шварну Олену,
То би я хтів. (2)

Пришов би я до вас каждий вечір,
Пред вашими дверми велька мочар,
Прелож, мила, дручки, прейду помалючки,
Каждий вечір. (2)

– Пришла би-м я до вас, жеби-м сміла,
Жеби-сте мі дали, што би-м хтіла:
Того шугаїчка, што ма чорни очка,
То би-м хтіла. (2)

Розвивайся, гласе

Розвивайся, гласе, по горах, по лесе,
Най ся аж до мого милого донесе. (2)

Жала лем травичку на луці, на луці,
Одрізала-м палец на руці, на руці. (2)

Жала жем травичку, одрізала-м палец,
Бо-м ся призерала на милого танец. (2)

Одрізала-м палец, болит мя, болит мя,
Центеровий листок, загой мя, загой мя. (2)

Кеби ти знав, Янчик, як мя болит пальчик,
Навертав би-с воли і згори, й здоли. (2)

Пасла би я волки, не знам, як їм мено,
Почекай мя шугай, поженеме ведно. (2)

Не мам я позору, лем на тоту гору,
За тими горами милий з коровами. (2)

Гороньки ви мої, знестеся ви ниже,
Ачий би мі било к миленькому ближе. (2)

А піду я, піду, до ліса темного,
Назберам я собі зіля троякого. (2)

Буду го варила в солодкім молоці,
Буду чарувала, котри шумни хлопці. (2)

Не вір парібкови, хоц би найліпшому,
Він та випрібує і повіст другому. (2)

Він тя випрібує, ци-с поцтива дівка.
Ци ся не даш звести з зеленого вінка. (2)

Фраїру мій любий

Рухливо

Фра - ї - ру мій лю - бий, ти ру - жо по

льо - ва, Фра - ї - ру мій лю - бий,

ти ру - жо по - льо - ва, Кед я тя

1. 2.

не ви - джу, бо - лит мя го - ло - ва, ло - ва.

Фраїру мій любий, ти ружо польова, (2)
Кед я тя не виджу, болить мя голова. (2)

Болит мя голова і медже плечами, (2)
Треба мі дохтора з чорними очами. (2)

Мала я фраїра, не буду го мала, (2)
Бо мі цисарівна за воячка взяла. (2)

Баную, баную, буду банувати, (2)
Буду я за тобом два рочки чекати. (2)

А на третій рочок, як придеш додому, (2)
Моє біле личко притулю ку твому. (2)

Пасла коні на вигоні

Пасла коні на вигоні, на вигоні
І на капустиску, (2)

Пришов ку ній в чорній гуни, в чорній гуни
І в капелюшиску. (2)

Ой зажену я конички, я конички
На зелений овес, (2)

А сам піду до милої, до милої
На тот нижній конец. (2)

Ей, тот тихий нижній конец, нижній конец
Розмарийом пахне, (2)

А серденько моє бідне, моє бідне
Все до нього тягне. (2)

Сяд си, дівча

Жваво

Сяд си, дів - ча, сяд си, дів - ча, о - ко - ло мя,

Сяд си, дів - ча, сяд си, дів - ча, о - ко - ло мя,

По - ка - чай ко - ліч - ко, мо - я фра - ї - реч - ко,

Бу - деш мо - я, бу - деш мо - я.

Сяд си, дівча, сяд си, дівча, около мя, (2)
Покачай колічко, моя фраїречко,
Будеш моя. (2)

Але ти си, мила моя, милосерна, (2)
Ти коня сідлала і за мном їхала
Аж до Берна. (2)

Фраїру, фраїру

Повільно

Фра - ї - ру, фра - ї - ру, я то - бі не ві - рю.

Же мя бу - деш лю - бив, як я по - ста - рі - ю.

Фраїру, фраїру, я тобі не вірю.
Же мя будеш любив, як я постарію.

Можеш добрі знати і тому вірити,
Же я тя на старіст не буду любити.

Фраїречки штирі, про што сте ся били?
Про тебе, шугаю, што зме тя любили.

Што зме тя любили, што зме тя кохали,
Што зме подарунки в тебе одберали.

Ганичко, Ганичко, біле твоє личко,
А моє червене, бо не вилюблене.

Червена калина

Червена калина
А листя зелене,

Ой почекай, почекай, дівчино,
Два рочки на мене.

Як я мам на тебе,
Два рочки чекати,

Коли хоче, хоче мене мати
За іншого дати.

Напишу листочок
Дрібними словами,

Та й передам, передам дівчині
Буйними вітрами.

Буйний вітер віє,
Аж дерева гнуться,

Мила, мила, мила лист читає,
Слези з очей літься.

Чом же-с ти не пришов

Чом же-с ти не пришов, як я ти казала,
Юж моє перечко, ой, зимна вода взяла.

Шугаю молодий, не ход коло води,
Не зберай квіточки, ой бо то не ягоди.

Шугаю малюткий, воз мене за ручки,
З ручок на коліна, ой буду твоя жена.

А вшитко мі, вшитко водичка забрала,
Лем мі моя мила, ей, на брежку зостала.

Чому ж ти, шугаю, за іншими лазиш?
Я тебе любую, ой, ти на то не зважаш.

З тамтой страни вільшин їде мій наймильший,
Несе мі на горсет, ей, що квіток, то інший.

Широка вода на Віслі

Помірно

Ши - ро - ка во - да на Вис - лі,

Ши - ро - ка во - да на Вис - лі, По - відж мі, ми - ла,

што мис - лиш, По - відж мі, ми - ла, што мис - лиш.

Широка вода на Віслі, (2)
Повідж мі, мила, што мислиш. (2)

Што-м мисліла вчера, то і днес, (2)
Же твоя, милий, мушу биц. (2)

Червена ружа, білий квіт, (2)
Не буду добра за сім літ. (2)

Як ся на осмий оберне, (2)
Не найдеш ліпшу над мене. (2)

Ой наверни мі воли

Рухливо

Ой на вер - ни мі, во - ли, ой аль - бо не на - вер - тай,

Ой аль - бо ти мі, шель - мо, го - ло - ви не за - вер - тай.

Ой наверни мі, воли, ой альбо не навертай,
Ой альбо ти мі, шельмо, голови не завертай. (2)

Ой вломився мі дишлик, ой медже волоньками;
Ой што ж я буду робив та з трьома фраїрками? (2)

Ой єдна до вечері, ой, друга по вечері,
Ой третя по півночи, ой, што ма кари очи. (2)

А повідж мі дівчатко, ой, повідж мі докладні
Ой чи мя любиш, чи ні, ей, бо зводиц неладні. (2)

Ой, а повідж мі, повідж, ой, або мі одповідж,
Ой, а най я не ходжу, ей, на тот нижний конец. (2)

Ой, бо тот нижний конец, ей, розмарийом пахне,
Ой, а моє серденько, ей, все до нього тягне. (2)

Ой повідж мі, дівчатко, ей, повідж мі наразі,
Ой най мої коники, ей, не стоят на дразі. (2)

Ей, бо мої коники, ой, вельо мя коштуют,
Ой, ани єдну нічку, ей, дома не ночуют. (2)

Ходит дівча по садочку

Не швидко

Хо - дит дів - ча по са - доч - ку, По зе - ле - нім

бар - ві - ноч - ку, Хо - дит, хо - дит

та й ду - ма - є Не - ма то - го, що ко - ха - є.

Ходит дівча по садочку,
По зеленім барвіночку,

Ходит, ходит та й думає
Нема того, що кохає. Двічі

А він стоїт над рікою,
Розмовляє із другою,
А мені ся серце крає,
Що він з другом розмовляє. Двічі

Не плач, мила, не смутися,
Бо я ще не оженився,
А як буду женитися,
Дам ти пива, напиєшся. Двічі

Я то пиво не хцу пити,
Лем за тебе замуж піти,
Але твоя стара мати
Не даст тобі мене взяти. Двічі

Твої сестри говорили,
Щоби ми ся не любили,
Твої брати раду мали,
Щоби ми ся не побрали. Двічі

Твоя мати чарівниця, –
Великая розлучниця;
Розлучила рибу з водом,
Та й розлучит мене з тобом. Двічі

Возму, возму ніж, виделце,
Возму проб'ю своє серце,
Серце проб'ю, душу згублю,
Через тебе, бо тя люблю. Двічі

Нехай тоє кожний знає,
Що з коханя зле биває,
Що з коханя і милости
Присипує земля кости. Двічі

Повіда лес, же мя возмеш

Повіда лес, же мя возмеш,
Як на горі жито зожнеш,
А ти зожав і пов'язав,
На мене лес не одказав. Двічі

Швиденько

По - ві - да лес, же мя воз - меш,

Як на го - рі жи - то зо - жнеш,

А ти зо - жав і по - вя - зав,

На ме - не лес не од - ка - зав.

Повідав лес, же мя возмеш,
Як за гором овес зожнеш,
А ти зожав і покосив,
По мене-с ся не зголосив. Двічі

Повідав лес, же мя возмеш,
Як під гором ярец зожнеш,
А ти зожжав і пшеничку,
Мене-с не взяв за женичку. Двічі

Пониже млина

Не швидко

По - ни - же мли - на гус - та вер - би - на,

Шув - на дів - чи - на, што мя лю - би - ла.

Пониже млина густа вербина,
Шувна дівчина, што мя любила.

Што мя любила, што мя кохала,
Вивела коня та й осідлала.

Винесла рибку і хліба скибку,
На же, мій милий, вечерю вшитку.

Вечерю вшитку і магерану,
Придеш си по ню в неділю рано.

В неділю рано, як сонце сходит,
А юж мій милий під пірком ходит.

Якби я знала, котра му дала,
Зараз би я му вершок зламала.

Вершок зламала, в пецу спалила,
А най не любит мого фраїра.

Гей, Боже мой

Гей, Боже мой, Боже мой,
Де ся дів роскош мой?
Дуй, вітре, варошом,
Гей, дуй, вітре, варошом
За моїм розкошом.

Гей, пасла я корови
На зеленій луці,
Принюс мі миленький,
Гей, принюс мі миленький
Чиколяду в руці.

Гей, чиколяду в руці,
Цукерки в кишені,
Щоби-с, мила, знала.
Гей, щоби-с, мила знала.
Що то є від мене.

Гей, фраїрочко моя,
Не маш вельо поля,
То ся не виробит,
Гей, то ся не виробит
Біла ручка твоя.

Гей, а за нашов хижов
Пасутся телята,
Люблят мене хлопці,
Гей, люблят мене хлопці,
Хоть я не богата.

Гей, хоть я не богата
І поля не маю,
Але без вечері,
Гей, але без вечері
Спати не лігаю.

Гей, а за нашов хижов
Пасутся корови,
Люблят мене хлопці,
Гей, люблят мене хлопці
Сами гонорови.

Гей, фраєрю за водов,
Тяжко мі за тобов,
Тяжко серцю мому,
Гей, тяжко серцю мому,
Сама не знам чому.

Гей, знала би я чому,
Ніт сказати кому,
Сказала би-м сестрі,
Гей, сказала би-м сестрі,
Або брату свому.

Гей, сказала би-м сестрі,
Або брату свому,
Він мі не повірит,
Гей, він мі не повірит,
Тягареви мому.

Гей, тяжко мені, тяжко
На мому серденьку,
Якби мі го зв'язав,
Гей, якби мі го зв'язав
Єдвабнов стуженьков.

Гей, попуст, мила, попуст
Єдвабну стуженьку,
Зроби полекшіня,
Гей, зроби полекшіня
Моєму серденьку.

Гей, я ти не попущу,
Іще го затягну,
Пок твоє серденько,
Гей, пок твоє серденько
К свому не притягну.

Гей, піду я, піду я,
Куди я ходила,
Найду я си, найду,
Гей, найду я си, найду,
Що я загубила.

Гей, піду я, піду я,
Долов, долинами,
Найду я си, найду,
Гей, найду я си, найду
Галузь з малинами.

Гей, буду їх варила
В солодкім молоці,
Буду чарувала,
Гей, буду чарувала
По валаві хлопців.

Гей, всіх я вичарую,
Лем єдного лишу,
і того єдного,
Гей, і того єдного
Любити я мушу.

Якби не я

Якби не я, якби не ти,
То би коник воду не пив.
Гой-я-я, гой-я-я, гой-я-я!

Але я все рано встаю,
Коникови пити даю.
Гой-я-я, гой-я-я, гой-я-я!

Гора, гора і долина,
Не буду я материна.
Гой-я-я, гой-я-я, гой-я-я!

Лем я буду Яничкова,
Бо Яничко – душа моя.
Гой-я-я, гой-я-я, гой-я-я!

Боже, Боже, Боже любий,
Не взяв мя тот, што мя любив.
Гой-я-я, гой-я-я, гой-я-я!
Лем мя взяла ледачина,
Што мі світа вкоротила.
Гой-я-я, гой-я-я, гой-я-я!

А я собі паробечек

А я собі паробечек, нихто на мя нич не зна, (2)
Лем та моя фраїречка, але она видаст.

Де ж би она мя видала, коли она не може, (2)
Сама на мя заволала: Под же, Янчик, небоже!

Де ж би она мя видала, сама тому причина, (2)
Сама она мя кликала до стодолки, до сіна.

Сама мене заволала до світлиці, до свойой, (2)
Наляла мі погар вина до рученьки до мойой.

А я вино, а я вино, а я вино не хтів взяц, (2)
Она, шельма, из матір'ю хтіла мя зчарувац.

Ой у полі три тополі

Ой у полі три тополі,
Четвертая вишня,

Грає козак на бандурі,
Щоб дівчина вийшла. Двічі

Вийди, вийди, дівчинонько,
Як єс виходила,
Скажи мені щиру правду,
Чи будеш любила? Двічі

Ой не буду, козаченьку,
Не буду, не буду,
Ти за гору, я за другую,
То тебе й забуду. Двічі

Ой задута дороженька,
Задута, задута,
Нещаслива та дівчинонька,
Що любит рекрута. Двічі

Бо той рекрут молоденький,
Всі дороги знає,
До котрого села прийде,
Там дівчину має. Двічі

Ой у полі озеречко

Повільно

Ой у по - лі о - зе - реч - ко,

Там пла - ва - ло ві - де - реч - ко,

Сос - но - ви клеп - ки, ду - бо - ве ден - це,

Не цу - рай - ся ме - не, сер - це.

Ой у полі озеречко,
Там плавало відеречко,
Соснови клепки, дубове денце,
Не цурайся мене, серце. Двічі

Бо як будеш цуратися,
Будут люде сміятися;
Сідай на коня, виїжджай з двора,
Ти не мій, я не твоя. Двічі

Не раз, не два під вербою
Стояв козак зо журбою,
Вийди, дівчино, вийди, рибчино,
Поговоримо з тобою. Двічі

Рада би я виходити
І з тобою говорити,
Ой лежит нелюб на правій руці,
Боюся го розбудити. Двічі

Ой, дівчино моя люба,
Одвернися від нелюба,
Бо буду стріляти, бо буду влучати,
З-під зеленого дуба. Двічі

А як стрілиш та й не влучиш,
Тілько з пари нас розлучиш?
Сідай на коня, виїжджай з двора,
Ти не мій, я не твоя. Двічі

Козак коня та й сідлає,
До коника промовляє:
Біжи, мій коню, біжи, вороний,
До тихого Дунаю. Двічі

А я стою та й думаю,
Що робити тепер маю,
Чи з коня битьcя, чи утопиться,
Чи до милой повернутися? Двічі

Жито жали, жито жали,
Але снопів не в'язали,
Гей, любилися, гей, кохалися,
Щирой правди не сказали. Двічі

Ой орле, орле

Рухливо

Ой ор - ле, ор - ле, си - вий со - ко - ле,

Ой ор - ле, ор - ле, си - вий со - ко - ле,

Ви - со - ко лі - та - єш, да - ле - ко ви - диш,

Ви - со - ко лі - та - єш, да - ле - ко ви - диш.

Ой орле, орле, сивий соколе, (2)
Високо літаєш, далеко видиш. (2)

Ой ци ти не чув таку новину, (2)
Же моя миленька в лужечку лежит? (2)

Мати коло неї як тиха вода, (2)
Ой встань, дівчино, ти ще молода! (2)

Дівчина встала, не хорувала, (2)
І своїх слугів позобуджала: (2)

Ой слуги мої, вірно мі служте, (2)
Засвітте мі свічку яру, воскову. (2)

Най ся мі світит, як вден, так вночи, (2)
Най ся почудую милому в очи. (2)

Ой лучка, лучка

Повільно

Ой лучка, лучка,
Лучка зелена,
Пасло дівчатко
На ній еленя. (2)

Не бив то елень,
Била то пава,
Чекай, дівчатко,
Рочок або два. (2)

Я би чекала
Рочок, півдруга,
Ти би мя не взяв,
Ганьба би била. (2)

Ганьба би била
Моїй родині,
Же я остала
В такій подлині. (2)

Ганьба би била
Мойому личку,
Же я остала
Старом дівечком. (2)

Голуб на дубі
Жалісно гудит,
Же тото дівча
Моє не буде. (2)

Як я ишов од свой милой

Пожвавлено

Як я и - шов од свой ми - лой,
Сві - тив мі - сяць ви - со - ко,
Ми - ла на мя за - во - ла - ла,
Ми - ла на мя за - во - ла - ла,
Чи-м о - ди - шов да - ле - ко.

Як я ишов од свой милой,
Світив місяць високо,
Мила на мя заволала, (2)
Чи-м одишов далеко. Двічі

Недалеко, недалеко,
Лем три милі з валава,
Верни, милий, квітку білий, (2)
Переночуй до рана. Двічі

А він ї так одповідат,
Же ма коня напавац,
А она си свої очи (2)
Слезоньками заляла. Двічі

А взяла го она, взяла
До комори, до свойой,
Наляла му погар вина (2)
До рученьки, до його. Двічі

Я то винко, я то винко,
Я то винко не хцем пиц,

Лем ти, моя наймиленьша, (2)
Лем ти моя мусиш биц. Двічі

Дивися, дівчино

Дивися, дівчино, де суха тополя,
Як она лист пустит, втовди будеш моя. (2)

Втовди я, мій милий, втовди буду твоя,
Як на нашім столі виросне тополя. (2)

Тополя виросне, на біло заквитне,
Втовди моє серце к'твойому привикне. (2)

Дивися, дівчино, – камін над водою,
Як тот камін сплине, возму шлюб з тобою. (2)

Ти би, хлопче, хотів, щоби камін сплинув,
Як лес мя не любив, чом же-с не покинув? (2)

Бо тото кохaня з вечера до рана,
Як сонечко зишло, – кохaня розишло. (2)

Мороз, мороз

Мороз, мороз, велька зима, (2)
Повідж, дівча, де перина. (2)

В Коморі є вистелена, (2)
Не ход, шугай, бо сут дома. (2)

Коло мого огродечка (2)
Виросла мі ябліночка. (2)

Она біло заквитала (2)
І червени ябка мала. (2)

Хто же буде ябка зривав, (2)
Мій коханий ся погнівав. (2)

Погнівався вчера, днеска; (2)
До чого мя любов знесла! (2)

Як я ишов вчера г'вечір

Як я ишов вчера г'вечір з грабаня,
Надибав я шварне дівча зо спаня,
Спопритуляв, спопритискав до себе,
Ци ти підеш, шварне дівча, за мене?

Ци я піду, ци не піду, – не дбаю,
Бо я про тя веселости не маю;

Не швидко

Тобі квитне за калапом з ружи квіт,
А мі про тя, мій миленький, смутний світ.

Тобі квитне за калапом з ружи квіт,
А мі про тя, мій миленький, смутний світ,
Тобі квитне за калапом ружина,
А мі плаче на колінах дітина.

Мила моя, чом ти така бляда

Мила моя, чом ти така бляда,
Ци ти хвора, чи ся любиш рада?
Ни-м не хвора, ни ся люблю рада,
Стоїт пред мя превелика зрада.

Мила моя, не слухай никого,
Лем ся тримай розума свойого,
Хоц не будеш лем в еднім кабаті,
Мила моя, не зоставлю я тя.

Мила моя, нич не будеш робиц,
Лем мі будеш все так красьні ходиц.
Наша мітла сама хижу мете,
Під облачком бистра вода тече.

Не швидко

Ми - ла мо - я, чом ти та - ка бля - да,

Ци ти хво - ра, чи ся лю - биш ра - да?

Ни-м не хво - ра, ни ся люб - лю ра - да,

Сто - їт пред мя пре - ве - ли - ка зра - да.

На горбочку червени ягоди,
Повідж, мила, хто до тебе ходит?
Не повім я, мій миленький, тобі,
Не будеш знав – не буде жаль тобі.

На горбочку червени малини
Качаються згори до долини.
А Боже мій, хто мі їх позберат,
Кед мій милий ся на мене гніват.

А там долов, при долині

А там долов, при долині,
Калинечка зростала,
Ой, а на тій калинечце
Кукулечка кукала.

Як кукала, так кує,
Повідж же мі кукулечко,
Де мій милий ночує?

Ой ци в корчмі на музиці,
Ци поїхав з панами?

Швиденько

1.(3.)_А там до - лов, при до - ли - ні,

Ка - ли - неч - ка зрос - та - ла, Ой, а на тій

ка - ли - неч - це Ку - ку - леч - ка ку - ка - ла.

Кінець

2._Як ку - ка - ла, так ку - є, По - відж же мі

ку - ку - леч - ко, Де мій ми - лий но - чу - є?

Повідж же мі, кукулечко,
Де мій милий, коханий?

Коло нашой бистрой води

Рухливо

Ко - ло на - шой бис - трой во - ди

пек - на за - гра - да, Про - хо - дит - ся по ній дів - ча,

1. си - ви оч - ка ма,

2. си - ви оч - ка ма.

Коло нашой бистрой води пекна заграда,
Проходится по ній дівча, сиви очка ма. (2)

Убератся на каждий ден, як на неділю,
Пише листи до милого кажду годину. (2)

А він і так одписує, же він єй не хце,
Же він собі полюбує дівча шварніше. (2)

Сіла собі за столичок, шати вишиват,
Милий ходит попід вигляд, она умліват. (2)

Не умлівай драга душо, можеш моя биц,
Як зозуля на Новий рік три рази закукат. (2)

А ид же ти, фелечнику, идий собі преч,
Бо зозуля на Новий рік нигда не кукат. (2)

Пуст мя, мила

Пуст мя мила, пуст мя, пуст,
Бо-м ся скупав, як та гус!
Ни-с мі фраїр, ни-с мі муж,
Де-с ся скупав, там ся суш. Двічі

Боже, Боже, як то зле,
Як любує, не возме.
Кеби то так Пан-Біг дав,
Жеби любив, потім взяв. Двічі

Боже, Боже, Боже мій,
Де ся подів розкіш мій,
Взяли мі го цигане,
Най їх Пан-Біг покаре! Двічі

Нашто-с, дівча зьвандало

Нашто-с, дівча, зьвандало,
Же мя будеш кохало,

А як пришло до того, –
Полюбило-с другого.

Нич то, моя мила, нич,
Же я мушу вояк биц,

Бо то шитко про тебе,
Же я ходив до тебе.

Співала би-м рада

Співала би-м рада,
Ой, але єм слаба,
Бо-м ся замаленку
Любувала рада. Двічі

Любуй мя, шугаю,
І я тебе буду,
Хоц кажду неділю
Бита про тя буду. Двічі

Хоц кажду неділю,
Бодай не каждий ден;
Дост ся налюбиме,
Шугаю през тижден. Двічі

Шуміла ліщина,
Шумів зелений гай,
Заплакало дівча,
Заплакав і шугай. Двічі

Дівча заплакало,
Же ся не видало,
А шугай заплакав,
Же дівчатко не взяв. Двічі

Широке коріня

Широке коріня в тій яблони,
Повідж мі, дівчатко, што тя болит?
Боли мя сердечко за моїм шугайом,
Што мі дав хусточку з білим крайом. Двічі

Широки конари в тій яблони,
Повідж мі, дівчатко, што тя болит?
Болит мя головка за моїм шугайом,
Што мі дав хусточку з білим крайом. Двічі

В нашім саді явір посаджений,
Співат на нім пташок премилений;
Слухай, дівча, слухай, як пташок щебече,
Же з велькой любови сльози течут. Двічі

Червене яблочко на яблони,
Повідж мі, дівчатко, што тя болит?
Болит мя сердечко за моїм шугайом,
Што мі взяв хусточку з білим крайом. Двічі

Што мі взяв хусточку чисту-білу, (2)
Верни ю, шугайку, (2)
Верни ю, шугайку, бо загину!

Як тота хусточка премилена, (2)
Не била-с, не будеш, (2)
Не била-с, не будеш моя жена!

З-поза гори місяць зишов

Помірно

З-поза гори місяць зишов, (2)
А з-за воріт шугай вишов. (2)

По саді ся проходжає, (2)
Та й сам собі так думає,
Же далеко милу має.

Ни мі до нєй лист писати, (2)
Ни мі до нєй поїхати. (2)

Буду до нєй лист писати. – (2)
Так мя будут люде знати. (2)

Не так люде як сусіди, (2)
Будут мати дост бесіди. (2)

Ти, місяцю, світ мі ясно, (2)
Ти, коничку, иди красно. (2)

А як пришли перед врата, (2)
Вишла мила красна, злата. (2)

Коня взяла за уздоньку, (2)
А милого за рученьку. (2)

Коня гвела до стайниці, (2)
А милого до світлиці. (2)

Коню дала вівса, сіна, (2)
Миленькому меда, вина. (2)

Сама сіла застарана, (2)
Свої очка заплакала. (2)

Чого-с така застарана, (2)
Чорни очка заплакала? (2)

А ци ти жаль вівса, сіна, (2)
Ци милому меду, вина? (2)

Ни мі не жаль вівса, сіна, (2)
Ни мі не жаль меду, вина, (2)

Але мі жаль того світа, (2)
Же-с мі змарнів мої літа. (2)

А чия то хата

А чия то хата, хата при долині;
Чиє то дівчатко шиє на машині? (2)

Машина клекоче, а дівчатко плаче:
Верни же ся, верни, мій любий козаче! (2)

Не верну, не верну, бо не мам ку кому,
Лишив єм дівчатко, сам не знаю кому. (2)

Як ми ся любили, сухи верби цвили,
Як ми перестали, зелени зів'яли. (2)

Як ми ся любили, рибко моя, рибко,
Тераз ся на тебе подивити бридко. (2)

Косит косец

Косит косец на луці, (2)
Він ся припатрює, (2)
Ци високо є сонце.

А сонце із полудня, (2)
Вийд, дівчино, зараз,
Одпровад мя без ляс,
Бо розийсц ся мусиме.

Не швидко

Ко - сит ко - сец на лу - ці, Ко - сит ко - сец

на лу - ці, Він ся при - па - трю - є,

Він ся при - па - трю - є, Ци ви - со - ко — є сон - це.

А як ся розходили,
То жалосно плакали,
Єдвабном хустечком (2)
Чорни очи втерали.

При хусточці трубач єст, (2)
Трубач пригравує,
Пташок приспівує,
Така наша любов єст.

Ци тебе, дівчино

Не швидко

Ци те - бе, дів - чи - но, ма - ляр ви - ма - лю - вав?

До тво - го ли - чень - ка кра - си не жа - лу - вав!

Ци тебе, дівчино, маляр вималював?
До твого личенька краси не жалував!

Маляр не малював, але Пан-Біг з неба,
Бо до мого личка такой краси треба.

Краса моя, краса, впала мі до паса,
А з паса до гаю, про тебе, шугаю.

Там за лісом, там під лугом

Там під лісом, там під лугом, (2)
Там мій милий оре плугом. (2)

Оре, оре, а я плачу, (2)
Свої літа марно трачу. (2)

Промарніла, протратила, (2)
Нема того, що-м любила, (2)

Нема, нема, та й не буде, (2)
Відмовили злиї люде. (2)

Відмовили, відгварили, (2)
Щоби ми ся не любили. (2)

Жеби то так Господ-Бог дав, (2)
Жеби я си іншую взяв. (2)

Взяв би-м собі гарну любку, – (2)
Любив би-м єй як голубку. (2)

Посадив би-м коло себе, (2)
Любив би-м єй, як сам себе. (2)

Поставив би-м у віконце, (2)
Дивив би-м ся, як на сонце. (2)

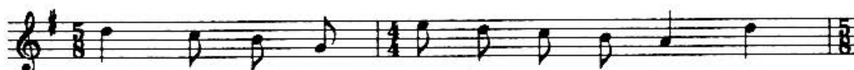
Била хтовди біла днина, (2)
Била твоя вся родина. (2)

Ходит мила, ручки заламує

Помірно

Ходит мила, ручки заламує,
Же єй милий дома не ночує. Двічі

Мила, мила, де ти вчера била?
А бив я там, не било тя дома.
Купала я в Дунаю голуби,
Пришов днеска до мене мій любий.

Мила, мила, де ти вчера била?
А бив я там, не било тя дома.

Купала я при Дунаю гуси,
Хто мя любит, взяти мене мусит.

Мила, мила, де ти вчера била?
А бив я там, не било тя дома.
А пасла я при Дунаю коні,
Хто ж мі піде днеска г'вечір по ні.

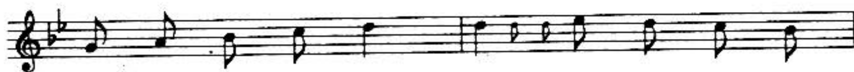
Мила, мила, де ти вчера била?
А бив я там, не било тя дома.
А пасла я при Дунаю пави,
Де не било за сім рочків трави.

Мила, мила, де ти вчера била?
А бив я там, не било тя дома.
А пасла я при Дунаю воли,
Де не било за сім рочків вроди.

Стала дівчина

Не швидко, тужливо

Стала дівчина, стала єдина, як ружовий квіт,
Ой стала, стала та і заплакала, змінився ї світ.

Чого ти плачеш, чого нарічеш, дівчино моя?
Мам чого плакати, чого нарікати, – не буду твоя.

Ой будеш, будеш, ой будеш, будеш, дівчино моя,
Люде мі тя рают і родиче дают, і сам судит Бог.

Ти підеш дражком, ти підеш дражком, а я гостинцем,
Ти зостанеш паньом, ти зостанеш паньом, а я младенцем.

Як ми помреме, як ми помреме, той ружовий квіт,
То ми си даме злоти літери на гробі вибиц.

Хто піде тади, хто піде тади, подумат собі:
А што то за любов, а што то за любов лежит в тім гробі?

Ой лежит, лежит, ой лежит, лежит, глава і кости,
Бо ми померли, бо ми померли з велькой любости.

БАЛАДИ

З понеділка на вторек

З понеділка на вторек, пришов до нас пахолек;
Пришов до нас, червена ружа, дробна фіалка,
Пахолек.

Пахолечек молодий, глядаш собі господи,
Глядаш собі, червена ружа, дробна фіалка.
Господи.

Нашов собі господу, качмаречку молоду;
Нашов собі, червена ружа, дробна фіалка,
Молоду.

Качмаречце-Марина, налій же мі збан вина;
Налій же мі, червена ружа, дробна фіалка,
Збан вина!
Як же я ти наляц мам? Я убога, а ти пан,
Я убога, червена ружа, дробна фіалка,
А ти пан.

Йшов фурман з Поділля

Йшов фурман з Подоля, (2)
На качмарку заволав: (2)

Швиденько

– Качмарочко молода, (2)
Де єст добра господа? (2)

– У мене єст господа, (2)
Бо я сама молода. (2)

Маю вино і пиво, (2)
І оброчок і сіно. (2)

І дві дівки служебни, (2)
Для фурманів потребни. (2)

– А качмарко Маринка, (2)
Налій же мі збан винка! (2)

– Як же я ти наляц мам, (2)
Аль мам гроший, яко пан. (2)

– Як мам гроший яко пан, (2)
То я за тя дівку дам. (2)

Ти би дівку давала, (2)
А сама ся не брала. (2)

Горці тримаш під лавом. (2)
Заросли ти муравом. (2)

А таніри під столом, (2)
Заросли ти барлогом. (2)

Сів си сокіл на грушку

Помірно

Сів ти со - кіл на груш - ку,

Сів ти со - кіл на груш - ку,

На ту су - ху___ га - луз - ку,

На___ ту су - ху___ га - луз - ку.

Сів си сокіл на грушку, (2)
На ту суху галузку. (2)

Галузка ся зломила, (2)
Соколонька зрадила. (2)

Як ся сокіл та й схопив, (2)
Аж над Пряшів прилетів. (2)

Над Пряшовом заспівав, (2)
Аж ся гаїк озивав. (2)

До Пряшова стежечка, (2)
Иде за ньом дівечка,
Соколова сестричка.

Ой соколе, брате мій, (2)
Што ти такий веселий,
Юж нам мама зумерла.

Ищи вчера звечера (2)
До церковці внесена. (2)

Як ся сокіл та схопив, (2)
Аж над церкву прилетів. (2)

Так він красьні заспівав, (2)
Аж ся цминтар озивав. (2)

Три рази церкву облетів, (2)
А дверечка не нашов. (2)

Сів собі на віконце, (2)
Світит на нього сонце. (2)

Світит на нього сонце, (2)
Мамусю, моє серце! (2)

Одкаль сонечко сходило

Одкаль сонечко сходило (2)
Там дівча яблін садило. (2)

Росни яблоньо височко, (2)
А попри земли широчко. (2)

Вроди яблочко червене, (2)
Як моє личко румене. (2)

Вроди яблочко єдно, дві, (2)
Єдно милому, друге мі. (2)

Варіант

Помірно

Од - каль со - неч - ко схо - ди - ло,

Од - каль со - неч - ко схо - ди - ло,

А там дів - ча яб - лін, А там дів - ча яб - лін,

А там дів - ча яб - лін са - ди - ло.

Одкаль сонечко сходило, (2)
А там дівча яблін (3)
Садило.

Росни, яблінко, високо, (2)
Ой, а попри землі (3)
Широко.

Урод яблушко альбо дві, (2)
Єдно миленькому, (3)
Друге мі.

Ишов Яничко в огляди

Ишов Яничко в огляди (2)
Без материнской поради. (2)

Як ся мати дознала, (2)
На чорну гору біжала. (2)

Не швидко

И - шов Я - нич - ко во - гля - ди,

И - шов Я - нич - ко во - гля - ди,

Без___ ма - те - рин - ской по - ра - ди,

Без___ ма - те - рин - ской по - ра - ди.

А як ся Янчик то напив, (2)
Зараз за серце ся злапив. (2)

Нич ти, синочку, не буде, (2)
Лем покля сонце не зайде. (2)

Сонце за гору заходит, (2)
З Яничка душа виходит. (2)

З Ганичком идут на воду, (2)
Яничка несут до гробу. (2)

Тераз мамичко, тераз маш (2)
Тераз весіля, погріб враз. (2)

Пришла карта з Сянока

Пришла карта з Сянока, (2)
Штоби дали вояка, (2)
Гей, ріттом, ріттом, дана, (2)
Штоби дали вояка.

Маршово

При - шла кар - та з Ся - но - ка, При - шла

кар - та з Ся - но - ка, Што - би да - ли

во - я - ка, Што - би да - ли во - я - ка,

Гей, ріт - том, ріт - том, да - на, Гей, ріт - том,

ріт - том, да - на, Што - би да - ли во - я - ка.

Ми вояка не дамо, (2)
Бо ми сами не маймо, (2)
Гей, ріттом, ріттом, дана, (2)
Бо ми сами не маймо.

Мам я цури, мам я три, (2)
Дам на войну я всі три. (2)
Гей, ріттом...

Ти, цуруню найстарша, (2)
Ти до войска найздальша. (2)
Гей, ріттом...

Я, татуню не піду, (2)
Воювати не буду, (2)
Гей, ріттом...

Ти, цуруню сердуща, (2)
Ти до войска найздальша, (2)
Гей, ріттом...

Я, татуню, не піду, (2)
Воювати не буду. (2)
Гей, ріттом...

Ти, цуруню наймладша, (2)
Воювати найздальша. (2)
Гей, ріттом...

Я, татуню, я піду, (2)
Воювати я буду! (2)
Гей, ріттом...

Як з армати стрілила, (2)
Триста мужів забила. (2)
Гей, ріттом...

Сам ся цісар дивував, (2)
Што за вояк воював. (2)
Гей, ріттом...

Ишли рибаре на риби

Ишли рибаре на риби (2)
До той глубокой долини. (2)

Нашли они там соколя, (2)
Красьні повите пахоля. (2)

А єден гварит: берме го! (2)
А другий гварит: лишме го! (2)

А третій на то нич не дбав, (2)
Лем до рихтаря знати дав. (2)

Зараз дзвонаре дзвонили, (2)
Жеби ся дівки сходили. (2)

А кажда пришла г' віночку, (2)
Лем рихтарьова в чепочку. (2)

Ой, Ганцю, Ганцю, Ганичко, (2)
Де лес поділа пантличку? (2)

Під поріг лем єй стоптала, (2)
Бо-м єй нерада складала. (2)

Ой взяли Ганцю за ручку, (2)
Випровадили на лучку. (2)

Ей, стинай, кате, кед маш стяц, (2)
А най не плаче отец, мац. (2)

Ей, отец, мати, сердечні, (2)
А любий фраїр фалечні. (2)

Варіант

Помірно

Ишли рибаре на риби (2)
До той глубокой долини. (2)

Зайшли они там на долє. (2)
Нашли они там пахолє,
Зачали питац: чиє є.

А єден кричит: Возме го! (2)
А другий кричит: Лишме го! (2)

А третій на то нич не дбав, (2)
Лем до рихтаря знати дав. (2)

Вшиткими дзвонами дзвонили, (2)
Жеби ся дівочки сходили. (2)

А кажда пришла г' віночку, (2)
Лем та рихтарьова в чепочку. (2)

Ой Ганцьо, Ганцьо, де вінец (2)
Шмарила лем го в Дунаєц. (2)

А чого ж ти го шмарила? (2)
Бо-м го нерада носила. (2)

А взяли Ганцю за ручки, (2)
Вивели єй там на лучки –
Мали ї стинац главичку.

Як мате стинац, – стинайте, (2)
Най отец, мати не плаче. (2)

А отец, мати слезами, (2)
А фраїрове жартами. (2)

А там долов під явором

Помірно

А там до - лов під я - во - ром,

А там до - лов під я - во - ром О - ре дів - ча

єд - ним во - лом, О - ре дів - ча єд - ним во - лом.

А там долов під явором (2)
Оре дівча єдним волом. (2)

Оре, оре, дооряє, (2)
Вишла мати та й волає: (2)

Ти, Ганичко, под додому, (2)
Обіцям тя, не знам кому. (2)

Обіцям тя Яничкови, (2)
Яничкови, збуйничкови, (2)

Бо Яничек нич не робит, (2)
Лем все пиє, красьні ходит. (2)

Кошелю ма з павутини, (2)
Пірко носит з буковини. (2)

Варіант

Ой там долов під явором, но, но, но,
Оре Ганця єдним волом, ой, но лем дале, но!

Ищи першу брозду оре, но, но, но,
Юж єй матка домів волат, ой, но лем дале, но!

Ганцю, Ганцю, ход додому,
Оддаю тя, не знам кому...

Оддаю тя Яничкови...
Великому збуйнічкови...

А тот Янчик – велький збойник,
Вночи піде, вночи приде...

Вночи піде, вночи приде,
Все кирвавий меч принесе...

А як ми ся побереме,
На тій горі жиц будеме...

Там си хижу збудуеме,
Чатином єй обложиме...

Жили они, ци рок, ци два,
Наградив їм Пан-Біг сина...

Жена його колисала...
І так йому запівала:

Люляй, люляй синку ти мій,
Жеби-с не бив, як отец твій...

Бо твій отец велький збойник...
Вночи піде, вночи приде,

Вночи піде, вночи приде,
Все кирвавий меч принесе...

А він стояв за стіною,
І вислухав жену свою...

Співай, жінко, што-с співала,
Як лес сина колисала...

А я йому не співала,
Кухаречку сом лаяла...

Корови ся поспущали,
Круту руту поз'їдали...

Крута рута горі стоїт,
А тот Янчик лем ся строїт...

А взяв він єй за ручечку,
Випровадив за річечку...

Ручки, ножки єй одрубав,
Чорни очка і видлубав...

Боже, Боже, што я зробив,
Што я свою жінку забив!...

А там долов при долині

Не швидко

А там долов при долині (2)
Чорний гавран, чорний (2)
Воду пиє. (2)

Там дівчина траву жала, (2)
На Янічка, Янка (2)
Заволала: (2)

Янчик, Янчик з тамтой страни, (2)
Под же на мя двигай (2)
Зайду трави. (2)

Най ти двигат отец, мати, (2)
Не хтіли тя за мя (2)
Замуж дати. (2)

На зеленій та і луці

На зеленій та і луці
Пасло дівча та і уці. (2)

Пришов к ньому пишний дворак:
Ци ти будеш жена моя? (2)

Як я буду жена твоя,
А кед я мам мужа дома? (2)

А што би то учинити,
Чим би мужа отровити? (2)

А идий ти до заградки,
Там накопаш білой м'ятки. (2)

Намоч ти єй до скляночки,
Поставиш єй до світлички. (2)

А як приде твій муж з поля:
Дай му пити, мила моя. (2)

А як пришов єй муж муж з поля:
Дай мі пити, жено моя! (2)

Поскочила до світлички,
Наточила півскляночки. (2)

А як він ся того напив,
За серденько ся улапив. (2)

Жено, жено, волай діти,
Бо я иду в землю гнити. (2)

Жена діти заволала,
До дворака лист писала. (2)

Дворак, дворак, пишний дворак,
Юж я буду жена твоя. (2)

Як ти будеш жена моя,
Кед ти мужа отровила? (2)

Отровила-с мужа свого,
Отрула би-с мя самого. (2)

На мя би-с ся роззлостила,
І мі би-с то учинила. (2)

Дворак, дворак, пишний дворак,
Бодай тебе кий покарав! (2)

Як ти мене та овдовів,
Мої діти осиротив. (2)

Як я служив во дворі

Як я служив во дворі,
В тім францускім канторі, канторі,
В тім францускім канторі.

Полюбив я дівчину –
Семилітню Ульчину, Ульчину,
Семилітню Ульчину.

А як пішов на вояж,
Улюсь моя, зостан зас, зостан зас,
Улюсь моя, зостан зас!

А як пришов з вояжу,
До Улюсі одразу, одразу,
До Улюсі одразу.

Стук-пук, стук-пук до дверей,
Улюсь моя, отвор мі, отвор мі,
Улюсь моя, отвор мі.

Вишла мати в жалобі:

Твоя Ульця юж в гробі, юж в гробі,
Твоя Ульця юж в гробі.

Вишла сестра в зеленім:
Твоя Ульця юж в земли, юж в земли,
Твоя Ульця юж в земли.

Як ті слова услишав,
Та й на цминтар поспішав, поспішав,
Та й на цминтар поспішав.

Хто там ходит по гробі?
Я, Ульцюсьо, ку тобі, ку тобі,
Я, Ульцюсьо, ку тобі.

Де-с поділа ті шати,
Што-м ти купив пред ляти, пред ляти,
Што-м ти купив пред ляти?

Сукні-м дала в органи,
А коралі во дзвони, во дзвони,
А коралі водзвони.

Заграйте же, органи,
Моїй Ульці коханій, коханій,
Моїй Ульці коханій.

Задзвоньте їй г' велький дзвін, –
Моїй Ульці вічний дім, вічний дім,
Моїй Ульці вічний дім.

Закувала зозуленька

Помірно

За - ку - ва - ла зо - зу - лень - ка

у га - ю, у га - ю, Бу - деш,— ми - ла,

жа - лу - ва - ти, ду - же до - бре зна - ю.

Закувала зозуленька у гаю, у гаю,
Будеш, мила, жалувати, дуже добре знаю.

Ой не буду, мій миленький, не буду, не буду.
Ти за гором, я за другом, – о тобі забуду.

Ой виїхав козаченько за перші стіжки,
За ним, за ним два післанці доганяют пішки.

Вертай, вертай, козаченьку, – вмирає матуся.
Най вмирає, най конає, я вже не вернуся.

Вертай, вертай, козаченьку, – вмирає дівчина,
Вертай, вертай, сивий коню, що ж то за причина?

Ой приїхав козаченько на нове подвір'я,
Задзвонили дівчиноньці на смутне весілля.

Ой ви, ручки білесеньки, чом ви ся зложили?
Як я їхав на війноньку, ви єще робили.

Ой ви, ножки білесеньки, чом ви ся зложили?
Як я їхав на війноньку, ви єще ходили.

Ой ви, очка чорненькиї, чом ви ся закрили?
Як я їхав на війноньку, ви ще ся дивили.

Як молоду дівчиноньку у труну вложили,
Молодому козакові вхрест руки зложили.

Як винесли дівчиноньку на довге подвір'я,
Задзвонили козакови на смутне весілля.

На високій горі

На високій горі хиляй ся хиляє,
Козак до дівчини низко ся кланяє.
Ой склонив ся козак з коня вороного,
Любила дівчина хлопця молодого.

А скоро під вечер, дай Боже, погоду,
Зірвалася филя, тонула у воду,
Тонула у воду дівчина хороша,
Тілько виплинула єї жовта коса.

Надійшли козаки коні напувати,
Узріли дівчину, стали ратувати,
Ратуй мя козаче, ратуй мя молоду,
Достанеш од мене красну нагороду!

Від батенька мого – коня вороного,
Від матусі мойой – полотна льняного.
Не хочу од тебе жадної заплати,
Тілько хочу тебе за жіноньку взяти.

Мала би я тобі за жіночку бути,
А волю я, волю, в Дунаю втонути.
І взяли козаки довгую тичину,
Кинули дівчину в Дунай, в середину.

Тонула дівчина, тонула аж до дна,
Тілько виплинула хусточка єдвабна.
Прийшли отец, мати і ціла родина,
Бо вже утонула хороша дівчина.

Таку гадку маю: піду утоплюся,
До свойой дівчини більше не вернуся. Двічі

Там на горі зимний вітер віє

Помірно

Там на горі зимний вітер віє,
Там козачок пшениченьку сіє. (2)

Таке ся му дівча намануло,
Што в зеленім гаю поблудило. (2)

Ти, козаче, ти велький гультаю,
Випровад мя з зеленого гаю. (2)

Як я піду з гаю тебе вести,
Не дам я ся з дороженьки звести. (2)

А вип'ю я кватерку горівки,
Попрібую, што за розум в дівки. (2)

Випий єдну, випий і другую,
Та не зведеш мою молодую. (2)

Там на горі козак овес косит,
Юж му дівча дітину приносит. (2)

Ти, козаче, на же си дітину,
На мой веру з ним я тя покину. (2)

На же, дівча, корову з телятком,
Иди од мя з твоїм пахолятком! (2)

На же, дівча, вола рогатого,
Ид му глядай вітця вiасливого. (2)

Не хочу я вола рогатого,
Бо-м му нашла вітця вiасливого. (2)

На же, дівча, сто увец, сто увец,
Лем не повiдж, же я йому отец. (2)

Не хочу я сто увец, сто увец,
Бо-м повiла, же ти йому отец. (2)

На же, дівча, барана, барана,
Лем не повiдж ти на мене сама. (2)

Не хочу я барана, барана,
Бо-м повiла я на тебе сама. (2)

Ид же од мя, дівчино напасна,
Не моя то дітинонька власна. (2)

Не піду я, хоц я і напасна,
Бо то твоя дітинонька власна. (2)

А маю я анталочок пива,
Скупаме ми на тій горі сина. (2)

Принесу я кватерку горівки,
Випиєме, яко муж зо жінком. (2)

На високій турмі

Досить швидко

На ви - со - кій тур - мі Два го - лу - би сі - дат,
Лю - де їм за - ви - дят, Же ся ра - ди ви - дят.

Два го - лу - би сі - дат,
Же ся ра - ди ви - дят.

На високій турмі
Два голуби сідат, (2)

Люде їм завидят,
Же ся ради видят. (2)

А люде-прелюде,
Не завидте тому, (2)

Бо ся сподабало
Так єдно другому. (2)

Як Янчик умер,
Ґаничка зостала, (2)

На жалосний погріб
Так скоро бежела. (2)

Як она почула
По-перший раз дзвона: (2)

Прошу вас, мамичко,
Прошу вас, про Бога, (2)

Пусте, же мя, пусте,
На жалосний погріб! (2)

Як она почула
По-другий раз дзвона: (2)

Прошу вас, мамичко,
Прошу вас, про Бога, (2)

Пусте, же мя, пусте
На жалосний погріб! (2)

Як она скочила,
Ани не смотрила,
Ани прибераня,

На жалосний погріб
Так скоро бежала. (2)

А як она пришла,
Юж го погребали. (2)

Прошу вас, грабаре,
Прошу вас, про Бога, (2)

Вимте, мі го, вимте,
Вимте мі го з гроба. (2)

А грабар послухав
Та і його виняв. (2)

Як він його виняв,
Зараз він єй обняв. (2)

Як він єй обняв,
Зараз єй задусив. (2)

Яничка сховали
Пониже костела, (2)

Ганичку сховали,
Повише костела. (2)

На Яничку росне
Дробна розмария, (2)

На Ганичці росне
Дробна центерия. (2)

Росли оне, росли,
Аж кості приросли. (2)

Як кості приросли,
Та ся разом зросли. (2)

А їх люба мати
Все їм прешкаджала, (2)

Што г' вечір виросли,
Рано їх зожала, (2)

Свою грішну душу
Навіки прокляла. (2)

Тепер, добри люде,
По мі ся покайте. (2)

Як ся люблят двоє,
Побрацся їм дайте. (2)

Мала мати сина

Рухливо

Мала мати сина, та й го оженила,
Гей, молоду невістку (2)
Дуже не любила.

Виправила сина
В далеку дорогу,
Гей, молоду невістку (2)
До поля, до льону.

Як вибереш льону,
То прийдеш додому,
Як не вибереш льону, (2)
Не прийдеш додому.

Брала она брала,
В поли ночувала,
Гей, і на своїм поли (2)
Топольом зостала.

Приїхав синочок
З далекой дороги,
І питається неньки: (2)
Де моя миленька?

Возми ти, синочку,
Остру сокирочку,
Ид вирубай тополю, (2)
Што на нашім полю.

Зарубав він єй раз,
Она промовила,
Гей, зарубав другі раз,
Она прогварила:

Не рубай ня, мужу,
Не рубай ня дуже,
Гей, бо я не тополя, (2)
Лише твоя доля.

Бодай твоїй мамі
Так легко сконати,
Гей, што нас молоденьких (2)
З пари розганяти.

Чия то хатина

Пожвавлено

Чи - я то ха - ти - на, що є при до - ли - ні,

Чи - я то дів - чи - на ши - є на ма - ши - ні?

Чи - я то дів - чи - на ши - є на ма - ши - ні?

Чия то хатина, що є при долині,
Чия то дівчина шиє на машині? (2)

Машина тиркоче, а шити не хоче,
Дівчинонька плаче: вернися, козаче! (2)

Я ся не вертаю, бо не маю чого,
Лишив я дівчину для хлопця чужого. (2)

А моя дівчина сама жито в'яже,
Кого вірно любить, нікому не скаже. (2)

Кого вірно любить, вірно і вірненько,
Принеси мі крильце, сива зозуленько. (2)

Не тая зозуля, а рідная мати,
Виправила сина на війну стріляти. (2)

Іди, сину, іди, та й не обавляйся,
За рік, за півтора додому вертайся. (2)

Ой минає рочок, ой минає другий,
Іде мій синочок, іде мій син любий. (2)

Чи ти мамцю рада, що нас іде двоє,
Що нас іде двоє на подвір'є твоє? (2)

Тобі-м сину рада, бо-сь моя дитина,
Невісті-м не рада, бо чужа-чужина. (2)

Пішла до пивниці, взяла дві шкляниці,
Взяла дві шкляниці, пішла до пивниці. (2)

Синови наляла меду солодкого,
Невістці наляла лугуна гіркого. (2)

Пила, мила, пила, з мужом ся ділила,
А як ся напила, та ся похилила. (2)

Ой знала ти, мамцю, як нас принимати, (2)
Тілько єсь не знала, як нас поховати. (2)

Сина поховала поміж яворами,
А чужу-чужину поміж гороньками. (2)

На сині садила явір зелененький,
На чужій-чужині березу біленьку. (2)

Росни, березонько, високо, широко
І свого милого прихиляй до боку! (2)

Мали діти матір

Мали діти матір, (2)
То била мачоха, (2)

Вивела їх она (2)
Стерен оганяти. (2)

Пожвавлено

Діточки піснули, (2)
Стерен не вігнали. (2)

Взяла она собі (2)
Два прути тернови. (2)

Так она їх била, (2)
Прути поламала. (2)

Пішли, они, пішли (2)
На свой мами гробик. (2)

Ой, а хто то там, хто (2)
По мой гробі ходит? (2)

Ой ми, мамусю, ми, (2)
Пусте нас ку собі! (2)

А идте ви, идте (2)
До свой мачошиці. (2)

Най вам їсти дає (2)
І приодіває. (2)

Як она нас миє, (2)
Поза карк нас биє, (2)

Як она нас чеше, (2)
З голови кров тече. (2)

Своїм дітятонькам (2)
Шнурочки купує, (2)

А нам, сиротонькам, (2)
Ниточки жалує. (2)

Своїм дітятонькам (2)
Колачики пече, (2)

А нам, сиротонькам (2)
З отрубів загнете. (2)

Зіслав Пан-Біг, зіслав (2)
Двох шатанів з пекла, (2)

Взяли мачошицю, (2)
Пішли з ньом до пекла. (2)

Кеби я ся могла (2)
На сей світ достати, (2)

Знала би я, знала, (2)
Як сиротам платиц. (2)

Там на горі тернина

Там на горі тернина, (2)
При тернині хатина, (2)

При хатині колода, (2)
Єст там вдова молода. (2)

Єст там вдова молода, (2)
Породила сини два. (2)

Як она їх зродила, (2)
В білий папір повила. (2)

В білий папір повила, (2)
До Дунаю шмарила. (2)

Ти, Дунаю, ти, вода, (2)
Чи виховаш сини два? (2)

Ой виховам, чом би ні, (2)
І на войну вишлю їх. (2)

Минув рочок – півтора, (2)
Вишла вдова по воду. (2)

Стала она воду брац, (2)
Стали пани випливац. (2)

Ой ти, вдова молода, (2)
Чи полюбиш пани два? (2)

Ой полюблю, чом би ні; (2)
За одного сама йду,
За другого дочку шлю.

Дочка в корчмі служила, (2)
Погар вина вточила, (2)

Погар вина вточила, (2)
І тяженько здихала. (2)

Ой донечко, донечко, (2)
Чом тяженько здихаєш?

Як не маю здихати, (2)
За брата кажут іти. (2)

Тераз такий світ настав, (2)
Што брат сестру не познав. (2)

Тераз така новина, (2)
Иде мати за сина. (2)

Серед ночи опівночи

Серед ночи, опівночи, когути запіли,
Пришов Аким до Марисі, (2)
Люде не виділи.

Рухливо

Добрий вечір, добрий вечір, моє любе серце,
А она му відповіла: (2)
Забий жінку перше!

Дорадила єс мя, Марись, што з жінком зробити,
Порад же мя, моя Марись, (2)
Де єй мам подіти?

Запаль г' пецу, заприй комин, повіджже згоріла,
Вивед в гори, вивед в ліси, (2)
Повіджже ся діла.

Закукала зозуленька в лозиновім прутю,
А юж ведут Акимонька (2)
В железнім окутю.

А в зеленім гаю

А в зеленім гаю пасла Ганця пави,
Пришли ку ній троє гусарйове:
Под, Ганичко, з нами!

– Не піду я з вами, де подію пави?
– Вижен пави до зеленой трави,
А сама под з нами.

Не піду я з вами: што буду робила?
Будеш ти нам, шувна Ганусенько,
Вино доносила.

Не буду я з вами засідала, засідала,
Бо би-м собі на новім кабаті
Фалди поламала.

Але я си сяду на довгу солому,
Та я собі на своїм кабаті
Фалдів не поломлю.

Поламалися мі на кабаті фалди,
Любив мене шувний Івасенько,
Але не доправди.

За горами, за лісами

За горами, за лісами
Танцювала Мариянна з гусарями. (2)

Вишли по ню отец і мац:
Мариянна, шварна панно, под додом спац! (2)

Я не піду, – идте сами,
Бо я буду танцювати з гусарями. (2)

А в гусарів чорни очи,
Буду з ними танцювала до півночи. (2)

Од півночи аж до рана,
Зреклася Мариянна танцювати. (2)

ПОБУТОВІ

РОДИННО-ПОБУТОВІ

ДІВОЧІ, ПАРУБОЧІ

Мамусь, мамусь

Помірно

Мамусь, мамусь, мамичко моя, (2)
Зрихтуйте мі периночку,

Видайте мя того рочку,
Мамусь, мамичко моя!

Доню, доню, донечко моя, (2)
Зрихтую ти периночку,

Видам я тя того рочку,
Доню, донечко моя!

Мамусь, мамусь, мамичко моя, (2)
Ліпше з мужом на камени,

Як з мамусьом на постели,
Мамусь, мамичко моя!

Мамусь, мамусь, мамичко моя, (2)
Ліпше з мужом під тернином,

Як з мамусьом під перином,
Мамусь, мамичко моя!

Мамусь моя, ховай же мя

Помірно

Ма - мусь мо - я, хо - вай же мя,

Ма - мусь мо - я, хо - вай же мя,

Ой за ста - ро - го, Ой за ста - ро - го,

Ой за ста - ро - го Не дай же мя.

Мамусь моя, ховай же мя, (2)
Ой за старого (3)
Не дай же мя,

Бо в старого сива брода, (2)
А я молода, (3)
Як ягода.

Пораджу я сивій броді, (2)
Ой намочу єй (3)
В зимній воді.

Буде мокла до осени, (2)
Аж ся на поли (3)
Зазеленит.

Ей, мамо моя, мамо

Ей, мамо моя, мамо,
Продай тоту краву,

Жваво

Ей, най я ю не воджу
До гаю на траву.

Ей, іщи, мамо, продай
Тоти штирі бички,
Ей, най же я не ходжу
До гаю по смички.

Ей, бо там хлопці ходят,
Мене младу просят,
Ей, я їх не слухаю,
Бо цижем не маю.

Ей, бо як буду, мамо,
До гаю ходити,
Ей, буде ся мі моє
Личенько палити.

Возми мя, Янчик

Помірно

Возми мя, Янчик, возми мя,
Буде з мя добра газдиня,
Буду я рано вставала,
Коничкім води давала. Двічі

Буде з мя добра газдиня,
Бо рада ношу до млина,
Рада пшеничку петлюю,
Рада пероги готую. Двічі

До коний, шугай, до коний,
Не до дівчини, не до ней,
До коний, шугай, з уздечком,
Не до дівчини з хустечком. Двічі

А пониже села

А пониже села (2)
Там карпелі сіют,
Іщи я маленька, (2)
Юж ся до мя сміют.

А пониже села (2)
Там карпелі садят,
Іщи я маленька, (2)
Юж ся на мі вадят.

Поляна, поляна (2)
Широко орана,

Милий на ній орав, (2)
Я му помагала.

Милий на ній орав, (2)
Сивима волами,
Я му помагала (2)
Білими ручками.

Поляна, поляна

Досить жваво

Поляна, поляна, на поляні яма,
Повідают люде, же я малювана.

Ни-м не малювана, ни ся не малюю,
Ани ся за тебе, шугай, не рихтую.

Як би-м я за тебе, шугай, рихтувала,
Давно-м би я, давно, в чорній землі спала.

Ой верше мій, верше

Ой верше мій, верше,
Мій зелений верше,
Юж мі так не буде, (2)
Як мі било перше. Двічі

Бо перше мі било
Барз мі добре било,
Од свойой мамички (2)
Не ходити било. Двічі

Не ходити било,
Кади я ходила,
Не любити било, (2)
Кого я любила. Двічі

Яничку златовлас,
Чом не ходиш до нас?
Ци ся мами боїш, (2)
Ци о мя не стоїш? Двічі

Мами ся не бою
І о тебе стою.
Лем ся преокрутні (2)
Злих язиків бою. Двічі

Бо тоти язики
Гірше ніж од меча, –
Порубат, посіче, (2)
Лем кров не потече. Двічі

Мислиш ти, шугаю

Мислиш ти, шугаю,
Же я тя любую,
А я твою любов
До керпця обую. Двічі

До керпця обую,
Ногами потопчу,
Жеби люде знали,
Же я тя не хочу. Двічі

Рухливо

Мис - лиш ти, шу - га - ю, Же я тя лю - - -

бу - ю, А я тво - ю лю - бов

До керп - ця о - бу - ю. бу - ю.

Татарка, татарка,
Зелена татарка,
Юж ся наша любов
На колодку замкла. Двічі

Як собі подумам
О своїм розкошу,
Падают мі слизи,
Як трава на косу. Двічі

Дала би-м ти пірко

Досить жваво

Да - ла би-м ти пір - ко, Мам го зчо - го ви - ти.

А - ле я тя не мам Барз дя - ку лю - би - ти.

Дала би-м ти пірко,
Мам го з чого вити.

Але я тя не мам
Барз дяку любити.

Дала би-м ти пірко,
Але лем з коприви,

Жеби люде знали
Же-с несправедливий.

На висівскім поли
Студенечка стоїт,

Хто коло ней іде,
Та коники поїт.

Я коло ней ішов,
То я ся з ней напив.

Ку дівчату-м ішов, –
Невістку облапив.

Як я си заспівам

Як я си заспівам, далеко мя чути,
На тоту обору, де я маю бути.

На тоє подвір'я і до тої хати,
Де я молоденька маю газдувати.

Мала я фраїра годинаря

Рухливо

Ма - ла я фра - ї - ра го - ди - на - ря,

Што ро - бив го - ди - ни до ци - са - ря.

Як за - ча - ла го - ди - на биц,

Ма - ла я фра - ї - рів, юж не мам нич.

Мала я фраїра годинаря,
Што робив години до цисаря.
Як зачала година биц,
Мала я фраїрів, юж не мам нич.

Мала я фраїра гребенаря,
Што робив гребені до цисаря.
Тоти гребені добрі чешут,
Висівски парібце вшитки брешут.

Кошеля тоненька

Кошеля тоненька, шила єй миленька
Під бучком, під грабом зеленим гадвабом. (2)

Як єй вишивала, гірко заплакала,
Бодай би я, милий, нигда тя не знала! (2)

Мисли мої, мисли, на што сте мі зишли,
Юж мого милого оповіди вишли. (2)

Оповіди вишли, весіля не буде,
Мій милий, коханий, ой што з того буде? (2)

Гей, повідала рибка

Гей, повідала рибка рибі, (2)
Гей, гей, же палюнка (2)
Єст в барилці.

Гей, юж ми одталь не підеме, (2)
Гей, гей, покля ми єй (2)
Не вип'єме.

Ей, мамусь моя, куп мі коня, (2)
Гей, гей, най не сіджу (2)
Дармо дома.

Гей, най я піду, де я хочу, (2)
Гей, гей, най си світа (2)
Не корочу.

На лелію воду лію

На лелію воду лію,
А на рожу не буду.

Погнівався мій миленький,
Препрашац го не буду.

Погнівався на мя водни,
А я на него вночи,

Як мі приде до ліжочка,
Видрапаю му очи.

Не будеш мі, моя мила,
Мої очи драпала,

Як поїду до Нев-Йорку,
Будеш за мном плакала.

До Нев-Йорку, до Нев-Йорку,
До нового місточка,

Тоді будеш жалувати
Молодого хлопачка.

Тече вода з-під явора

Не швидко

Те - че во - да з - під я - во - ра ко - ло - мут - на,

Чом ти, мо - я ми - ла, мо - я най - ми - лень - ша,

Не - ве - се - ла, лем все смут - на?

Тече вода з-під явора коломутна, (2)
Чом ти, моя мила, моя наймиленьша,
Невесела, лем все смутна?

Як же я мам, як же я мам весела биц, (2)
Фраїр мі ся женит, іншу собі бере,
Я не знам нич.

Най ся женит, най ся женит, най спрібує, (2)
А о рочок, о два, або о півдруга
Та він того пожалує.

А о рочок, або о два, ци десятий, (2)
Та він мене мусит, та він мене мусит,
Та він мене мусит взяти.

Як не дівком, як не дівком, то вдовичком, (2)
А мушу я бити (2)
Ой та його та женичком.

Ой Ганичко, шварне дівча

Ой Ганичко, шварне дівча,
Повідж правду, што же ти,

Же ти силза за силзечком
По личеньку так летит? Двічі

Била мене, била мене,
Била мене мамичка.

Же я люблю, же я люблю,
Же я люблю Яничка. Двічі

Ой розказуй же мі, мамо,
Што лем схочеш, робити,

Ой лем ти мі не розказуй,
Кого маю любити. Двічі

Дармо на нас, моя мамо,
Закладаш ти ой ярмо,

Бо ми ярмо поламлеме,
Любитися будеме! Двічі

При яречку мила стояла

При яречку мила стояла, стояла, стояла
Ів чистім яречку рученьки вмивала, вмивала.

Ой рученьки мої біленьки, біленьки, біленьки,
Кому ж ви будете миленьки, миленьки, миленьки?

Заваруй мя, Боже, од злого, од злого, од злого,
Од води великой, од мужа бридкого, бридкого.

Швиденько

При я - реч - ку ми - ла сто - я - ла, сто - я - ла,

сто - я - ла___ І в чис - тім я - реч - ку

ру - чень - ки вми - ва - ла, вми - ва - ла.

Од води великой, бо би-м ся втопила, втопила,
Од мужа бридкого, бо би-м ся ганьбила, ганьбила.

Од води великой варувац, варувац ся буду,
За бридкого піду, а гардих любувати буду.

В зеленім гаю, коло Дунаю

В зе - ле - нім га - ю, ко - ло Ду - на - ю,

Пас - ло дів - ча шти - рі во - ли, чи - є — не зна - ю

В зеленім гаю, коло Дунаю,
Пасло дівча штирі воли, чиє – не знаю. (2)

Мушу я ся го піти звідати,
Бо я таке дівча хочу за жену взяти. (2)

Личка білого, росту средньего,
Што ма чорни, чорни очи, ходу пильного. (2)

Дівчино моя, чия ти доня?
Ідий ти ся звідай людий, як твоя воля. (2)

Повідж мі, дівча, повідж до очий,
Чи я прити, чи не прити, до тебе вночи? (2)

Я ти не скажу, чи можеш прити,
Бо я іщи молоденька хлопців любити. (2)

Повідж мі, дівча, повідж ти мі раз,
Як я до вас г'вечір приду, чи мя привиташ? (2)

Якби я тебе не привитала,
Кед мя того од малючка мац научала. (2)

Повідж же мі раз, повідж другий раз,
Як я до вас г'вечір приду, як мя привиташ? (2)

Витай ти до нас, гарний молодче,
Дайте, дайте мя за того, добрий панотче! (2)

Повіла-с мі два раз, повідж іщи раз,
Як я до вас г'вечір приду, чи мі бузі даш? (2)

Дам я ти бузі, як би-м не дала,
Кед я бузю од малючка на то тримала. (2)

В зеленім гаю древко рубают

Повільно

В зеленім гаю древко рубают,
Аж до Дунаю (2)
Тріски падают.

Падают вельки, падают мали,
Под їх позберай, (2)
Дівчатко миле.

Под їх позберай, наклад з них огня,
Випер кошелю (2)
В п'ятницю додня.

В п'ятницю додня кошелю прала,
А в суботу (2)
Милого вбрала.

В неділю рано, як сонце сходит,
Юж мій миленький (2)
Під пірком ходит.

Під пірком ходит під ципрусовим,
Під капелюшком, (2)
Під калиновим.

Кеби я знала, котра му дада,
Зараз би я му (2)
Вершок зламала.

Вершок зламала, в пецу спалила,
Най мі не любит (2)
Мого фраїра.

Ани мойого, ани чужого,
Нехай же має (2)
Кажда свойого!

Варіант

Пожвавлено

В зе - ле - нім га - ю древ - ко ру - ба - ют,

Аж до ва - ла - ву тріс - ки па - да - ют.

В зеленім гаю древко рубают,
Аж до валаву тріски падают.

Падают вельки, падают мали,
Под мі позберай, дівчатко шварне.

Як їх позбераш, наклад мі огня,
Придеш ти ко мі з вечера до дня.

Горі гай, долов гай

Пожвавлено

Горі гай, долов гай,
А на брежку Дунай,
Ани си, дівчатко, (2)
За мя не подумай.

Шугайова мати
Така, як шалена,
Приказує до мя, (2)
Чом я не червена.

А я не червена,
Бо не малююся,
Бо за твого сина (2)
Я не рихтуюся.

Шугайова мати,
На мя одказує,

Же єй любий шугай (2)
Дома не ночує.

Шугайова мати,
На мя не одказуй,
Свого шугаїчка (2)
До постели гв'язуй!

Повідж, дівча

Швиденько

По - відж, дів - ча, по - відж прав - ду, Як я при - ду,

де тя най - ду? По - відж, дів - ча, по - відж прав - ду,

Як я при - ду, де тя най - ду? По - відж, дів - ча,

по - відж прав - ду, Як я при - ду, де тя най - ду?

Повідж, дівча, повідж правду,
Як я приду, де тя найду? Тричі

Зайдеш, милий, коло дверий,
Та мя найдеш на постели. Тричі

Мила, мила, остан здрава,
Я паробок, а ти вдова. Тричі

Я паробок під перечком,
А ти вдова під чепечком. Тричі

Я паробок на параду,
А ти, дівча, лем на зраду. Тричі

Од Кракова сипана дражечка

Од Кракова сипана дражечка,
Іде за ньом моя фраїречка,
Іде, іде, ручком розмахує,
Же ї фраїр з Пешту масірує. Двічі

Так мі моя мамця повідала,
Жеби-м іщи фраїра не мала;
Як же било хлопця не любити,
Як мі пішов три хустки купити. Двічі

Єдна била сама гадвабова,
Друга била сама паперьова,
Третя била сама чисто біла,
Як же би-м го, мамцю, не любила? Двічі

Ой гули, гули

Не швидко

Ой гу - ли, гу - ли, гу - си, на во - ду,
Ско - ло - му - ти - ли дів - чат - ку во - ду,

Гой - я, гой - я, гу - си, на во - ду,
Гой - я, гой - я, дів - ча - тку во - ду.

Ой гули, гули, гуси, на воду,
Гой-я, гой-я, гуси, на воду,

Сколомутили дівчатку воду,
Гой-я, гой-я, дівчатку воду.

Тото дівчатко шматочки пере,
Гой-я, гой-я, шматочки пере,

Коломут ся ї на хустки бере,
Гой-я, гой-я, на хустки бере.

Дівчатко шумне, не ход за нами,
Гой-я, гой-я, не ход за нами.

Бо маш фартушок зателепаний,
Гой-я, гой-я, зателепаний.

Я го виперу, я го висушу,
Гой-я, гой-я, я го висушу,
З вами, воячки, вандрувац мушу,
Гой-я, гой-я, вандрувац мушу.

Пішов милий, пішов

Пішов милий, пішов, (2)
Мила приостала,

Стиснув єй за ручку, (2)
Остан мила здрава!

Остан мила здрава,
Мене не забивай,

Прошу тя про Бога, (2)
Фраїра не тримай.

И я там не буду
Тримав фраїречку,
Лем тя буду носив (2)
Во своїм сердечку.

Ой жени, жени

Ой жени, жени, повіджте же мі,
Коли я ся жениц мам?
О святім Яні, котра рано встає, –
На тоту я дяку мам. Двічі

Ой жени, жени, повіджте же мі,
Коли я ся жениц мам?
О святім духу, котра в кожуху,
На тоту я дяку мам. Двічі

А ниже млина густа вербина,
Треба би ю вирубац,
Сподобало мі ся дівча у сусіда,
Але мі го не хцут дац. Двічі

Не швидко

А з гори, з гори дражком ся курит
За сивими волками,
Облап, Яничку, свою Ганичку
Обидвома ручками. Двічі

Я би ей обняв, я би ей постискав. –
Она би ся гнівала,
Бо она є пишна, за мя би не пішла,
Ганьбу би мі зробила. Двічі

Оженив лем ся, не призрив лем ся,
Тепер ся мі не здає,
На криво ходит і г'вечір дримле,
Іщи кривий ніс має. Двічі

Ой не сплю, не сплю, лем собі мишлю.
Же старого мужа мам,
Невести млади, дайте же мі ради,
Чи же я го стровиц мам? Двічі

Іди до ліса, накопай коріня,
Того ся му напиц дай,
А як того вкусит, зараз мерти мусит,
Та й зостанеш слебодна. Двічі

Приїхав до ней

Помірно

При - ї - хав до ней гар - ді у - бра - ний
Під зе - ле - ний га - но - чок, І руч - ки під - но - сит,
і гар - ді єй про - сит О зе - ле - ний ві - но - чок.

Приїхав до ней гарді убраний
Під зелений ганочок,
І ручки підносит, і гарді єй просит
О зелений віночок.

Она му дала, хоц го не знала,
А він ї подякував:
Дякую я тобі, моя наймиленьша,
Заховам го я собі.

Недовго бив, – штирі неділі,
Як за ним посилала.
Ци ти не маш коня, ци тя неє дома,
Ци мама зборонила?

І мам я коня, і сам я дома,
Мама мі не боронит,
Але я мам іншу, а од тебе мильшу,
Стежку мі заставила.

Як маєш іншу, од мене мильшу,
То ід до ней, ід до ней,
Я хоц ся не видам, то ся людьом придам,
О, мій хлопче коханий!

Ой юж на горі

Ой юж на горі бучки підростают, (2)
А юж мому парібчиню часи приходжают.

Ой мам я лучку в глубокій долині, (2)
На ній трава і отава нигда не загине.

Ой як я буду тоту лучку косив, (2)
Хто мі буде на ту лучку смачний обід носив?

Ой винесе мі моя млода жена, (2)
В білім чепци причеплена, красом прикрашена.

Ой жено моя, чом ти боса ходиш? (2)
Зимна роса, а ти боса, сама собі шкодиш.

Ой жено моя, чом ся не обуєш? (2)
Зимна роса, а ти боса, здравля си зопсуєш.

Ой ходила по гаїку

Ой ходила по гаїку зеленім (2)
Та й зберала барвіночок
На віночок зелений.

Як я тебе в тім гаїку нападу, (2)
То я тобі твій віночок,
Твій віночок украду.

Швиденько

А як би ти мій віночок украсц мав, (2)
Ой та би ти на воєнку,
На воєнку исц мусяв.

Як я піду на воєнку воювац, (2)
А ти будеш мале дитя,
Мале дитя пістувац.

А буду я пістувати, або ні, (2)
З'їднам собі кухаречку
Не так єдну, але дві.

Кухаречка буде дитя пістувац, (2)
А я піду на музику,
На музику танцювац.

Одохцеся тобі, мила, музики, (2)
Як ти підеш з пеленами,
З пеленами до ріки.

Одохцеся тобі, мила, і строю, (2)
Як не буде вден і вночи,
Вден і вночи покою.

Одохцеся тобі, мила, вшиткого, (2)
Як не будеш мала мене,
Мала мене самого.

Коничку сивавий

Коничку сивавий,
Винес мя з мурави;

Ой як мя не винесеш,
Стрілю ти до глави!

До глави, до глави,
До правого бочка,

Ой, як мя не винесеш
До того горбочка.

Вшитким добрі

Вшитким добрі, вшитким добрі,
Лем мі зьлі, лем мі зьлі,

Вшитки мают фраїречки,
Лем я ні, лем я ні. Двічі

Іщи я ся, іщи я ся
Постарам, постарам,

Же буду мав фраїречку
На заран, на заран. Двічі

Не старайся, шугаїчку,
Не старай, не старай,

Лем ти виход заран г'вечір
На валав, на валав. Двічі

Як ти вийдеш заран г'вечір
На валав, на валав,

Я ти сама фраїречку
Поглядам, поглядам. Двічі

Жаль мі

Помірно

Жаль мі, жаль мі, же-м ся не о - же - нив,
Злі-м со - бі у - чи - нив, Жаль мі, жаль мі
тих мло - дих літ. О два, о три роч - ки,
то я ся о - же - ню, Воз - му си дів - чи - ну,
Бу - де - ме жиц——— враз о - бо - є.

Жаль мі, жаль мі, же-м ся не оженив,
Злі-м собі учинив,
Жаль мі, жаль мі тих млодих літ.

О два, о три рочки, то я ся оженю,
Возму си дівчину,
Будеме жиц враз обоє.

Бо моя дівчина прекрасні убрана,
Гарді зачесана;
Жаль мі, жаль мі тих млодих літ.

А я в зошлих рочках не знав з ньом жартувац,
Не буде мя любовац,
Жаль мі, жаль мі тих млодих літ.

Бо то на весілю прекрасні гуляют,
Жалю мі додают;
Жаль мі, жаль мі тих млодих літ.

Боже, Боже, як ся старам

Жваво

Боже, Боже, як ся старам, (2)
Хто ж мі займе волки заран?

Вера, я їх не пожену, (2)
Бо я маю младу жену.

З'їднам я си шугаїчка, (2)
Займе воли до гаїчка.

До гаїчка, до лелиї, (2)
Напасутся розмариї.

Розмариї напасуться, (2)
Зимной води напиються.

Зимной води і ледовой (2)
Зо студенки качмарйовой.

Заграй мі, гудачку

Весело

Заграй мі гудачку,
На тонку струночку,
Жеби-м витанцював
Ей, мою фраїрочку.

Ей, женив би я ся,
Мам я на то волю,
Але я ся того,
Ей, газдуваня бою.

Заграйте мі, гуслі,
Заграйте мі, баси,
Най си витанцюю,
Ей, свої млади часи.

Заграй мі, гудачку,
На цілого смика,
А я ти заплачу,
Ей, як продам коника.

Заграйте, заграйте,
Ґуслі яворови,
Най ся витанцюют,
Ей, ножки шугайови.

Закуй же мі, закуй

Пожвавлено

Закуй же мі, закуй, сива зозуленько,
Бо мі не закуеш на друге літенько.

Закую, закую, в зелененькім гаю,
Я свою дівчину дуже добре знаю.

Бо моя миленька на личку біленька,
На личку біленька, на стану тоненька.

Бо моя дівчина красні ся поносит,
Червений лайбичок на каждий ден носит.

Як я ішов през тот ліс

Жваво

Як я ішов през тот ліс, (2)
През ліс калиновий, (2)

Станув я там на камін, (2)
Камін мармуровий. (2)

А з-під того каменя (2)
Водичка виливат. (2)

Напийся єй, мой мила, (2)
Кед лес справедлива. (2)

Як би-м ся єй напила, (2)
Красу би-м стратила, (2)

А што би я, дівчина, (2)
Без краси робила? (2)

Купиш собі, дівчино, (2)
Калиновой масти, (2)

Будеш собі мастила (2)
Свої злоти власи. (2)

Будеш собі мастила (2)
Свої злоти власи, (2)

Будут ся ти проквитац (2)
Од великой краси.

Тече вода з-під явора

Тече вода з-під явора,
Юж ся погнівала (2)
Мила моя.

Як ся гніват, най ся гніват,
Я за ньом не піду.

Просив єй не буду,
Най ся гніват.

А ци я пес, же мя не хцеш,
За таки дукати

Найду си не таку,
Яка ти єст.

Як би-с била справедлива,
То би-с мене з пеца (2)
Не дрилила.

Я си возму челадника,
А сам собі піду (2)
По музиках.

На музиках красні грают,
Я си потанцюю (2)
З першом з краю.

Як ти видиш моє щестя,
То твоє серденько
Зо жалю велького
Розірветься.

А я собі, гоя, гоя!
Ти собі заплачеш, (2)
Біда ж моя!

Ой ци ти, дівча

Швиденько

Ой ци ти, дів - ча, ци ти, дів - ча, ша - ле - не,

Ой ци ти, дів - ча, ци ти, дів - ча, ша - ле - не,

Ей же-с не пі - шло, же-с не пі - шло за ме - не?

Ой ци ти, дівча, ци ти, дівча, шалене, (2)
Ей же-с не пішло, же-с не пішло за мене?

А лем ти пішло, лем ти пішло за того, (2)
Ей, што не має, што не має нічого.

Ой біда, біда, гірка тота година, (2)
Ей, лишила мя моя люба дівчина.

Повідала мила моя

Повільно

По - ві - да - ла ми - ла мо - я, же я п'ю,
Бар - же бу - де ба - ну - ва - ти, як у - мру,
Шаль - ві - я, ле - лі - я, дроб - на роз - ма - ри - я, Як у - мру.

Повідала мила моя, же я п'ю,
Барже буде банувати, як умру,
Шальвія, лелія, дробна розмария,
Як умру.

Як я буду на лавичці лежати,
Ти мя будеш правом ручком двигати,
Шальвія, лелія, дробна розмария,
Двигати.

Стан, Яничку, стан мій драгий, стан горе,
Бо юж твоя палюнечка на столє,
Шальвія, лелія, дробна розмария,
На столє.

Ой не встану, моя мила, не встану,
Хоц би била зо самого шафрану,

Шальвія, лелія, дробна розмария,
З шафрану.

Чия ж то роличка

Швиденько

Чи - я ж то ро - лич - ка не - о - ра - на,

Чи - я ж то ро - лич - ка не - о - ра - на?

Та чи - я ж би би - ла, мо - го па - на,

Та чи - я ж би би - ла, мо - го па - на.

Чия ж то роличка неорана? (2)
Та чия ж би била, – мого пана. (2)

Орана, орана, але мало, (2)
Бо ся мі колечко поламало. (2)

Як ся ти зламало, дай го справиц, (2)
Научся, мій сину, господариц. (2)

До нас, хлопці

До нас, хлопці, до нас,
До нас, небожата,
Бо за нашом хижом (2)
Пшеничка не жата.

Жваво

До нас, хлоп - ці, до нас,
До нас, не - бо - жа - та, Бо за на - шом хи - жом,
Бо за на - шом хи - жом Пше - нич - ка не жа - та.

Пшеничка не жата,
Овес не кошений,
До нас, хлопці, до нас, (2)
Котрий не ма жени.

Котрий нема жени,
Не буде мав жалю,
Як помасірує, (2)
До чужого краю.

Цигане, цигане

Швиденько

Ци - га - не, ци - га - не, Де ва - ше би - ва - не?
За во - дом, за во - дом, За - рос - ло ло - бо - дом.

Цигане, цигане,
Де ваше биванє?
За водом, за водом,
Заросло лободом.

Цигане не орют,
Цигане не сіют,
Цигане хліб їдят,
На ролі не сідят.

ПАСТУШІ, КОСАРСЬКІ

Не лій, дойджик

Швиденько

Не лій дой - джик, не лій, Бо ти не ка - за - ли,
Не лій дой - джик, не лій, Бо ти не ка - за - ли,
Бо ма - ли па - стуш - ки До по - ля ви - ґна - ли,
Гей, до по - ля ви - гна - ли.

Не лій дойджик, не лій,
Бо ти не казали, Двічі
Бо мали пастушки
До поля вигнали,
Гей, до поля вигнали.

Не лій дойджик, не лій,
Бо ти не казали, Двічі
Бо мене, сироту,
На поле вигнали,
Гей, на поле вигнали.

На поле вигнали,
Меринді не дали, Двічі
Не лій, дойджик, не лій,
Бо ти не казали,
Гей, бо ти не казали.

На поле вигнали,
Загортки не дали, Двічі
Не лій, дойджик, не лій,
Бо ти не казали,
Гей, бо ти не казали.

Не лій, дойджик, не лій,
Бо тя ту не треба, Двічі
Обийд поза гори,
Вернийся до неба,
Гей, вернийся до неба.

Як я волки напасала

Рухливо

Як я вол - ки на - па - са - ла,
Те - ля, те - ля, те - ля - ля, І так со - бі
за - спі - ва - ла: Те - ла, те - ля, те - ля - ля!

Як волки напасала,
Теля, теля, теля-ля,
І так собі заспівала:
Теля, теля, теля-ля!

Мала-м няня заверуху,
Теля, теля, теля-ля.
Окрутив мя до кожуха,
Теля, теля, теля-ля!

Мама ся з ним посварила,
Теля, теля, теля-ля.
З кожуха мя викрутила,
Теля, теля, теля-ля!

Я сой бача

Помірно

Я сой ба-ча барз юж ста - рий, Не до - жи - ю
до я - ри, Не бу - де мі зо - зу - лень - ка ку - кац
На тім мо - їм ко - ша - рі. Го - ре сой
о - веч - ки, Го - ре до - ли - на - ми,
Я сой ба - ча ста - рий, Не пі - ду
за ва - ми. Гей, дзи - на, дзи - на, дзи - на, Дой дом,
Гей, дзи - на, дзи - на, дзи - на, Дой дом!

Я сой бача барз юж старий,
Не дожию до яри,
Не буде мі зозуленька кукац
На тім моїм кошарі.

Горе сой овечки,
Горе долинами,

Я сой бача старий,
Не піду за вами.

Гей, дзина, дзина, дзина,
Дой дом! Двічі

Мам я косу, косічку

Мам я косу, косічку,
Мам я косу остру,
Она мі покосит, бо мусит,
На самім горбочку.

Мам я косу, косічку,
Мам я косу тупу,
Она мі покосит, бо мусит,
Чатиноньку суху.

Добрі тому коса косит

Добрі тому коса косит, (2)
Што му мила їси носит. (2)

Не шкодит му горбок, яма, (2)
Хоц і коса неклепана. (2)

Добрі тому Пан-Біг дає, (2)
Што на горі кошар має, (2)

А під гором колибечку, (2)
Серед села фраїречку. (2)

Мам я косу

Мам я косу од тамтого рочку, (2)
Моя коса добрі косит по самім горбочку.

Мам я косу, мам я косу добру, (2)
Моя коса добрі косит коминичку дробну.

Мам я граблі без єдного зубця, (2)
Але я їх добрі продам, бо мам на ні купця.

Чи, дівчата, чуєте

Чи, дівчата, чуєте,
Де на траву –
Червена ружа, дробна фіалка, –
Підете?

І я піду за вами,
Накошу вам –
Червена ружа, дробна фіалка, –
Отави.

Ой накошу, накошу,
На купочку –
Червена ружа, дробна фіалка, –
Наношу.

Не повіджте нікому,
Будете мац –
Червена ружа, дробна фіалка, –
Готову.

Ми кошеной не хцеме,
Ми си сами –
Червена ружа, дробна фіалка, –
Нажнеме.

Ой жено моя

Ой жено моя,
Чом ся не обуєш? (2)
Зимна роса а ти боса,
Здравя собі псуєш. Двічі

Швиденько

Ой же - но мо - я, Чом ся не о - бу - єш?

Чом ся не о - бу - єш? Зим - на ро - са

а ти бо - са, Здра - вя со - бі псу - єш.

Ой мам я косу,
Але ньом не кошу, (2)
Бо я свою косу, косу
Коло себе ношу. Двічі

Ой мам я лучку
В глубокій долині, (2)
Ани трава, ни отава
Нигде не загине. Двічі

ПРО РОДИННЕ ЖИТТЯ ТА ЖІНОЧУ ДОЛЮ

Терпиш ти дома

Помірно

1.(4)Тер - пиш ти до - ма гір - ку не - до - лю,

По - о - реш грун - ти, у - пра-виш ро - лю, По - лю і до - ма

все бі - да є, Што ти не згни - ло, то град ви - б'є.

2.(3.5)А кро - мі то - го пла - ти по - дат - ки, Кор - ми жов - ні - ра,

ре - кру - та дай, По - тім суд зем - ский хап за о - ста - тки,

Та - ке то жи - тя, та - кий то рай. 6.Ой так, так,

Та - ке то жи - тя, та - кий то рай. 6.Ой так, так,

зе - ле - ний гай, Ти мій А - дам, з то - бо - ю рай!

Терпиш ти дома гірку недолю,
Пooреш грунти, управиш ролю,
В полю і дома все біда є,
Што ти не згнило, то град виб'є.

А крім того плати податки,
Корми жовніра, рекрута дай,
Потім суд земский – хап за остатки,
Таке то житя, такий то рай.

Сли ся ожениш в лиху годину,
В полі і дома все біда є,
Зійдеш з дороги, ступиш в хатину,
Жінка ти скаже, що-сь п'яний є.

Ой жінко, жінко, та й не скаржися,
Що-м трохи випив, та відчепися.
Маю з тобою житя, як гай,
Ти моя Єва, з тобою рай.

А коби ти знав, мій чоловіче,
Яке то з тебе зіленько є,
Хто коли схоче – п'яним тя видит,
Бо-сь в кождій хвили все п'яний є.
Ой так, так, зелений гай,
Ти мій Адам, з тобою рай!

Піду я до гаю

Рухливо

Пі - ду я до га - ю,

га - ю зе - ле - но - го, На - збе - рам си хме - лю,

1. хме - лю при - ста - ло - го.
2. хме - лю при - ста - ло - го.

Піду я до гаю, гаю зеленого,
Назберам си хмелю, хмелю присталого. (2)

Назберам си хмелю, хмелю присталого,
Наварю си вина, вина червеного. (2)

Наварю си вина, вина червеного,
Запрошу си гості, всю свою родину. (2)

По богатшу сестру тра фіру післати,
А по ту біднійшу лиш переказати. (2)

Богатшую сестру штирми кіньми везут,
А тую біднійшу лиш піхотом ведут. (2)

Богатшая сестра когута привезла,
А тая біднійша барана привела. (2)

Богатшую сестру за стіл засаджают,
А тую біднійшу вколо проганяют. (2)

Тій богатшій сестрі дают їсти-пити,
А тії біднійшій кажуть домню іти. (2)

А ідий ти, сестра, ідий ти додому,
Звариш дітьом їсти, то прийдеш потому. (2)

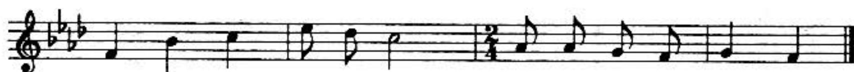
Іде она домню, люде єй питают:
Чого ж ви ідете – Там музики грают. (2)

Пришла она домню, сіла си на лаву,
Діти мої, діти, я роду не маю! (2)

А Боже мій, Боже

Не швидко

А Боже, мій Боже, што я наробила,
Люде по вечері, а я не палила.

Ани-м не палила, ани не запалю;
Фраїр ся мі женит, а я г'велькім жалю.

Фраїр ся мі женит, піду на веселє,
Піду ся припатрац, яку паню бере.

Сідит она, сідит, медже дружечками,
Утерат си очка гусіма перками.

Утерат си очка, силзи і падают,
На сивім камени ямки вибивают.

Добрий вечір, моя жено

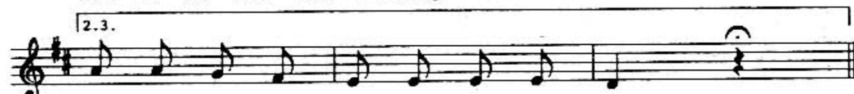
Помірно

Добрий вечір, моя жено, же-с до мя пришла,
Же тебе ту рука боска до мя принесла.

Принюс тя ту з неба Бог,
То заплатиш за мя довг,
Жеби мя тот пес шинкар
По голові не товк.

А не того я ту пришла, би-м за довг платила,
Жеби-м за тя гроша дала – глупа бим-м била;

Ти ту пиєш одрана,
А я працюю сама
На тоти бідни сироти,
На тя галгана.

Не крич, не крич, моя жено, не злост же ся так;
Як я приду додому, порахуюся,

Намоченим мотузом
Кости тобі обложу,
Жеби-с знала як маш жити
Зо своїм мужом!

Дала-с мя, мамичко

Помірно

Да - ла-с мя, ма - мич - ко, Ой да
ла, ой да - ла, Так, як то - ту ко - но
пель - ку Ой в бо - ло - то во - пха - ла.

Дала-с мя, мамичко,
Ой дала, ой дала,

Так, як тоту конопельку
Ой в болото вопхала.

Як тій конопельці
В тім болоті бити,
Так, мамичко, и мі бідній
Ой на тім світі жити.

Ой мамусь, мамочко,
Трясе ся мі очко,
Вера, трясутся мі обі,
Ой пришла би-м ку тобі.

Не зато би-м пришла
Жеби-с мя гостила,
Але зато я би пришла,
Ой жеби-м тя виділа.

Купала-с мя, мамусь,
В коломутній воді,
Сама дала-с мя до біди,
Ой тепер плачме обі.

На дільци, на вершку

Не швидко

На діль - ци, на верш - ку, дав мі ми - лий

груш - ку, Ой я йо - му гу - зі - чок

на йо - го лай - би - чок.

На дільци, на вершку, дав мі милий грушку,
Ой я йому гузічок на його лайбичок.

Повідав мі милий, же ма штирі воли,
Жеби-м за не пішла, то мі буде добрі.

А я за не пішла, нема лем телята,
Тепер ся мя тикат біда вшеляка.

Повідав мі милий, же ма штирі воли,
Же мя буде возив з хижи до комори.

А він мя не возит, лем все на мя грозит,
Же ніж буде жити, то мя буде бити.

Мамко моя, мамко, серце мі ся замкло,
Де то тоти ключи, што до серця суци?

Влетіла мушка

Влетіла мушка в ядловец, (2)
Ліпши паробок, як вдовец. (2)

Бо вдовец бие, катує, (2)
А паробок кохат, цілує. (2)

Бо вдовец би мі вимовляв, (2)
Же першу жену ліпшу мав. (2)

За тамтой першой небіжки (2)
Били на маслі періжки. (2)

А за той другой паплюги (2)
Нема на воді пампуги. (2)

А за той третьой циганки (2)
Нема на варі стеранки.

Червена ружа

Помірно

Чер - ве - на ру - жа, яд - ло - вец,

Чер - ве - на ру - жа, яд - ло - вец,

Ліп - ший па - ро - бок, па - ро - бок ліп - ший,

Ліп - ший па - ро - бок, як вд - овец.

Червена ружа, ядловец, (2)
Ліпший паробок, паробок ліпший,
Ліпший паробок, як вдовец.

Бо вдовец бие, катує, (2)
Паробок стискат, стискат паробок,
Паробок стискат, цілує.

Червена ружа трояка, (2)
Мала я мужа, мужа я мала,
Мала я мужа пияка.

Муж нич не робит, лем все п'є (2)
Приде додому, додому приде,
Приде додому, мене б'є.

Не бий мя, мужу, не карай, (2)
Лишу ти діти, діти ти лишу,
А сама піду за Дунай.

А як за Дунай їхала, (2)
Білом хусточком, хусточком білом,
Білом хусточком махала.

А за той першой небіжки (2)
Плавали в масти, в масти плавали,
Плавали в масти періжки.

А за той другой небоги (2)
Плавали г' воді , г' воді плавали,
Плавали г' воді стоноги.

Боже, Боже, што ти мі дав

Помірно

Боже, Боже, што ти мі дав,
До серденька великий жаль,
До серденька, до мойого
Ой не вийде мі нигда з нього.

Боже, Боже, што мі з того,
Же я пішла за старого:
Старий лежит, в грудях храпит,
Ей, мене млоду не облапит.

Сама я ружу садила

Помірно

1.(4.)Са-ма я ру - жу са - ди-ла, Са-ма я ру - жу сі - я-ла,

2.(3.)Час, дів-ча - та, за - муж и - ти, Час, дів-ча - та, і по-ра,

Са-ма я хлоп - ця ой по-лю-би - ла, Са-ма-м ся за не од - да-ла.

Сама я ружу садила,
Сама я ружу сіяла,
Сама я хлопця ой полюбила,
Сама-м ся за не оддала.

Час, дівчата, замуж іти,
Час, дівчата, і пора,
Я віддалася молоденькая,
Тепер мя болит голова.

Діти плачут, – хотят їсти,
Діти плачут, – хотят спати,
А на постели чоловік лежит,
Каже си люльку подати.

Сама я діти кормила,
Сама я діти вкладала,
Щаслива би я у Бога била,
Кеби я мужа не мала!

А ци ти мя на путиску зналяс

А ци ти мя
На путиску зналяс, (2)
Же мя биєш
Каждий ден по два раз? Двічі

Жваво

А ци ти мя На пу - ти - ску зна - ляс,

На пу - ти - ску зна - ляс, Же мя би - єш

Каж - дий ден по два раз, Же мя би - єш

Каж - дий ден по два раз?

Взяв ти зо мном
Воли і корови, (2)
Взяв ти зо мном
Всіляки прибори. Двічі

Взяв ти зо мном
Коника у сідлі, (2)
Што він стояв
По коліна в сріблі. Двічі

Взяв ти зо мном
Перину писану, (2)
Взяв ти зо мном
Ладу малювану. Двічі

Взяв ти зо мном
Качки, кури, гуси, (2)
Кед лес мя взяв,
Любити мя мусиш. Двічі

Як я ішов през горечку

Як я ішов през горечку,
Іщи не бив ден, (3)
Спіткав я там шварне дівча,

Помірно

Як я і - шов през го - реч - ку,
Спіт - кав я там швар - не дів - ча,

І - щи не бив ден, І - щи не бив ден, І - щи не бив ден,
Што по - ло - ло лен, Што по - ло - ло лен, Што по - ло - ло лен.

Што пололо лен. (3)

Сказав я ї – добре щастя,
Ти, што полеш лен! (3)
Тилько мене моя мамця
Научила лем. (3)

Воліла-с мя, моя мамцю,
До кляштору дац, (3)
То би я ся научила
На органах грац. (3)

Ой, а што ж то за органи
В новом кляшторе, (3)
Сідит дівча за столичком
Засмучене. (3)

Сідит дівча за столичком,
Як ружовий квіт, (3)
Заплакало чорни очи,
Змінився ї світ. (3)

Чого плачеш, чом нарічеш,
Чого тобі жаль? (3)
Того вінка зеленого,
Што-с мі вчера взяв. (3)

Била я весела

Била я весела, але не в тім рочку,
Пішла мі веселіст за гору височку.

За гору височку, за море червене,
Юж моє серденько не буде веселе.

Вийду на долину і там собі стану,
Кому ж я ся, Боже, до ручок достану.

Стяли бучка, стяли, стяли зеленого,
Взяли за воячка фраїра мойого.

Єдного мі взяли, другого ся строят,
Ци тоти панове Бога ся не боят?

Опила-м ся, опила

Опила-м ся, опила,
Што я буду робила?
Опила-м ся на меде,
Хто мя домів одведе?

Такий ся мі залицяв,
Што ногавиц пожичав,
Не піду я за нього,
Ногавиці не його.

Гором іду, коні веду

Гором іду, коні веду,
Попід гори воли жену,
Хто би не мав, дав би-м му дав,
Бо мі з ними велька біда.

Боже, Боже, карав єс мя,
З ледачином зв'язав єс мя.
Ледачина в корчмі пиє,
Приде додом, мене биє.

Зозуленька кукат

Зозуленька кукат, моє серце пукат,
Зозуленька в гаю, моє серце в жалю.

Зозуля кукала, правду повідала,
Же я там не буду, де-м ся виховала.

Де-м ся не родила, де-м ся не ховала,
Мушу привикати, де мя мати дала.

Ой Боже мій, Боже, яка я нещасна,
Юж моя зіронька на небі загасла.

Дольо моя, дольо, дольо нещаслива,
Де ти товди била, як мя мац родила?

А била я, била, у сіньох, за двермиі,
Пустила-м ся до хиж, – двері мі заперли.

Бодай тота душа нигда не сконала,
Што мі перед дольом двері замикала!

Співаночки мої

Співаночки мої,
Ой де я вас подію,
Піду до лісика,
Ой, там я вас посію.

Будут там дівчата
По траву ходити,
Співаночки мої,
Ой будут находити.

Зроблю я з вас, зроблю,
Ой што найкращу грядку,
Жеби-сте остали,
Ей, людям на пам'ятку.

Ой а верше мій

Швиденько

Ой а вер - ше мій, вер - ше,____ Ей, мій зе

ле - ний вер - ше,____ Юж мі так не бу - де,

Ей, як мі би - ло пер - ше.____

Ой а верше мій, верше,
Ей, мій зелений верше,
Юж мі так не буде,
Ей, як мі било перше. Двічі

Ой бо перше мі било,
Ей, до полудня спати,
А тепер я мушу,
Ей, вчас рано вставати. Двічі

Ой юж мі так не буде,
Ей, як мі било влони,
Юж мі не заквитне,
Ей, квіток на яблони. Двічі

Ой добрі било влони,
Ой не знам того рочку,
Хто ж мі буде лігав,
Ей, коло мого бочку. Двічі

Ой співаночки мої,
Ой де я вас подію,
В святу неділеньку,
Ей, по горах розсію. Двічі

Верба, верба кучерява

Помірно, тужливо

Верба, верба кучерява, (2)
Одкаль ти такий кучер взяла? (2)

Бистра вода корін мила, (2)
Не піду замуж рочок, зо два, (2)

Але піду на п'ятого (2)
За пиячиска проклятого. (2)

Гварят люде, же він не п'є, (2)
Щовечеронька з корчми іде. (2)

Вечеронько, то раноньком, (2)
Пропив коника за гороньком. (2)

Пропив коня вороного, (2)
Іде до стайні по другого. (2)

Мила його наперед нього, (2)
Дає дуката золотого. (2)

А в облачку дверка мала, (2)
В вишневім садку ночувала. (2)

А зозуля: ку-ку, ку-ку, (2)
За што я бідна терплю муку? (2)

Не пию палюнку

Помірно

Не пию палюнку, лем арак, лем арак, (2)
Не піду я домім, аж взаран, аж взаран,
Ой аж взаран, аж взаран.
Не пию палюнку, лем палену воду, (2)
Не люблю дівчатко, лем його подобу,
Ой лем його подобу.
Пияв би я, пияв, кеби-м жени не мав, (2)
Жену мам ледашто, пити не мам за што,
Ой пити не мам за што.

В неділю рад палюнку пию

Повільно

1.(2)В не - ді - лю рад па - люн - ку пи - ю,

3.При - шла, бо - же, прий - мий, свя - та не - ді - лень - ка,

В по - не - ді - льок

Пи - ла би ся, пи - ла,

я єй не ви - лі - ю, Гвів - то - рок рай - цю - ю,

І - щи со - бі при гу - дач - ку тан - цю - ю.

В неділю рад палюнку пию,
В понедільок я єй не вилію,
Г' вівторок райцюю,
Іщи собі при гудачку танцюю.

В середу час би домім піти.
А в четвер би дашто зробити,
В п'ятницю, в суботу,
Треба би нам порахувац роботу.

Пришла, Боже, приймий, свята неділенька,
Пила би ся, пила, сладка палюненька,
І то так ден по ден,
Пила би ся палюнечка кождий ден.

Кади їду, тади їду

Швиденько

Кади їду, тади їду,
Корчми не минаю,
Дай, шинкарю, горівочки,
Хоц гроший не маю!
Дай, шинкарю, горівочки,
Дай, шинкарю, меду,
Бо я свою фраїрочку
Додомоньку веду.

Зумерла мі жена

Не швидко, тужливо

Зумерла мі жена, юж я вдовец, (2)
Дам єй поховати (2)
Під ядловец.

Бере ся і яма на цментарі, (2)
Жено моя люба, жено моя добра,
Под додому!

Юж я ти не піду, лем ся ожень, (2)
Лем тоти діточки, дрібни сироточки
Не розожен.

Єдно в кабатику – на службину,
І друге в сурдутку – на службину,
А третє в кошельці, четверте в пеленці –
Під перину.

Ой кажда дівчина

Ой кажда дівчина в селі хлопця має,
А о мі, сироті, нихто нич не знає.

Вийду на музику, там хлопці гуляют,
Берут дівки в танец, а мене не знают.

Я бідна сирота стою и думаю,
Нихто мя не бере, бо поля не маю.

Мамо моя, мамо, што ти наробила,
Же-с мене на світі без поля лишила?

Тече вода, тече, на тихім Дунаю,
Піду я ся втоплю, бо щастя не маю.

Долов теметовом

Долов теметовом
Бистра вода біжит,
Юж наша мамичка (2)
В чорній землі лежит.

Лежит она, лежит,
Юж нигда не встане,
Моє смутне серце (2)
Плакати не стане.

Бо моє серденько
З камена твердого,
Потріскатся во мі (2)
З жалю великого.

Встанте, мамо, встанте,
Юж-сте ся виспали, –
Посмотте сироти, (2)
Што по вас остали.

А било то пред ляти

А било то пред ляти. (2)
Як бив богач богатий. (2)

Помірно

А Лазар бив убогий, (2)
То він лежав на гної. (2)

Пси окрухи зберали (2)
Та й Лазаря ховали. (2)

А як богач то дознав, (2)
То свої пси запріц дав. (2)

Ой богачу, брате мій, (2)
Та т' ся надо мном змилуй! (2)

Дай мі соли і хліба, (2)
Заплатит ти Бог з неба. (2)

Не минула година, (2)
По Лазаря новина. (2)

Пришли по не ангели, (2)
Та го до неба взяли. (2)

Не минула година, (2)
По богача новина. (2)

Пришли по не два чорти (2)
Та го хтіли зожерти. (2)

Як го взяли, так несли (2)
Понад гори, над ліси. (2)

Пришли они пред пекло: (2)
Отвор, старший, окенко! (2)

Зложили го на стольцу, (2)
Давали му пиц смольцу.

Пий, богачу, то вино, (2)
Бо-с го не пив, як живот. (2)

Богач пиє і думат, (2)
Же му в горлі гірко барз. (2)

Розозрився широко, (2)
Взрів Лазаря високо. (2)

Ой Лазарю, брате мій, (2)
Та т' ся надо мном змилуй! (2)

Умоч г'мори палец свій, (2)
Охлад ти язик мій.

Чого ж ти мя братом звеш, (2)
Кед я смердів яко пес? (2)

Мав-ес срібло і злото, (2)
Вшитко зишло на блото. (2)

Мордували зли дуси (2)
На срібернім ланцусі. (2)

КОЛИСКОВІ

А люляй мі, люляй

А люляй мі, люляй дітино од Бога,
А кеби я тебе приколисац могла.

Кеби ти мі уснув хоцкі на годину,
Мала би я тебе за добру дітину.

А люлю мі, люлю, під зелену дулю,
Дуля ся розвиє, дітину прикриє.

Колисала би-м тя і гводне і вночи,
Кеби-м ся діждада од тебе помочи.

А люляй мі, люляй, моє мале дітя,
Підеме до гаю назбераме квітя.

Люляй же мі, люляй, мій квітку молодий,
Як ти мі виростеш, подаш ти мі води.

Ой люляй же мі, люляй

Ой люляй же мі, люляй,
Кед мі маш люляти,
Бо я тебе не мам
Коли колисати.

Ни я тебе не мам
Коли колисати.

Повільно

Ни я тобі не знам
Красьні заспівати.

А люляй мі, люляй,
Пренайдражший пташку,
Нашто я тя ховам
На ту біду тяжку.

Люляй же мі, люляй,
Дітятко маленьке,
Дітятко маленьке,
Красне, білюсеньке.

А люляй мі, люляй,
Сиви очка стуляй,
Сама би-м стуляла,
Кеби-м сиви мала.

А люляй мі, люляй,
Мій сивий голубе,
Хто тя заколише,
Як мене не буде?

А люляй мі, люляй,
Як мі маш люляти,
Як мі будеш спати,
Вшию ти кабатик.

А усний мі, усний,
Великий виросний,
Ангел тя зобудит,
Він тебе рад видит.

Як кральова сова

Як кральова сова (2)
Весіля справляла, (2)

Сестриця лисиця (2)
Сина оженила. (2)

Два брати каплуни (2)
Житце молотили, (2)

Курочка з когутом (2)
До млина носили. (2)

Курочка з когутом (2)
До млина носили. (2)

Баран житце меле, (2)
Вівця мірки бере, (2)

А гуска сірая (2)
Хліб до пеца валят. (2)

Гусак на ню сичит, (2)
Хліб до пеца тичит. (2)

Медвід їм газдує, (2)
Вовк з козом танцює. (2)

Хватив вовк козиско, (2)
Втяв з ньом о пнячиско. (2)

Гоя, коза, гоя, (2)
Юж лес тепер моя! (2)

СОЦІАЛЬНО-ПОБУТОВІ

ЖОВНІРСЬКІ

ЕМІГРАНТСЬКІ

СОЦІАЛЬНО-ПОБУТОВІ

Гори наши

Помірно, тужливо

Гори наши, гори наши,
Гори наши Карпати,
Нихто не зна, не буде знав,
Кілько ви в нас вартате.Двічі

Гори наши, гори наши,
Гори наши Бескиди,
Що вас дати не казали
Наши діди-прадіди. Двічі

Гори наши, гори наши,
Гори наши Карпати,
Не змінив би-м вас, (2)
Гей, за жадни дукати. Двічі

Гори мої

Гори мої, гори зелени,
В прекраснім віночку сплетени,
Шовковом травичком накрити,
Роками-віками забити.

Помірно

Го - ри мо - ї, го - ри зе - ле - ни,

В пре - крас - нім ві - ноч - ку спле - те - ни,

Шов - ко - вом тра - ви - чком на - кри - ти,

Ро - ка - ми - ві - ка - ми за - би - ти.

Гори мої, гори прекрасни,
Як на небі зіроньки ясни,
Як в гаю ружи червоненьки,
Таки мому серцю миленьки.

Гори мої, гори Карпати,
Дорогши, як злоти дукати,
Дорогши од вшитких гор світа,
Цне ся мі за вами од літа.

Гори мої, гори скалисти,
Аж попід небеса фалисти,
Своїми білими верхами
Помішани часто з хмарами.

Чучарик з Чучаром в дубочку,
Гомоля з Кичером при бочку,
Лемко став та й думку думає,
Жаліє же долі не має.

Бив я паробочок

Бив я паробочок, не било мі пари,
Закля я любував (2)

Дівча білой твари.

Жеби такий другий, як я, паробочок,
Розвалили би сме (2)
Зборівский замочок.

Як мя мате забиц, забийте мя в ярку,
Най ко мі приходят (2)
Дівки на фіалку.

Фраїречко моя, маш мя випровадиц
На тоту гіроньку, (2)
Де мя мают забиц.

Научили сме ся оба к едній ходиц,
А чи нам не буде (2)
Дакотрому шкодиц?

А пришов я до корчмички

А пришов я до корчмички,
А в корчмичці грают; (2)
А я собі з качмаречком,
Качмарка ся палит. Двічі

А я собі з качмаречком
Гуляц і танцювац, (2)
Гей, а мої братішкове
Стодолки рабувац. Двічі

Жваво

А при - шов я до кор - чми - чки, А в корч - мич

ці гр - ают; А в корч - мич - ці гр - ают;

1.

А я со - бі кач - ма - реч - ком, Кач - мар - ка

2.

ся па - лит, Кач - мар - ка ся па - лит.

Ей, кукурику, грайце,
Коники, сідлайце, (2)
Ой а тилько за вратами
Єдного зоставце. Двічі

Ой не їдте горами,
Але долинами, (2)
А як я си погулям,
Поїду за вами. Двічі

Ой гуляй собі, гуляй,
Качмаречко тлуста, (2)
Бо юж твоя стодолка
І комірка пуста. Двічі

Ой ключики за пасом,
Конички за лясом, (2)
Ей, а як ся заран дознаш,
Заплачеш ти гласом. Двічі

Над Галичом ясна зоря

Над Галичом ясна зоря, (2)
Тихий вітер віє з моря. (2)

Досить швидко

Уже, уже стан, русине, (2)
Твоє ім'я не загине! (2)

Векша сторона за нами, (2)
Юж вороги під ногами. (2)

Юж вороги утікают, (2)
Бо їм права пропадают. (2)

Грими, Дністре, шуми, Сяне, (2)
Радість, радість, галичане! (2)

ЖОВНІРСЬКІ

В неділеньку ясне сонце сходит

Маршово

В не - ді - лен - ьку я - сне сон - це схо - дит,

Ла - сті - воч - ка ви - хо - дит; Пос - мот, дів - ча,

по мі - сті Лем - бер - ку Юж ся Ян - чик про - хо - дит.

В неділеньку ясне сонце сходит,
Ластівочка виходит;
Посмот, дівча, по місті Лемберку
Юж ся Янчик проходит.

Проходит ся по місті Лемберку,
Аж му шабля сталює,
Посмот, дівча, по місті Лемберку
Юж ся Янчик шнурує.

Шнурує ся єдвабном хустечком,
Аж му сизли падают;
Посмот, дівча, по місті Лемберку,
Юж му мундур давають.

Давают му цілий мундур його
І коника враного,
Посмот, дівча, по місті Лемберку,
Юж він сідат на нього.

А як він сів на враного коня,
Три раз він ся обруцив,
Посмот, дівча, по місті Лемберку,
Юж ся з тобом розлучив.

Розлучив ся на дві, на три слова,
І на єдно знаменя,
Посмот, дівча, по місті Лемберку,
Будеш моя, або нє.

А в неділю рано

Маршово

А в неділю рано ще сонце не сходит,
Молоденький жовнір по касарні ходит. (2)

По касарні ходит, шаблю в руках носит,
Пана капітана о урльоп ся просит. (2)

Пане капітане, пусте мя додому.
Лишив я дівчину, сам не знаю кому. (2)

Пущу я тя, пущу, але не самого,
Кажу осідлати коника сивого. (2)

Коника сивого і нове сіделце,
Підеш до дівчини, розвеселиш серце. (2)

Їде жовнір, їде, ворота минає,
Вийшла стара мати жовніра витати. (2)

Пане жовніроньку, ходіт же до хати,
Бо ваша дівчина хоче умирати. (2)

На онгарскій, на офі

Помірно

На он - гар - скій, на о - фі Бі - ла ру - жа
про - кви - тат, Там он - гар - ска та - я ка - сар - неч - ка
Бі - лом ша - том на - кри - та.

На онгарскій, на офі
Біла ружа проквитат,
Там онгарска тая касарнечка
Білом шатом накрита. Двічі

Бивают в ній панове
Войскови офіцире.
Єдна мати свого сина мала
І того ї забрали. Двічі

Як они го забрали,
Дали йому конична,
Кілько разів він на нього сідат.
Заболит го главичка. Двічі

Главичка го заболит,
Шабелька му задзвонит,
Ани єдно з той мойой родини
Не приде мі на погріб. Двічі

Ани отец, ани мац,
Ани сестра, ани брат,
Ани моя, моя найmиленьша
Не приде ся пожегнац. Двічі

Не придеся пожегнац,
Ани мені ручку дац,

Ани моя, моя наймиленьша
Не приде мі ручку дац. Двічі

Недалеко в тій дзедзинє

Помірно

Не - да - ле - ко в тій дзе - дзи - нє, Не - да - ле - ко
в тій дзе - дзи - нє, Ой ве - льо мло - дих
хлоп - ців ги - не, Ой ве - льо мло - дих хлоп - ців ги - не.

Недалеко в тій дзедзинє, (2)
Ой вельо млодих хлопців гине. (2)

Вивели їх під мураву, (2)
Гей, попід ножки їм стріляли. (2)

Летят кулі за кулями, (2)
Ой, тече кровця ярочками. (2)

Єден кричит: ратуйте мя! (2)
А другий кричит: добийте мя! (2)

Третій кричит: копте яму! (2)
Гей чвартий кричит: кинте мя в ню! (2)

Кеби моя мати знала, (2)
Гей, в порох би ся розсипала. (2)

А воячок, неборачок, (2)
Ой стоїт в поли, яко крячок. (2)

А хто хоче войну знати

Маршово

А хто хо - че вой - ну зна - ти,

А хто хо - че вой - ну зна - ти, Не - хай ї - де

жи - то жа - ти, Не - хай ї - де жи - то жа - ти.

А хто хоче войну знати, (2)
Нехай їде жито жати. (2)

Там дівчина жито жала, (2)
Сіла на сніп та й думала. (2)

Іде жовнір з України (2)
Та й керує до дівчини. (2)

Дівча, дівча, як ся маєщ, (2)
Чого сідиш та й думаєш? (2)

А я сіджу та й думаю, (2)
На країну споглядаю. (2)

Як улани ся цвітлуют, (2)
Шабельками вививают. (2)

Шабельками вививают, (2)
Біле тіло розтинают. (2)

Біле тіло розтинают (2)
І могили розкладают. (2)

Від Австриї до Москаля (2)
Плине річка кирвавая. (2)

А коло той кирвавиці (2)
Сідит жовнір на травиці. (2)

З правой ручки кров ся ліє, (2)
А на лівій гвер тримає. (2)

Возмий, возмий піску жменю, (2)
Посій, посій на каменю. (2)

Як ти лісок житком зийде, (2)
Хтовди твій син з войни прийде. (2)

Не є піску, жеби зишов, (2)
Не є сина, жеби пришов. (2)

Штирнайцятий рік смутний настав

Помірно

Штир - най - ця - тий рік смут - ний на - став,

Штир - най - ця - тий рік смут - ний на - став,

Пер - шо - го серп - ня плач на край впав.

Штирнайцятий рік смутний настав, (2)
Першого серпня плач на край впав.

Першого серпня плач на край впав, (2)
Бо ся на войну каждий зберав, (2)

Бо ся на войну каждий зберав, (2)
В суботу гвечер вже каждий знав.

В суботу гвечер вже каждий знав, (2)
В неділю рано вже ся пращав.

Пращай мі, мамусь, пращай мі раз, (2)
Добре я знаю – по смерт іду.

Ой а пішов я до Львова, (2)
Заболіла ня голова.

А дали мене в ліс, на варту, (2)
Вистрілив кулю з граната.

Летіла куля через гору, (2)
Та й ударила у грудь мою.

Та й ударила у грудь мою, (2)
Потекла кровиця яречкою.

Потекла кровця яречкою (2)
Аж до тихого Дунаю.

А в тім Дунаю бистра вода, (2)
Там розмовляла жінка моя.

Там розмовляла жінка моя, (2)
А діти плачут – тата нема.

А діти плачут – тата нема, (2)
Хто ж нам пооре, прийде весна?

Хто ж нам пооре, прийде весна, (2)
Хто ж нам покосит, прийдут жнива?

Хто ж нам покосит, прийдут жнива, (2)
Хто ж нам змолотит, прийде зима?

Хто ж нам змолотит, прийде зима? (2)
Ой Боже, Боже – тата нема.

Калинка, калинка

Калинка, калинка, верхом червоненька,
За добрим шугайом жена молоденька.

Сієся, сієся татарка по лісі,
Сієся лелія для мого фраїра.

Там на горі студня і відро, і відро,
А мого милого нізвідки не видно.

Ішов мій миленький, ани ся не видно,
Лем му за дроженьку білих ніжок слідно.

Вербуют, вербуют гузаре на коня,
І я ся звербую, фраїречко моя.

Хлопец я си, хлопец, годував мя отец,
Годувала матка, цісар до остатка.

Юж лем поорав

Юж лем поорав пів перелога, раз,
Вишла миленька, їсти винесла
І рекла щестя перший раз. Двічі

Витай, миленька, витай, серденько, раз,
Тяжко-м поорав, лекше посію,
Зберати буду лекше зас.Двічі

Пришла мі карта до войска іти, раз,
Плаче миленька, плаче серденько,
Наріче тяжко, плаче барз. Двічі

Не плач, миленька, не плач, серденько, раз,
Войско вислужу, додому приду,
Газдувац буду, вера, зас. Двічі

Войско вислужив, додому пришов, раз,
Миленька-мила іншого має,
Мене не хоче, гірше зас. Двічі

Дівчатко шварне, не буд парадне, раз,
Подай мі ручку, подай правую,
Подай мі ручку, подай зас! Двічі

Подай мі ручку, подай правую, раз,
Побесідуйме і ся поженьме,
То буде гарді, вера, крас. Двічі

Там в Горлицях

Там в Горлицях, на вишнім облачку
Заберают хлопців за воячків.
Ой ти, віте, пошто-с нас забрац дав,
Кед я іщи своїх рочків не мам.

Таке серце мое розжалене,
Як желізо в огни розпечене,
Кед я іщи в осемнастім рочку,
Мушу носиц карабін на бочку.

Як я буду на войну їхати,
Дам я собі коничка ковати,
Дам я йому злотих клинців набиц,
Мила моя, мушу тя зохабиц.

Стримано

Там в Гор - ли - цях, на виш - нім о - бла - чку
За - бе - ра - ют хлоп - ців за во - яч - ків.
Ой ти, ві - те, пош - то-с нас за - брац дав,
Кед я и - щи сво - іх роч - ків не мам.

А будеш ти, мой мила, плакати,
Буду до тя дробний лист писати,
Дрбний листок на білім папері,
Де я буду стояв на кватері.

Сяніцка касарня

Досить живаво

Ся - ніц - ка ка - сар - ня з дрі - бно - го ка -
ме - ня, Ся - ніц - ка ка - сар - ня з дрі - бно - го ка -
ме - ня, А в ній пов - но вой - ска,
фра - ю - річ - ко мо - я.

Сяніцка касарня з дрібного каменя, (2)
А в ній повно войска, фраюрічко моя.

А я свого коня шумно вифутрую, (2)
Штоби мі ся світив, як промашерую.

Як помашерую сєдем миль за Дунай, (2)
Нич там не увидиш, лем тот німецкий край.

В тім німецкім краю крови по коліна, (2)
Не одна заплаче мамця наша рідна.

Як я на войну рукував

Як я на войну рукував, (2)
Шаблю, карабін шикував. (2)

Шабля, карабін світиться, (2)
Моя наймиленьша смутиться.

Ой Боже, Боже, Боже мій, (2)
Який то тяжкий рочек мій. (2)

Кошеля на мі сторгана, (2)
Штирі неділі не прана. (2)

Як я маширував

Швиденько

Як я ма - ші - ру - вав, ми - ла ша - ти

пра - ла, Як я ма - ші - ру - вав,

ми - ла ша - ти пра - ла,

В сту - де - ній во - дич - ці, тра - та - та,

В ко - лі - на сто - я - ла, ю - ха - ха!

Як я маширував, мила шати прала, (2)
В студеній водичці, тра-та-та,
В коліна стояла, ю-ха-ха!

А просив я од нєй білого рушничка, (2)
Жеби поутерац, тра-та-та,
Враного коничка, ю-ха-ха!

А она мі дала ту ружу-лелию, (2)
Жеби-м ся повернув, тра-та-та,
На тоту неділю, ю-ха-ха!

Капитан ся питат, што так красьні пахне? (2)
То біла лелия, тра-та-та,
Што мі дала мила, ю-ха-ха!

Юж на третій рочок

Досить жваво

Юж на третій рочок, як при войску служу,
Мам я дома красне дівча, все я за ним тужу.

Все я за ним плачу, все я о нім мишлю,
Ой, як піду до войска, то му дашто пришлю.

Ти, моя дівчино, біла і кохана,
Пишу я до тебе листок з вечера до рана.

З вечера до рана лист до тя посилам,
Бо я про тя, моє дівча, нигда не забивам.

Возми собі листок з білой розмарії,
Ой, а пак жеби-с пішла до потеграфії.

Жеби-с мі післала, то мі легше буде,
Ой бо юж моє серце про тя не забуде.

А я тобі пришлю золоту обручку,
Ой, а ти мені подаш свою праву ручку.

Золоту обручку і срібний перстеник.
Ой, ажеби люде знали, же зме заручени.

А там долов, під липиною

А там долов, під липиною (2)
Стоїт жовнір з дівчиною. (2)

Стоїт, стоїт, розмовляє, (2)
За рученьку потискає. (2)

Швиденько

1.А там до - лов, під ли - пи - но - ю

2.(3_11)Сто - їт, сто - їт, роз - мов - ля - є,

А там до - лов, під ли - пи - но - ю

Сто - їт, сто - їт, роз - мов - ля - є,

Сто - їт жов - нір з дів - чи - но - ю.

Сто - їт жов - нір з дів - чи - но - ю.

Ти, дівчино, ти молода, (2)
Відгадай мі шіст загадок! (2)

Як відгадаш, – моя будеш, (2)
Не відгадаш, – дурна будеш. (2)

А що сходит без насіня, (2)
А що росте без коріня, (2)

А що грає, голос має, (2)
А що плаче слез не має, (2)

А що біжит без прогону, (2)
А хто любит чужу жену? (2)

Я молода, я всьо знаю, (2)
Я всьо тобі відгадаю: (2)

Камін росте без коріня, (2)
Сонце сходит без насіня, (2)

Скрипка грає, голос має, (2)
Сокіл плаче, слез не має, (2)

Вода біжит без прогону, (2)
Жовнір любит чужу жену. (2)

В Бардийові на месце

В Бардийові на месце
Біла ружа розцвитат,
Бардийовска велька почта
Білом бляхом покрита.

Мешкают в ній панове,
Німецки офіцире,
Єдна мати сина мала,
І так його забрали.

Не плачте ви, мамичко,
Бо я юж мам конічка,
Кельо разів на не сідам,
Заболит мя главичка.

Главичка мя заболит,
Шабелька мі задзвонит,
Не прийде мі на мій погріб
Жадно з мойой родини.

Ани отец, ани мать,
Ани сестра, ани брат,
Ани моя наймиленьша
Не приде мі ручку дать.

Поле, поле, поле широке

Швиденько

По - ле, по - ле, по - ле ши - ро - ке!

Хто же бу - де по - ле о - рав, Як я бу - ду ма - сі - ру - вав?

По - ле, по - ле, по - ле ши - ро - ке!

Поле, поле, поле широке!
Хто же буде поле орав,
Як я буду масірував?
Поле, поле, поле широке!

Овес, овес, овес зелений!
Хто же буде овес сіяв,
Як я буду шабльом звивав?
Овес, овес, овес зелений!

Трава, трава, трава зелена,
Хто же буде траву косив,
Як я буду шаблю носив?
Трава, трава, трава зелена!

Кому, мамусь, кому

Кому, мамусь, кому кошуленьку шиєш?
Тобі, сину, тобі, бо на войну ідеш. (2)

Помірно тужливо

Ой сину мій, сину, вернися додому,
Най я ти зачешу головоньку твою. (2)

Не будеш ти, матусь, не будеш ти знала,
Де ся моя кровця буде розливала. (2)

Як я машірував, отец на мя волав:
Вернися, мій сину, бо я тя виховав! (2)

Воячку, воячку, в сивім калапочку,
На кого зохабляш свою фраїрочку? (2)

Іде дойджик, іде, іде дойдж дрібненький,
Плачут мої очка за тобом, миленький. (2)

Не плач, мила, не плач, плач ти не поможе,
Хоц би-с душу дала, з войска не виможеш. (2)

Любилися двоє, як голубів пара,
Мусятся розийти, як та чорна хмара. (2)

Хмара ся розийде і дойджу не буде,
З нашого любліня нигда нич не буде. (2)

Ідут листи, ідут

Ідут листи, ідут
Од пана цисаря,
Же юж буде война (2)
На заран видана. Двічі

Цисар би воював,
Цисарівна не хце,

Не женьтеся, хлопці, (2)
Буде война еще. Двічі

Буде война, буде
Зо світа зогнана,
Не пущу милого, (2)
Піду на ню сама. Двічі

Як ся мя спитают
Угорски панове:
За кого, дівчино, (2)
Воюєш на войні? Двічі

Воюю, воюю
За свого милого;
Жеби не трафила (2)
Кулечка до нього. Двічі

Червена калина

Червона калина ні слодка, ні горка,
Ой та заплакала солдацкая жонка. (2)

Она заплакала, гірко заридала,
Же свого милого в солдати оддала. (2)

В солдати оддала до міста Варшави,
А в місті Варшаві биют барабани. (2)

Биют барабани, громко вибивают,
Молоди рекрути при войску бивают. (2)

Биют барабани, громко вибивают,
Не едній матері жалю додавают. (2)

А Боже мій, Боже, нащо я родивсе,
Нихто не заплаче хоц би я втопився. (2)

За богацким сином отец, мати плаче,
А за сиротином чорний ворон краче. (2)

За богацким сином плаче вся родина,
А за сиротином – молода дівчина. (2)

За богацким сином йдут попи з дяками,
А за сиротином – ворони з кавками. (2)

Думаш ти, дівчатко

Думаш ти, дівчатко, же то война шпас, (2)
Же побуду тижден, або дві неділі,
Приду домів зас.

Же побуду тижден, або годину, (2)
Зна то Пан-Біг з неба і Панна Мария,
Де я загину.

Заб'ют мене в турка, або в ті Руси, (2)

Неєдна стара мац за своїм синочком
Плакати мусит.

Хцеш, дівчино, знати, який обід мам? (2)
Та печеня кіньска і вода Дунайска –
Такий обід мам.

Хцеш, дівчино, знати, яий напій мам? (2)
Та вода студена, з кровію змішена –
Такий напій мам.

Хцеш, дівчино, знати, яку постіль мам? (2)
Одробина місця, під главом таністра –
Таку постіль мам.

Хцеш, дівчино, знати, як мі дзвоняют? (2)
Камаратя мої на тім чистім полі
З гверів стріляют.

Хцеш, дівчино, знати, як мя ховают? (2)
Камаратя мої на тім пустім полі
Techniques Ями копают.

Хцеш, дівчино, знати, хто за мном плаче? (2)
На тім чистім полі, на могилі мої
Ворона краче.

Чом дуб не зелений

Чом дуб не зелений, – бо го туча збила,
Жовнір невеселий, – доля нещаслива. (2)

А як же я маю веселенький бути,
Любив я дівчину, тяженько забути. (2)

Любив я дівчину за півдруга рочка,
Ніж ся не дізнали вороженьки з бочка. (2)

А як ся дізнали, дівча відобрали,
Мене молодого до войска забрали. (2)

Взяли мя до войска, як пташка з дубини, (2)
Жаль було лишити молодой дівчини. (2)

Чекай ти, дівчино, горе тобі буде,
Як підеш від мами медже чужи люде.

Бив я там на ринку

Бив я там на ринку,
Слишав я новинку,
Же будут дівчата
До войска брац;
Як я то услишав,
Барз лем ся утішив,
Же буду я з нима (2)
Маширувац.
Дівчата молоди,
Красни, як ягоди,
Не бійтеся войска,

Весело

Бив я там на рин - ку, Сли - шав я но - вин - ку,

Же бу - дут дів - ча - та До вой - ска брац;

Як я — то у - сли - шав, Барз лем

ся у - ті - шив, Же бу - ду я з ни - ма,

Же бу - ду я з ни - ма Ма - ши - ру - вац.

Кед з вами я.
Дівчатко, кохам тя,
Никому не дам тя:
Не дам тя никому,
Возму тя додому,
Ганцю моя!

А до нашой заградечки

А до нашой заградечки ясне сонце світит,
Посіяла моя мила (2)
Вшелияки квіти.

Посіяла, заграбала, біла ружа зишла,
Чого же ти, моя мила, (2)
До касарні пришла?

Кед лес пришла, сідай собі, можеш ночувати,

На тій моїй постеличці (2)
Єдну нічку спати.

Сіла мила та й заснула, спала аж до рана,
Рано встала, заплакала, (2)
Же єй болит глава.

Як тя мила глава болиц, било мі повісти,
Дав би я ти дошикувац (2)
Доктора довести.

А як доктор ку ній пришов, зараз і одгадав:
Чекай, дівча, до вечора, буде хлопец або цера
Заразіцка – зараз.

Чорна хмара наступає

Чорна хмара наступає, дрібний дощ іде,
А молоди жовніроньки п'ют горівку, п'ют. (2)

Ой п'ют они горівоньку, їдят ягідки,
Та ще собі споглядают на чужи жінки. (2)

Чужи жінки, як ягідки, як ружовий квіт,
А ти мені, шабелино, зав'язала світ. (2)

Возму я тя, шабелино, за остри боки,
Кину я тя, шабелино, в Дунай глубокий. (2)

Не швидко

Чор - на хма - ра на - сту - па - є, дріб - ний дощ і де, А мо - ло - ди жов - ні - ронь - ки п'ют го - рів - ку, п'ют.________ п'ют.

Плавай, плавай, шабелино, вчися плавати,
А я піду, молод жовнір, жінку шукати.

Там на горі два явори

Не швидко

Там на го - рі два я - во - ри, Тре - тій зе - ле - нень - кий, Ле - жит, ле - жит у шпи - та - ли Жов - нір мо - ло - день - кий.

Там на горі два явори,
Третій зелененький,
Лежит, лежит у шпитали
Жовнір молоденький.

Лежит, лежит, тяжко дише,
Буде умерати,

А ви, мої товарише,
Дайте мамі знати.

Мама пришла, мама пришла,
Барз ся розплакала,
Ой сину мій дорогенький,
Я тя не познала.

Як же ти мя, моя мамусь,
Маєш познавати,
Кед я лежу такий бідний,
Бо мушу вмерати.

А при войску не ховают
Ни попи, ни дяки,
Лем при войску поховают
Цісарски вояки.

Жеби-м не бив хлопцем

Швиденько

Жеби-м не бив хлопцем,
Не бив би-м жовніром,
Ей, не мав би-м кабата
З червоним ковніром. Двічі

Хлопець я си, хлопець,
Ґодував мя отець,
Ей, годувала матка,
Цісар до остатка. Двічі

Шабелька не моя, –
Пана цісарйова,

Ей, він ю мі дарував,
Жеби-м з ньом воював. Двічі

Шабелька не моя, –
Пана цісарйова,
Ей, як ся в ньой вирубам,
То сереньча моя! Двічі

На небі звіздочки,
То мої дружочки,
Ей, а куля із канона,
То ест моя жена. Двічі

Першого вересня

Досить швидко

Пер - шо-го ве - рес - ня Вой - ну ви-да - ва - ли,

Вшит-ких жов - ні - ронь - ків Вшит-ких жов - ні - ронь - ків

До вой-ска за - бра-ли, Та до вой-ска за - бра - ли.

Першого вересня
Войну видавали,
Вшитких жовніроньків (2)
До войска забрали,
Та до войска забрали.

Як ти, мій миленький,
На войну поспішиш,
Кому ти мя, милий, (2)
На кого мя лишиш?
Та на кого мя лишиш?

Лишу я тя тому,
Што світит на небі,

А о рочок, о два (2)
Вернуся ку тебі,
Та вернуся ку тебі.

Юж на третій рочок,
Як ся война точит,
Як я виплакую (2)
Свої чорни очи,
Та свої чорни очи.

Вишла на подвір'я,
Ручки заламала,
Як на землю впала, (2)
Гірко заплакала,
Та гірко заплакала.

Ідут з войни, ідут,
Юже повертают,
А мого милого (2)
Лем коника ведут,
Та лем коника ведут.

Ведут його, ведут,
В жалобнім закритий,
А юж мій миленький (2)
На войні забитий,
Та на войні забитий.

Не плач, дівча, не плач,
Не жалуй ти його,
Іде нас ту тисяч, (2)
Вибер си єдного,
Та вибер си єдного.

Хоц би вас ту ішло,
Як піни на морі,
Не зийде мі з мисли (2)
Мій милий николи,
Та мій милий николи!

Коло Осьвенчима

Коло Осьвенчима містечка (2)
Зазеленілася мі (2)
Травичка.

Досить жваво

Ко - ло Ось - вен - чи - ма мі - стеч - ка

Ко - ло Ось - вен - чи - ма мі - стеч - ка

За - зе - ле - ні - ла - ся мі,

За - зе - ле - ні - ла - ся мі Тра - вич - ка.

Коло той травички густий ліс, (2)
Стрітив я свою милу, (2)
Як ішла.

Она розмов'яла, плакала (2)
Чого-м я, милий Боже, (2)
Діждала!

Не плач ти дівчино, не смутся, (2)
Я з воєнки поверну, (2)
Возму тя.

А як ти з воєнки повернеш, (2)
То ти о мні, сироті, (2)
Забудеш.

А як би ти била сирота, (2)
Не носила би-с перстін (2)
Зо злота.

На березі береза стояла

Помірно

На бе - ре - зі бе-ре-за сто-я - ла, На бе - ре - зі
Під бе - ре - зом зо-зу-ля ку-ка - ла, Під бе - ре - зом

бе - ре - за сто - я - ла, Бе - ре - за сто - я - ла,
зо - зу - ля ку - ка - ла, Зо - зу - ля ку - ка - ла.

Варіант

Помірно

На бе - ре - зі бе-ре-за сто-я - ла, На бе - ре - зі
Під бе - ре - зом зо-зу-ля ку-ка - ла, Під бе - ре - зом

бе - ре - за сто - я - ла, Бе - ре - за сто - я - ла,
зо - зу - ля ку - ка - ла, Зо - зу - ля ку - ка - ла.

На березі береза стояла, (2)
Береза стояла,
Під березом зозуля кукала, (2)
Зозуля кукала.

Питаєся зозуля берези, (2)
Зозуля берези:
Чом береза біла, не зелена, (2)
Біла, не зелена?

Як я маю зеленая бути, (2)
Зеленая бути?
Кед підо мном стояли рекрути, (2)
Стояли рекрути.

З-під коріня воду наберали, (2)
Воду наберали,

Майорови коні напавали, (2)
Коні напавали.

Ти, майоре, ти великий пане, (2)
Ти великий пане!
Пуст же ти нас за большевиками, (2)
За большевиками!

Большевики – справедливи люде, (2)
Справедливи люде,
Вражій шляхті шибениця буде, (2)
Шибениця буде.

ЕМІГРАНТСЬКІ

А там долов при Дунаю

А там долов при Дунаю (2)
Пиют хлопці вино (2)
В велькім жалю. (2)

Єдни пиют, єдни пиют, наливают, (2)
Други собі дівча (2)
Намовляют. (2)

Ніж си дівча, ніж си дівча намовили, (2)
Других триста злотих (2)
Помарніли. (2)

А там долов, а там долов при Дунаю (2)
Пиє хлопець вино (2)
В велькім жалю. (2)

Пиє, пиє, пиє, пиє в велькім жалю, (2)
Же ма фраїречку (2)
В чужім краю. (2)

Хто ей видів, хто ей видів, най мі повіст, (2)
Най мене серденько (2)
Най не болит. (2)

Я єй видів, я єй видів правим очком, (2)
Як жала травичку (2)
За поточком. (2)

Жала, жала, жала, жала, зав'язала (2)
Та й на миленького (2)
Заволала: (2)

Милий, милий, милий, милий з тамтой страни, (2)
Под же на м'я двигай (2)
Зайду трави! (2)

Понад море

Помірно

По - над мо - ре, По - над мо - ре
Брид - ка хви - ля три - мат, Бо ся ші - фа
Бо ся ші - фа З бо - ку на бік ки - ват.

Понад море (2)
Бридка хвиля тримат,
Бо ся шіфа (2)
З боку на бік киват. Двічі

А на морю (2)
Біда превелика,
Бо там не дбат (2)
Нихто о чловека. Двічі

А як помре, (2)
Страшні го ховают,
Два матроси (2)
Єден міх тримают. Двічі

А до нього (2)
Желізо привадят,
Як привадят, мамо рідна,
До моря з ним шмарят. Двічі

А як шіфа (2)
Затрубит жалосні,
Риби тіло (2)
Торгают розкошні. Двічі

Риби з нього (2)
Кусні одривают,
А кісточки (2)
По морю плавают. Двічі

Братя в краю (2)
Вельку радіст мают,
Бо з маєтку (2)
Сему част достают. Двічі

Мої мамця дома

Не швидко

Мої мамця дома, а я в Америці,
Роблю я в Нев-Йорку, в тій новій фабриці.

Як машину пущам, нитки ся торгают,
А мої мамуся о ничім не знают.

А та Гамерика єст то превелика,
Наїстся го біда, хто не зна язика.

Мене ся наіла за дванецет тижнів,
Ніж ся мі не здерли ті краївски цижми.

Цижми ся мі здерли, лашки з мя спадали
Хтовди мя англики до роботи взяли.

Обіцяли мені півталяра на ден,
Іщи ся сміяли: роби, грінер блазен!

Як я то почула, шо они ся сміют, –
Не буду робила, бо мі ручки мліют!

А ручки мі мліют, слези мі спадают,
А мої матуся о нічим не знают.

Виховали-сте мя на своїх колінах,
Не буду робила на ваших полянах.

Виховали-сте мя, як єдну ягоду,
Виправили-сте мя за широку воду.

За воду широку, за море глубоке,
Тераз бануєте: дитя моє любе!

Добрі в Гамериці

Добрі в Гамериці, як іде робота,
Красьні ся прибере, як приде субота.

Красьні ся прибере, красьні ся умиє,
Бо він ся не старат, же му в поли гниє.

Же му в поли гниє, вода му забере,
Бо йому привезут до гавзу фармере.

До гавзу привезут, плацу не питают,
Аж на п'ятнастого, як пейду достают.

Юж на п'ятий рочок, як я в Гамериці,
Так тяжко працюю в тій новій фабриці.

Жено моя люба, жено моя добра,
Як ти там газдуєш з тими дітми дома?

Газдую, газдую, юж ліпше не можу,
Тебе з Гамерики дочкацся не можу.

Дочкашся ти, дочкаш, моя жено, дочкаш,
Як я приду домів, личко мі побоськаш.

Личко мі побоськаш, праву ручку подаш.
Будеш ся мя питац: дуже пінязий маш?

Не мам я пінязий, бо я лем слугував,
А што я заслужив, і тото-м прогуляв.

Ой нема то на свеце

Ой нема то на свеце,
Як молодий невесце, Двічі
Муж ї в Гамериці, (2)
Она робит, што хце.

Ой муж ї в Гамериці,
Ей, робит на талярі, Двічі
А она купує (2)
Парібкім цигарі.

Ой купуй, жено, купуй,
Лем кед маш зач купувац, Двічі
Іде там ті стівка, (2)
Можеш єй скельтувац.

Ой виход же, мій мужу,
До свойого краю, Двічі
Най тя твої діти (2)
Тілько не чекают.

В Гамериці брама малювана

Помірно

В Га - ме - ри - ці бра - ма ма - лю
ва - на, О - тве - рат єй га - ме - рицк - а
пан - на, О - тве - рат єй,
о - тве - рат єй га - ме - ри - цка пан - на.

В Гамериці брама малювана,
Отверат єй гамерицка панна,
Отверат єй, отверат єй гамерицка панна.

Як я ішов, отворена била,

Сама она мі єй отворила,
Сама она, сама она мі єй отворила.

Іщи ся мя, вера, запитала:
Де ти ідеш, моя душо драга,
Де ти ідеш, де ти ідеш, моя душо драга?

Ци ти ідеш пінязьки шпарувац,
Ци ти ідеш дівчата любовац,
Ци ти ідеш, ци ти ідеш дівчата любовац.

Не іду я пінязьки шпарувац,
Лем я іду дівчата любовац,
Лем я іду, лем я іду дівчата любовац.

При пінязьках може Бог здрав'я збиц,
При дівчатку може Бог заплатиц,
При дівчатку, при дівчатку може Бог заплатиц.

А як буде дівча хлопця мати,
Буде до тя листочки писати,
Буде до тя, буде до тя листочки писати.

Як ти будеш тот листок читати,
Будеся тя отец мац питати,
Будеся тя, будеся тя отец, мац питати:

Што ти сину, што нового читаш,
Сиви очка слезами проливаш,
Сиви очка, сиви очка слезами проливаш?

Стала мі ся превелика шкода,
Сяв я житко, взяла мі го вода,
Сяв я житко, сяв я житко, взяла мі го вода.

Взяла мі го до Чорного моря,
Зато плачу, стара мамо моя
Зато плачу, зато плачу, стара мамо моя.

Як єм ішов з Гамерики

Як єм ішов з Гамерики, (2)
З той желізной, з той фабрики,

Ручки ся мі зрадували, (2)
Же роботу поняхали. (2)

Не швидко

Як єм пришов до Нев-Йорку, (2)
До агента по шіфкарту, (2)

Агенти ся мя питают, (2)
Чи я мам тисяч талярів? (2)

Не питайте мя о то, (2)
Мам я срібло, мам я злото, (2)

Як єм сідав на том море, (2)
Струхніло мі серце моє. (2)

Боже, Боже як ся бою, (2)
Як преплину тоту воду? (2)

Юж єм пришов серед моря, (2)
Нич не видно, – небо, вода. (2)

Як єм пришов до Гамбурку, (2)
То-м запомнув о фрасунку. (2)

Як єм пришов до Берліна, (2)
Випив єм си погар вина. (2)

Погар вина крайового, (2)
Аж мі серце охолодло. (2)

Як єм пришов до Кракова, (2)
Чекала мя жена моя. (2)

Діти мене не познали, (2)
Бо од мене повтікали. (2)

Діти, діти, я ваш тато, (2)
Не било мя штирі лята... (2)

Як ішов я з Гамерики

Не швидко

Як ішов я з Гамерики до краю,
Стрітив я там свого брата на морю.

А брате мій, брате любий, як ся маш,
Ци там жиє, ци не жиє моя мац?

Ой не жиє твоя мати, не жиє,
Юж три рочки в чорній землі як гниє.

Кеби я знав, же моя мац не жиє,
Сідив би я в гамерицкой країнє.

ЖАРТІВЛИВІ

ЖАРТІВЛИВІ

Янчик, Янчик, який ти

Весело

Янчик, Янчик, який ти, (2)
Гей, носиш пірко з рокити,
Носиш пірко з рокити.

Кеби я тя любила, (2)
Гей, гарще би-м ти вивила,
Гарще би-м ти вивила.

Любив мене попів син, (2)
Гей, давав він мі волів сім.
Давав він мі волів сім.

Глупа била не взяти, (2)
Гей, шестма вілми орати,
Шестма вілми орати.

А семого продати, (2)
Ой погонича з'їднати,
Погонича з'їднати.

Погоничу молодий, (2)
Ой вижен воли до води!
Вижен воли до води.

Єст там трава і вода, (2)

Ой і дівчина молода,
І дівчина молода.

Тот мій

Тот мій, тот мій, што возив гній
Сивими конями, сподабався мамі і мі самій.

Тот мій, тот мій, што возив гній
Чорними волами, сподабався мамі і мі самій.

Тот мій, тот мій, што возив гній
В жовтіцкім ремені, сподабався мамі і мі самій.

Хмара, хмара

Хмара, хмара, чорна хмара, (2)
Што нам ярмак, што нам ярмак розогнала. (2)

Мала-м коня на проданю, (2)
Сама-м била, сама-м била на одданю. (2)

Ани-м коня не продала, (2)
Ни-м ся сама, ни-м ся сама не оддала. (2)

Майте, хлопці, добре серце, (2)
Возте же мя, возте же мя і зачепте! (2)

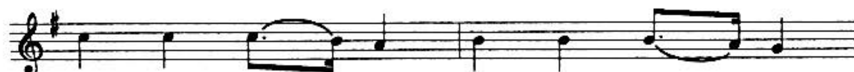
Хоц мя буде біда била, (2)
Аби-м я ся, аби-м я ся зачепила. (2)

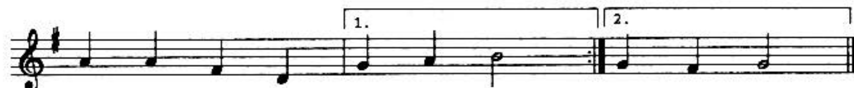
Ой мамусь моя

Швиденько

Ой мамусь моя,
Там на горі маляре;
Малювали черевички
Для молодой молодички — Двічі
По чотирі таляри.

Мамусь, мамусьо моя

Варіант 1

Помірно

Ма - мусь, ма - му - сьо мо - я,

Там на го - рі ма - ля - ре; Ма - лю - ют там че - ре - вич - ки

Для мо - ло - дой мо - ло - дич - ки По чо - ти - ри та - ля - рі.

Мамусь, мамусьо моя,
Там на горі маляре;
Малюют там черевички
Для молодой молодички
По чотири талярі.

Мамусь, мамусьо моя,
Пожичте мі таляра;
Піду собі викупити
Черевички невелички
Од младого маляра.

Дівусь, дівусьо моя,
Било літо, не зима;
Било собі заробити
Черевички викупити
Од младого маляра.

Ой там за гором

Варіант 2

Ой там за гором, сама не знам за ктором,
Малюют там маляре,

Швиденько

1.(3.4.)Ой там— за го-ром, са-ма не знам за кто-ром,

Ма - лю - ют там ма - ля - ре, Ма - лю - ют там

че - ре - вич - ки Для мо - ло - дой дів - чи - ни.

2.(3.6.)Ой ма - мусь мо - я, Дай мі— та - ля - ра,

Че - ре - вич - ки од - ку - пи - ти Од мла - до - го ма - ля - ра.

Малюют там черевички
Для молодой дівчини.

Ой мамусь моя,
Дай мі таляра,
Черевички одкупити
Од младого маляра.

Ой доню моя, било літо, не зима,
Било собі заробити,
Черевики одкупити
Од младого маляра.

Ой мамусь моя, боліла ня голова,
Не могла я заробити,
Черевички одкупити
Од младого маляра.

Ой мамусь моя,
Любят мене хлопці,

Дают мені по талярі,
Жита по коритци.

А я жито не хцу,
Бо я жито маю,
Мене хлопці заривают,
А я жарти знаю.

Кукала зозуля

Кукала зозуля, сіла си на грушку,
Не лігайте, хлопці, на мою подушку.

Бо моя подушка гадвабом покрита,
Як ся мама дізнат, то я буду бита.

Зозуля кукала, правду повідала,
Же я там не буду, де-м ся виховала.

А кеби я знала, же я ту не буду,
Не носила би я до горбочка воду.

Але би-м носила там дале за горбок,
Там дале за горбок, де шумний паробок.

Зозуля кукала в лісі на орісі,
Такого я люблю в чорнім капелюсі.

Кукала зозуля в лісі на камени,
Такого я люблю в червенім ремени.

Любила-м єдного, правда же шумного,
Але ся гнівали дівчата о нього.

Ой в зеленім садочку

Ой в зеленім садочку зозуленька кукат,
А парадний паробок за маєтком шукат,
Гей, гей, гей, гей, за маєтком шукат.

Ой а шукат він го шукат, а сам го не має,
А як іде до дівчини, споден пожичає,
Гей, гей, гей, гей, споден пожичає.

А споден він пожичає та і камізельки,
А як приде до дівчини, удає – пан велький,
Гей, гей, гей, гей, удає – пан велький.

А хусточку ма в кишени, три рочки не прана,
Але і тота не його, лем єст пожичана,
Гей, гей, гей, гей, лем єст пожичана.

А краватку ма під шийом, злотом шпильком спята,
А на ногах лякери, виходит з них п'ята,
Гей, гей, гей, гей, виходит з них п'ята.

А зигарок ма на руці з карпеля зроблений,
Але і тот не є його, лем єст украдений,
Гей, гей, гей, гей, лем єст украдений.

Спитаєся го дівчина: котра там година?
Перепрашам я дівчину – урвана спружина,
Гей, гей, гей, гей, – урвана спружина.

Ой а што ж то за зигарок, што він єст попсутий,
Продай, пане, свій зигарок, а куп собі бути!
Гей, гей, гей, гей, а куп собі бути.

Як я ішов горі селом

Швидко

Як я ішов горі селом,
За мном кози: цуп, цуп...
Перше дівки мя не хтіли,
Тепер за мном шлют, шлют.

Як я ішов горі селом,
Нашов я там пильник;
Сходжайтеся, дівчатонька,
Бо я ворожильник.

Як я ішов до Києва

Помірно

Як я ішов до Києва вночи, (2)
Заляли мі, заляли мі палюнечком очи.

Як зачали оченька стрікати, (2)
Та й зачали за мном зараз дівчата плакати.

Ой дівчата, дайте ви мі ради, (2)
Што я буду тепер робив на світі, молодий?

Преночуй мя, преночуй

Пожвавлено

Пре - но - чуй мя, пре - но - чуй, Бо мя дой - джик за - мо - чив,

За - мо-чив мя в лі - щи - ні, При мо - ло - дій дів - чи - ні.

Преночуй мя, преночуй,
Бо мя дойджик замочив,
Замочив мя в ліщині,
При молодій дівчині.

Я би тебе ночував,
Ти би дашто зопсував,
Як зопсую, – направлю,
Недовго ся забавлю.

Як лем ся сповідав

Весело

Як лем ся спо - ві - дав, так мі ксьондз по - ві - дав:

Як не мам дів - чат - ка, же - би - м си по - гля - дав.

Як лем ся сповідав, так мі ксьондз повідав:
Як не мам дівчатка, жеби-м си поглядав.

Бодай тя, мій милий, сонечко спалило,
Як лес мя не любив, не зводити било.

Бодай тя, миленька, сивий коник носив,
Дала-с мі гамбочки, ани-м тя не просив.

Піду я, скочу я

Рухливо

Піду я, скочу я в поле, в поле,
Там дівча пшеничку поле, поле. (2)

Спололо пшеничку та й бір, та й бір,
За нею хлопчина, як звір, як звір. (2)

Стулився, склубчився, як лис, як лис,
Дівчатко до меджи притис, притис. (2)

Оженив би-м ся

Досить жваво

Оженив би-м ся, барз би-м рад, (2)
Але мі не дає старший брат. (2)

Оженься, брате, – воз си дві, (2)
Котра буде крашша, буде мі. (2)

Хибаль би я, брате, блазен бив, (2)
Котра буде крашша, – тобі дав. (2)

Моя буде велька, висока, (2)
Твоя буде шлєпа, без ока. (2)

Танцюй же мі

Швиденько

Тан - цюй же мі, тан - цюй мо - я

фра - ї - реч - ко, Так ся мі ви - ви - вай,

Так ся мі ви - ви - вай, Як ве - ре - ті - неч - ко.

Танцюй же мі, танцюй моя фраїречко,
Так ся мі вививай, (2)
Як веретінечко. Двічі

Ой волів я піти у ліс по ялицю,
Мав я собі взяти (2)
Таку танечницю. Двічі

Виберай, виберай, велький вибірнику,
Жеби-с собі вибрав (2)
На ганьбу велику. Двічі

Не виберай собі в корчмици на танци,

Але собі вибер (2)
В роботі, на сонци. Двічі

Дякую ти, пане, за то добре гранє,
І тобі дівчатко, (2)
За витанцюванє. Двічі

Моя фраїречка кабат кийом пере,
Кажди єй любує, (2)
Нихто єй не бере. Двічі

Порахуй, дівчатко, кілько звізд на небі,
Як їх порахуєш, (2)
Вернуся ку тебі. Двічі

Порахуй, дівчатко, кілько днів до рочка,
Кілько я вилежав (2)
Коло твого бочка. Двічі

Хоц би рахувале писаре од Відня,
Та не порахують (2)
Наши ночки нигда. Двічі

Беру лен, беру лен, зимна роса на нім,
Пішов мій миленький (2)
І я піду за ним. Двічі

Піду я там, піду

Весело

Пі - ду я там, пі - ду,
Де ся во - да кре - ше, Да - дут мі дів - чат - ко,
Да - дут мі дів - чат - ко, Што ся ра - до че - ше.

Піду я там, піду,
Де ся вода креше,
Дадут мі дівчатко, (2)
Што ся радо чеше.

Піду я там, піду,
Де ся вода сіє,
Дадут мі дівчатко, (2)
Што ся радо сміє.

Фраїрку шумну мам,
Кошелю брудну мам,
Хто ж мі єй випере, (2)
Як не мам матери?

Сам си єй виперу
В зимі на морозі,
Сам си єй викачам, (2)
В стайні на порозі.

Зелене, зелене,
Коло зеленого,
Який отец пияк, (2)
Такий і син його.

Боженьку, Боженьку,
Дай мі добру женку,
Жеби мя водила, (2)
Од шинку до шинку.

Жеби мя водила,
А сама не пила,
Така би то така (2)
Добра жінка била!

Мав я пискавочку

Мав я пискавочку
На дванайцят дзюрок,
Не хтіла мі пискац
До богацких дівок.

Як єм си помисьлів
О єдній худобній,
То мі запискала
На дзюрці доєдній.

А Ганичко, зле з нами

А Ганичко, зле з нами,
Зламалося під нами. (2)

Зламалася постілка,
Де лігала фраїрка. (2)

А Ганичко, зле з нами,
Зламалися і краї. (2)

Зламалися і краї,
Де лігали шугаї. (2)

А у наших дівочок

А у наших дівочок
По сімдесят сорочок, штра-ля-ля,
А у мене єдна єст,
На каждий ден біла єст, штра-ля-ля.

Помірно

А у на - ших ді - во - чок По сім - де - сят
со - ро - чок, штра - ля - ля, А у ме - не єд - на єст,
На каж - дий ден бі - ла єст, штра - ля - ля.

На вечір єй намочу,
О північи сполочу, штра-ля-ля,
Над раном єй виперу,
Так ся до нєй приберу, штра-ля-ля.

Ішло дівча лучками

Помірно

І - шло дів - ча луч - ка - ми, луч - ка - ми,
Роз - ма - ху - є руч - ка - ми, руч - ка - ми,
Луч - ка - ми, Луч - ка - ми, Луч - ка - ми,
Руч - ка - ми, Руч - ка - ми, Руч - ка - ми.

Ішло дівча лучками, лучками,
Лучками, (3)
Розмахує ручками, ручками,
Ручками. (3)

Пришов к'ньому паробок, паробок,
Паробок: (3)
Покаж, дівча, заробок, заробок,
Заробок! (3)

Дівча ручки піднесло, піднесло,
Піднесло, (3)
Показало, што несло, што несло,
Што несло. (3)

Оно несло заяця, заяця,
Заяця, (3)
Што коштував тісяча, тісяча,
Тісяча. (3)

Жен воли, жен

Жен воли, жен, бо білий ден,
Жен воли до лясу, там ся ти напасут,
Жен воли, жен!

А ци я пес, же мя не хцеш,
За тоти дукати, куплю си не таку,
Яка ти днес.

Яничко-пес, до кута влез,
Ганичка плакала, ручками ламала:
Чого-с там влез?

На горі пняк, під гором так,
А г' воді рибочка, верх води – Ганичка,
Ку ній би-м рад.

Дівча, дівча, рушай собом

Досить швидко

Дів - ча, дів - ча, ру - шай со - бом,

Бо гу - ля - ти тяж - ко з то - бом, Во - лів би я

трам тя - га - ти, Як з то - бо - ю тан - цю - ва - ти.

Дівча, дівча, рушай собом,
Бо гуляти тяжко з тобом,
Волів би я трам тягати,
Як з тобою танцювати.

Трам потягну та й си стану,
А з тобом ся не розстану;
Дівча собом порушало,
Зараз в танци полекшало.

Дерево, дерево

Помірно

Де - ре - во, де - ре - во, на де - ре - ві — ру - жа,

Не спо - дій - ся дів - ча, з фре - ї - ра на му - жа.

Дерево, дерево, на дереві ружа,
Не сподійся дівча, з фреїра на мужа.

Не пукай, не дуркай, бо ти не отворю,
Бо я о такого фреїра не стою.

А добрі мі добрі з трьома фреїрами,
З єдним ся погнівам, а двох за дверами.

З єдним ся погнівам, другому ручку дам,
А третьому повім: іди собі домів!

Оре Ясьо, оре

Гей-я, гей-я! Оре Ясьо, оре на високій горе,
Іщи гнеска не снідав.

Гей-я, гей-я! Марисю кохана, винес му сніданя,
А до него не гадай!

Гей-я, гей-я! А Марися вкрадки з Ясьом до розправки,
Кільо, Ясью, кошуль маш?

Гей-я, гей-я! Мам сом три ільняни, три роки не прани,
Такий Ясьо господар.

Мам я гарду заградечку

Мам я гарду заградечку,
Парада, парада,

Рухливо

Посію в ній фіалечку,
Цір-цір-цірада.

Фіалечка дрібно сходит,
Парада, парада,
Моя мила гарді ходит,
Цір-цір-цірада.

Моя мила лежит хвора,
Парада, парада,
Треба піти по дохтора,
Цір-цір-цірада.

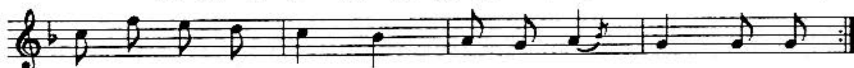
По дохтора і по бабу,
Парада, парада,
Жеби дала даку раду,
Цір-цір-цірада.

Баба пришла, раду дала,
Парада, парада,
Будеш, мила, колисала,
Цір-цір-цірада.

Ой таку я жену маю

Досить жваво

Ой таку я жену маю,
Што все ходит п'яна, (3)
Од неділі до неділі
Хижа не метена. (3)

Пришли купці (2)
Смітя купувати, (3)
Давали ї штирі рублі,
Не хтіла продати. (3)

Давали ї штирі рублі,
Давали ї п'ятку, (3)
Зачекала до неділі,
Достала десятку. (3)

Цілу-м гору покосив

Досить швидко

Цілу-м гору покосив,
Сіна мала купка,
Таку-м собі жену взяв,
Што не мала зубка.
Ци ви, люде, одуріли,
Она зуби мала.

Цілу зиму січку їла,
Соли не лизала.

Де їдете матермане

Швиденько

Де ї - де - те ма - тер - ма - не?

Де ї - де - те ма - тер - ма - не? Де ї - де - те

ма - тер - ма - не? На яр - ма - рок, доб - рий па - не.

Де їдете матермане? (3)
На ярмарок, добрий пане.

Що будете торгувати? (3)
Веду жінку продавати.

Видят люде і Бог з неба, (3)
На податок гроший треба.

Що зістане від податку, (3)
Куплю собі стару бабку.

Я на бабці нич не страчу, (3)
Бабцю продам, куплю клячу.

Кляча здохне, – шкіра буде, (3)
А за шкіру жінка буде.

Розстелився горошок

Розстелився, розстелився горошок по полю, (2)
Оженився, оженився, старий з молодою.

Пішов старий, пішов старий до поля орати, (2)
А я собі, молоденька, з хлопцями гуляти.

Пришов старий, пришов старий з поля из ораня, (2)
А я собі молоденька з хлопцями з гуляня.

Пришла-м домів, пришла-м домів, на порозі стала, (2)
Не бий же мя, мій мужичку, што я трошки п'яна.

Сіла за стіл, сіла за стіл, почала стукати, (2)
Же може єй буде даку старий жалувати.

Пішов старий, пішов старий од хати до хати, (2)
А пішов він молоденькій лікарства глядати.

Пораїли, пораїли дубового сала, (2)
А як він єй висмарував, аж скіра одстала.

Моя мила задримала

Моя мила задримала, я заспав,
А хто же мі з-за калапа пірко взяв?
Пірко било з розмариї, фіалки,
Бо то било стародавной коханки. Двічі

Моя мила задримала, я заспав,
А хто же мі з-за калапа пірко взяв?

Помірно

Мо - я ми - ла за - дри - ма - ла, я за - спав,

А хто же мі з за ка - ла - па пір - ко взяв?

Пір - ко би - ло з роз - ма - ри - ї, фі - ал - ки,

Бо то би - ло ста - ро - дав - ной ко - хан - ки.

Пірко било з розмарии, ріжички,
Бо то било стародавной Ганички. Двічі

Моя мила задримала

Помірно

Мо - я ми - ла за - дри - ма - ла, я за - спав,

А хто ж ме - ні з-за хо - ля - ви п'юр - ко взяв?

Го - я, го - я, трам - та, ля - ля - ля - ля - ля!

А хто ж ме - ні з-за хо - ля - ви п'юр - ко взяв?

Моя мила задримала, я заспав,
А хто ж мені з-за холяви перко взяв?
Гоя, гоя, трам-та, ля-ля-ля-ля-ля!
А хто ж мені з-за холяви перко взяв?

Не вір же мі, моя мила, не вір мі,
Бо я хлопец, бо я хлопец вандрівний;
Гоя, гоя, трам-та, ля-ля-ля-ля-ля!
Бо я хлопець, бо я хлопець вандрівний.

Я вандрую, я вандрую, сюди, там.
Котре мі ся дівча любит, того мам;
Гоя, гоя, трам-та, ля-ля-ля-ля-ля
Котре мі ся дівча любит, того мам.

Ой Янічку, оженься

Ой Янічку, ой Янічку оженься,
За чужими фраїрками не шалься!
Іщи овес при долині зелений,
Не буду я того рочку женений.

Як я піду на Мадяр, на Мадяр,
Кому я то пірко дам, пірко дам?
Кому, тому за дукат, за дукат,
А милому лем все так, лем все так.

Як я ішла вчера ґвечір з паньского,
Надибала на дорозі милого;
Так мя стискав і притискав до себе,
Чи ти підеш, шварне дівча, за мене?

Ой не вір мі, не вір мі, не вір мі,
Бо я хлопець вандрівний, вандрівний,
Я вандрую ту і там, ту і там
Де обернусь, дівча мам, дівча мам.

Як я спала, як я спала на сенє,
Пришло до мня, пришло до мня шалене;
Мало зуби, мало зуби, мало ніс,
Повідало, повідало, же мя з'їст.

А оно мя не з'їло, не з'їло,
Лем мя в личко вкусило, вкусило,
Я зачала стерати, стерати,
Та й на личку не знати, не знати.

Повільно

Ой Я - ніч - ку, ой Я - ніч - ку о - жень - ся,

За чу - жи - ми фра - їр - ка - ми не шаль - ся!

І - щи о - вес при до - ли - ні зе - ле - ний,

Не бу - ду я то - го роч - ку же - не - ний.

Як я п - іду на Ма - дяр, на Ма - дяр,

Ко - му я то пір - ко дам, пір - ко дам?

Ко - му, то - му за ду - кат, за ду - кат,

А ми - ло - му лем все так, лем все так.

Ой ти коню, ой ти коню, добре йдеш,
Понеси мя, понеси мя еще днес,
Дам ти овса, дам ти овса, і сена,
Понеси мя, де є шварна дівчина.

Ішов циган до леса, до леса,
Лем чуганьком потряса, потряса;

Вшитки дівки на нього, на нього,
Же чуганька не його, не його.

Мам я жену молоду

Помірно

Мам я же - ну, мам я же - ну мо - ло - ду,

Не пу - щу ей, не пу - щу ей по во - ду,

Мо - гла би ся, мо - гла би ся вто - пи - ти,

Му - сів би-м ся, Му - сів би-м ся, Му - сів би-м ся же - ни - ти.

Мам я жену, мам я жену молоду,
Не пущу ей, не пущу ей по воду,
Могла би ся, могла би ся втопити,
Мусів би-м ся (3) женити.

Ой ти, старий, ой ти, старий сиваку,
Вивед коня, вивед коня на млаку,
Є там трава, є там трава і вода,
І дівчина (3) молода.

А мій милий, а мій милий такий бив:
Глядав коня, глядав коня, – на нім бив,
Глядав коня, глядав коня сивого,
Аж до рана (3) білого.

А ти, старий бородачу

Жваво

А ти, старий бородачу,
А я собі фришна,
Де я свої очка діла,
Же я за тя пішла.

Посіяла, посіяла
На долині льону,
Дала би-м ся полюбити,
Кеби-м мала кому.

А Боже мій, Боже милий,
За мою уроду,
Чом же я си не взяв дівча
Іщи замолоду.

Пішов старий

Жваво

Пішов старий ріпу копац,
А дівчатко в корчму льокац.
Ага! Иги! в корчму льокац.

А юж старий ріпу несе,
А дівчатко в корчмі креше,
Ага! Иги! в корчмі креше.

Хватило го за бороду,
Скосило ним загороду,
Ага! Иги! загороду.

Хватило го за чубрину,
Шмарило з ним під перину,
Ага! Иги! під перину.

А леж же там, старий сивче,
Не брац било младе дівча!
Ага! Иги! младе дівча.

Вчера била зимна роса

Швидко

Вче - ра би - ла зим - на ро - са, А гнес - ка мо

роз, ю - ха - ха! Вче - ра би - ла зим - на ро - са,

А гнес - ка мо - роз, Вста - вай, вста - вай,

ми - ла мо - я, ві - кон - це о - твор!

Вчера била зимна роса,
А гнеска мороз, ю-ха-ха!
Вчера била зимна роса,
А гнеска мороз,
Вставай, вставай, мила моя, віконце отвор! (2)

Я ти вікно не отворю,
Бо ся тя бою, ю-ха-ха!
Я ти вікно не отворю,
Бо ся тя бою,
Бо би ти мі цілу нічку не дав спокою. (2)

Дам ти спокій, мила моя,
Дам ти спокій, дам, ю-ха-ха!
Дам ти спокій, мила моя,
Дам ти спокій, дам,
Якби я ти спокій не дав, вижен мя додом. (2)

Хибаль би я коханечку,
Серця не мала, ю-ха-ха,
Хибаль би я, коханечку,
Серця не мала,
Штоби я тя в темну нічку додом вигнала. (2)

Ци я си не жена

Рухливо

Ци я си не жена, ци-м не господиня,
Гоп-гоп, дзен-дзен, ци-м не господиня?

Два тижні минуло, хижа не метена,
Гоп-гоп, дзен-дзен, хижа не метена.

В середу рано встала, та й позамітала,
Гоп-гоп, дзен-дзен, та й позамітала.

А в четвер пришли купці смітя купувати,
Гоп-гоп, дзен-дзен, смітя купувати.

Давали мі штирі ринські, я не хтіла взяти,
Гоп-гоп, дзен-дзен, я не хтіла взяти.

Давали мі штирі ринськи, на остатку п'ятку,
Гоп-гоп, дзен-дзен, на остатку п'ятку.

Затримала-м до неділі, дістала-м десятку,
Гей-гей, дзен-дзен, дістала-м десятку.

Словник діалектних слів

Аль – але
анталок – барило

Банувати – тужити
барз – дуже
барже – більше
бача – вівчар, чабан
без – через
бердовичка – великодні гаївки
битка – бійка
биц – бити, бути
блото – болото, ніщо
бляда – бліда
боский – божий
боськати – цілувати
бріх – живіт
брішок – животик
брозда – борозна
бузя – уста, губи

Вадитися – сваритися
валав – село
вандрувати – мандрувати
варош – місто
варувацся – берегтися
вельо – багато
вера – правда, справді, непевно
в такій вері – в такому виді (стані)
весь – село
вєдно – разом
взаран – завтра
вигляд – вікно
видатися – вийти заміж
видлубати – видовбати
викачати – вигладити (білизну)
вимте – вийміть
виразити – викинути
витринкувати – штукатурити
відгравати – відмовити
віно – придане
віт – війт, сільський староста
власи – волосся
властивий – правдивий, рідний
влони – торік
воз – візьми
воле – зоб
волки, волчата – воли, волоньки
волюватий – хворий на зоб (із різко вираженою деформацією шиї)
вояж – військова служба
враз – разом
враний – вороний
врацатися – вернутися
втовди – тоді
втяти – вдарити
вшелякий – всілякий
вшитки, вшиток – всі, увесь
виз – віз, возик

Г' – в
гавз – дім
гавран – ворон
гадваб, гадвабний – шовк, шовковий
гайтів – лісний сторож, об'їжчик
Гамерика – Америка
гарас – рід грубої стьожки до обшивання
гарді – гарно
гардий – гарний
гарще – краще
гварити – казати
гвечер – увечері
гводне – вдень
гвойти – увійти
гв'язати – прив'язати
глог – глід
глони – торік
глядати – шукати
гнеска, гнески – сьогодні
година – годинник
горе стати – устати, піднятися
горці – горшки
гостинець – дорога
гранє, гратє – гра, музика
грохов'янка – стебла з гороху
гудак, гудачок– музикант
гуляти – танцювати
гуня – чоловічий верхній одяг з овечої шерсті
гуслі – скрипка

ґадати – говорити
ґазда, ґаздиня – господар, господиня
ґалґан – ледар, голодранець
ґамба – уста, губи
ґарнец – посуда для вина (міра)
ґвер – гвинтівка
ґорсет – корсет

Дац – дати
дашто – дещо
дзедзина – село
дзяд, дзядиско – дід, дідуган
днеска – сьогодні
добрі не згине – трохи не згине
додня – досвіт
до дяки – до вподоби
доєден – кожен
дозерати – доглядати
дойдж – дощ
докладні – докладно, точно
долов – долі
домім, домів, домню – додому
дочкацся – діждатися
дражка – доріжка
дуже – багато
дуркати – стукати
дуси – духи
дяка – охота, вподоба

Єлень – олень
єдвабний – шовковий

Же – що
жеби – щоби
жентиця – сироватка з молока
живот – життя
жовтіцкий – жовтенький

заварувати – зберегти
завсе – завжди
заглавок – подушка
загнести – замісити
загортка – теплий верхній одяг
заграда – город
заградечка – городок
зазирати – заглядати
зайда – рядно, в якому в'яжуть траву
зайти – захопити, спіймати
закля – поки
замаленку – змалку
заняти – вигнати в поле
запискати – засвистіти
запріц – заперати, замкнути
заран – завтра
заривати – зачіпати
зас – знову
зато – тому
зач – за що
зачепити – надягати очіпок
збиц – позбивати
збойник, збуйничок – розбійник, опришок
звідатися – спитати
здуміти – здивуватися
зиґарок – годинник
з'їднати – найняти
зохабляти – покидати
зрихтувати – приготовити
зуяли – охопили, облягли
зьвандати – базікати, говорити нісенітниці

Ї – їй
їмати – ловити

Кабат – спідниця
кабат (з червоним ковніром) – шинель
кавка – галка
кади – куди
калап – капелюх
камарат, камрат – товариш
камениця – мурований дім
канона – гармата
капустиско – поле, де росла капуста
карпіль – бруква
карк – шия, потилиця
касарня – казарма
качмар – шинкар
кеби – коли б, якби
кед – коли, як
кельо – скільки
кирвавий – кривавий
клиночок – цвях у стіні
клинці – цвяхи для підкування коня

кляштор – монастир
колічко – коліщатко
команичка, коминічка – трава, конюшина
конари – кропива
кошеля, кошуленька – сорочка
кральова – королева
красні – гарно
крачати – йти, крокувати
криж – хрест
крячок – кущик
кукуленька – зозуля
кус – трохи

Лавка – кладка
лада – скриня на одяг
ладна – красива
лайбик – корсет
лелия, лелія – лілея
лем – тільки, лише
лігац – лягати
літойка – літечка
лужко – ліжко
любліня – кохання
люфа – дуло
лякери – лаковане взуття
ляс – ліс

Магеран – майоран
малженьский – подружній
мам – маю
маст – мазь, жир
мац – мати
мац – мати, володіти
маєтніст – майно
масірувати, машірувати – марширувати
меджа – межа
медже – між, поміж
мено – ім'я
мериндя – харчі для пастуха
миготати – блестіти
мисель – думка, гадка
мишлю – думаю
млака – мочар, болото
мруз – мороз

на воду (іти) – заключний весільний обряд на річці
на мой веру – їй право
нарік – через рік
навзірці – слідкуючи
наврацити – навернути
нагварити – намовити
нагодиц – знайти
найздальша – найбільш придатна
наманути – зустрітися, натрапляти
наладуваний – заряджений
напавац – напувати
напред – попереду
нараїти – нараяти
нарікати – жалібно голосити
нарукувац – іти до війська
нашов – знайшов
невеличко – небагато
не є – немає
нигда – ніколи
ніж – поки
ніт – нема
ногавиці – штани
ноле – ану
нюс – ніс
няньо, нянюсьо – батько, батенько
ньом – нею

Облапити – обняти
облачок – віконце
обияти – обняти
обора – обістя
обрік, оброчок – фураж
обруцитися – повернутися
огваряти – обмовити, неславити
огляди – сватання
одданя – одруження
одкаль – звідкіль
одохтіти – втратити охоту
одприкрило – надокучило, набридло
одробиця – дрібка
одталь – звідсіль
окутя – окови
онгарский – угорський
остан – залишайся
отверяти – відчиняти
офіра – жертва
охлад – охолоди

Пак – потім
палюнка – горілка
пантличка – стьожка
парадний – гордовитий, пишний
парібчиня – парубкування
пахолок – юнак
пахоля – дитина
пейда – зарплата
пекний – гарний
пероги – вареники
пец – піч
пильний – скорий, швидкий
пильник – напилок
пиячиско – п'яниця
пияти – пити
півдруга – півтора
пінязі, піняжки – гроші, грошенята
піпка – люлька
пістувац – няньчити
пістуночка – нянька
пняк – пень
побоськати – поцілувати
побрацся – одружитися
повияти – сповити
повияч – пояс для обмотування
погар – чарка
погріб – похорон
под – ходи
подоба – вид
пожегнацся – попрощатися
позапрігани – запряжені
позір – погляд, увага
покачати – покотити
покля – поки
полапати – спіймати
помалючки – помаленьку
помедже – поміж
поняхати – покинути
попатрити – подивитися
попраскати – обтовкти, обдерти
пораїти – порадити
поробити – чарувати
потеграфія – фотографія
поцвенкав – побрязкав, подзвенів
поцтива – чесна
почудуватися – дивитися з захопленням
праві – майже
превелико – дуже
преврацив – перекинув
през – через
премилений – гарний
преокрутні – дуже, жахливо
препрашац – перепрошувати
преч – геть
призератися – приглядатися
приказувати – дорікати
приодівати – одягати, вбирати
припатрятися – приглядатися
присталий – достиглий
прити – прийти
примарніти – потратити, змарнувати
путиско, пут – дорога, шлях

Райцовати – вести розмову
рают – радять
рекла – сказала
ретяз – ланцюг
риньский – гроші австро-угорські
рихтар – сільський староста
рихтуватися – готуватися, збиратися
роззлостити – розізлити
розмария – розмарин
розозритися – розглянутися
роличка – рілля
румена – рум'яна
рукувати – іти до війська
руска – русинка

Седлачок, седлак – селянин
серенча – щастя
си – собі
силзи – сльози
сідити – сидіти
скельтувац – розтратити
скірні – чоботи
слишати – чути
смольца – смола
собітка – обряд на Івана Купала
справедлива – справжня, чесна, цнотлива
старатися – журитися
стерен – стерня
столец – стілець

сторганий – порваний
стояти о кого – дбати про когось
страна – сторона
стровиц, струц – отруїти
строїтися – готуватися
студня, студенечка – криниця
стуженька – стьожка
сусік – скриня для збіжжя
сут – є
суций – здатний
сяв – сіяв

Тади – туди
талярі – гроші, долари
танечниця – танцівниця
танір – тарілка
таністра – військовий рюкзак
татарка – гречанка
тераз – тепер
терки – ягоди терну
тета – тітка
ти – тобі
тіж – також
тлустий – товстий
товди – тоді
трепіток вінок – нарядний вінок
турма – вежа
тя – тебе

Убіч – схил гори
улан – кавалерист
урльоп – відпустка
уці – вівці

Фалечний – фальшивий, впертий, вередливий
фришний – жвавий, швидкий
фрасунок – журба, клопіт
фурман – візник

Хибаль – хіба
хижа – хата
ховати – виховувати, годувати
холосні, холошні – домоткані штани
хотар – поля, лани і луки, що належать до села
хоцкі – хоч
хресьня – дитина, хрестини якої святкують
худобний – убогий
хцу – хочу

Ценкий – тонкий
цера, цура – дочка
ци – чи
цижми – туфлі
цментар – цвинтар, кладовище

Черевця – рід бур'яну
чубрина – чуб
чуга, чуганя – чоловіча верхня накидка з домотканої шерсті
чудуватися – дивуватися

Шатан – сатана, чорт
шати – одяг, сукня
шварне – гарне, вродливе
шестма – шістьма
шикувати – готовити
шівета – рід трави
шіфкарта – корабельний квиток
шкляниця – склянка
шлепа – сліпа
шмарити – кинути
шпарувац – заощаджувати
шпас – жарти
штирі – чотири
што – що
штоси – щось
шугай – юнак, парубок
шумничка – красуня, краля
шувна – гарна

Юж, южек – вже

Ягоди – суниці
ядловец – ялівець
яр, ярний – весна, весняний
яречок – ярок

Алфавітний покажчик

Зміст

На схилах Карпатських Бескидів

Обрядові

Календарно-обрядові

Веснянки

Собіткові

Колядки

Родинно-обрядові

Весільні

Співані на хрестинах

Пісні про кохання

Балади

Балади

Побутові

Родинно-побутові

Дівочі, парубочі

Пастуші, косарські

Про родинне життя та жіночу долю

Колискові

Соціально-побутові

Жовнірські

Емігрантські

Жартівливі

ISBN 83-907645-0-4

